

Kevin MacDonald

**KRITIKKULTUREN:
En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets
intellektuella och politiska rörelser**

bemyndigad översättning från engelskan av Lars Adelskog

Kapitel 7

**Judisk inblandning i formandet av
Förenta staternas invandringspolitik**

Idag... förefaller invandrarna – framför allt de judiska invandrarna – vara mer amerikanska än [WASP – vita anglosaxiska protestanter, ö.a.]. De är de ansikten och röster och tankegångar som synes oss mest bekanta, bokstavligen en andra natur. [WASP] är särlingen, främlingen, fossilet. Vi kastar en blick på honom, något häpna och undrar, "Vart tog han vägen?" Vi minns honom: blek, värdig, välklädd, muntert självsäker. Och vi ser honom som en utomstående, en utböling, ett tämligen ädelt släkte på väg att försvinna... Han har slutat att vara representativ, och vi märkte det inte förrän just nu. I varje fall inte så eftertryckligt.

Det som har hänt efter andra världskriget är att den amerikanska medvetenheten har blivit delvis judisk, kanske lika judisk som vad som helst annat... det bildade amerikanska medvetandet har kommit att i viss mån tänka judiskt. Det har det blivit lärt, och det var det redo för. Efter underhållarna och romanförfattarna kom de judiska kritikerna, politikerna, teologerna. Kritiker och politiker och teologer är till yrket formare; de formar synsätt. (Walter Kerr 1968, D1, D3)

Invandringspolitiken är ett mönstergillt exempel på intressekonflikter mellan etniska grupper, eftersom invandringspolitiken bestämmer nationens framtida demografiska sammansättning. Etniska grupper, som är oförmögna att påverka invandringspolitiken i sina egna intressen, kommer med tiden att trängas undan av grupper, som förmår uppnå detta mål. Invandringspolitiken är därför av fundamentalt intresse för en evolutionist.

Detta kapitel dryftar etnisk konflikt mellan judar och icke-judar på invandringspolitikens område. Invandringspolitiken är emellertid endast en sida av intressekonflikter mellan judar och icke-judar i Förenta staterna. De skärmytslingar mellan judar och den icke-judiska maktstrukturen som började i slutet av 1800-talet hade starka övertoner av antisemitism. Dessa strider rörde frågor som den judiska sociala rörligheten uppåt, de kvoter för antagning av judar till elitkolor som infördes på 1800-talet och förekom mest på 1920- och 1930-talen, de antikommunistiska korstågen i tiden efter andra världskriget liksom den starka oron över kulturinflytandet från de större massmedierna, en oro som märktes alltifrån Henry Fords skrifter på 1920-talet till Hollywoodinkquisitionerna under McCarthytiden och ända in i nu-

tiden (*SAID*, kap. 2). Att antisemitism var inblandad i dessa frågor framgår av att judendomshistoriker (till exempel Sachar 1992, 620ff) känner sig tvungna att medtaga redogörelser för dessa händelser såsom viktiga för judarnas historia i Förenta staterna, liksom det framgår av de antisemitiska yttranden många av de deltagande icke-judarna fälde och av judiska deltagares och iakttagares medvetna uppfattning av skeendena ifråga.

Den judiska inblandningen i påverkan på Förenta staternas invandringspolitik är särskilt värd att uppmärksamma som en aspekt av etnisk konflikt. Den judiska inblandningen i påverkan på invandringpolitiken har vissa unika egenskaper, som har skilt judiska intressen från andra grupper, vilka förordat liberal invandringspolitik. Under en stor del av tiden från 1881 till 1965 berodde det judiska intresset av liberal invandringspolitik på en önskan att kunna erbjuda en fristad för judar på flykt undan antisemitiska förföljelser i Europa och annorstädes. Antisemitiska förföljelser har varit en återkommande företeelse i den moderna världen alltsedan pogromerna i Ryssland år 1881 och har i tiden efter andra världskriget fortsatt i Sovjetunionen och Östeuropa. Till följd härav har liberal invandringspolitik varit ett judiskt intresse, då "överlevnaden ofta förutsatte att judar sökte sin tillflykt i andra länder" (Cohen 1972, 341). Av ett liknande skäl har judar konsekvent förespråkat att Förenta staterna driver en internationalistisk utrikespolitik, ty "ett internationellt sinnat Amerika skulle sannolikt vara känsligare för utländska judenheters problem" (s. 342).

Det finns också bevis för att judar mycket mer än någon annan från Europa stammande etnisk grupp i Förenta staterna har sett liberal invandringspolitik såsom en mekanism för att göra Förenta staterna till ett pluralistiskt i stället för ett enhetligt, homogent samhälle (exempelvis Cohen 1972). Pluralismen gynnar både inre (inomgruppsliga) och yttre (mellangruppsliga) judiska intressen. Pluralismen gynnar judiska intressen, eftersom den legitimerar det inre judiska intresset av att rationalisera och öppet förfäktat ett intresse av offentligt visad i stället för delvis dold judisk grupptillhörighet och icke-assimilation, det som Howard Sachar (1992, 427) benämner dess funktion i att "legitimera bevarandet av en minoritetskultur mitt i majoritetens värdkultur". Både Neusner (1993) och Ellman (1987) framkastar att den starkare etniska medvetenhet, som nyligen märkts i judiska kretsar, påverkats av denna allmänna strömning i det amerikanska samhället mot legitimering av kulturpluralism och minoritetsgruppers etnocentrism. Denna trend mot offentligt visade i stället för de delvis dolda former, som kännetecknat judendomen i västerländska samhällen på 1900-talet, betraktas av många såsom avgörande för judendomens fortlevnad (exempelvis Abrams 1997; Dershowitz 1997; se *SAID*, kap. 8). Reformjudendomen, den öppet minst framträdande formen av nutida judendom, blir stadigt mer traditionell, så att man lägger större vikt vid religiösa ritualer och uttrycker stark oro över och söker motverka blandäktenskap. En konferens för reformjudiska rabbiner, som hölls år 1998, betonade att traditionalismens uppsving delvis är resultat av att den etniska medvetenheten i allmänhet håller på att få en allt större legitimitet (*Los Angeles Times*, den 20 juni 1998, A26).

Den etniska och religiösa pluralismen gynnar också yttre judiska intressen, eftersom judar därigenom blir endast en av många etniska grupper. Detta medför att det politiska och kulturella inflytandet sprids på de olika etniska och religiösa grupperna och det blir svårt eller omöjligt för icke-judar att bilda enhetliga, sammanhållna grupper för att bjuda judendomen ett enat motstånd. Historiskt sett har viktigare antisemitiska rörelser tenderat att uppstå i samhällen, som förutom judarna varit religiöst eller etniskt enhetliga (se *SAID*). Omvänt har en av orsakerna till att antisemitismen i Förenta staterna varit mycket ringa i jämförelse med den i Europa varit att "judar inte utmärkte sig som den enda gruppen av [religiösa] nonkonformister" (Higham 1984, 156). Även om etnisk och kulturell pluralism förvisso inte är garantier för att judiska intressen tillgodoses (se kap. 8), är det likväl fallet att samhällen, som är etniskt och religiöst pluralistiska, av judar uppfattats såsom mer benägna att tillgodose judiska

intressen än samhällen, som kännetecknas av icke-judisk etnisk och religiös enhetlighet.

I grund och botten är faktiskt drivkraften till all den judiska politiska och intellektuella aktivitet, som granskas i denna bok, mycket nära knuten till rädslan för antisemitism. Svonkin (1997, 8ff) visar att en känsla av ”oro” och otrygghet uppfyllde den amerikanska judenheten strax efter andra världskriget trots tydliga tecken på att antisemitismen hade avtagit så mycket att den blivit en marginell företeelse. Det direkta resultatet härav blev att, ”organen för judiska mellangruppsliga relationer [det vill säga Amerikanska judiska kommittén, Amerikanska judiska kongressen och ADL] hade efter år 1945 till sitt främsta syfte... att förhindra uppkomsten av en antisemitisk reaktionär massrörelse i Förenta staterna” (Svonkin 1997, 8).

På 1970-talet beskriver Isaacs (1974, 14ff) de amerikanska judarnas genomgående otrygghet och överkänslighet för allt som skulle kunna uppfattas som antisemitism. När han i början av 1970-talet intervjuade ”berömda offentliga personer” beträffande antisemitism, ställde han frågan, ”Tror ni att det skulle kunna hända här?” ”Aldrig var det nödvändigt att definiera ’det’. Vid nästan vartenda tillfälle blev svaret i stort sett detsamma: ’Om man alls känner historien, måste man antaga att det icke endast skulle kunna hända utan även att det sannolikt kommer att hända,’ eller ’Frågan är inte om utan när.’” (S. 15) Isaacs hänför intensiteten i den judiska inblandningen i politiken till denna rädsla för antisemitism, och däri har han enligt min åsikt rätt. Den judiska aktivismen i invandringsfrågan är endast en udd i en rörelse med många uddar riktade mot att förhindra framväxten av en antisemitisk massrörelse i västerländska samhällen. Andra sidor av detta program skall granskas nedan.

Explicita yttranden, vari invandringspolitiken sammankopplas med ett judiskt intresse av kulturpluralism, kan påträffas hos framstående judiska samhällsvetare och politiska aktivister. Joseph L. Blau (1958, 15) skrev i *Congress Weekly* (som utges av amerikanska judiska kongressen) en recension av Horace Kallens (1956) bok *Cultural Pluralism and the American Idea* och noterade däri att ”Kallens åsikt behövs för att främja minoritetsgruppers och minoritetskulturers sak i denna nation utan en permanent majoritet” – vilket implicerar att Kallens ideologi om mångkulturalism går emot varje etnisk grupps intresse av att dominera Förenta staterna. Den välkände författaren och framstående sionisten Maurice Samuel (1924, 215) skrev, delvis som en negativ reaktion på 1924 års invandringslag, ”Om alltså kampen oss emellan [det vill säga mellan judar och icke-judar] någonsin skall höjas ovan det fysiska, måste era demokratier ändra sina krav på statens rasliga, andliga och kulturella enhetlighet. Men det vore dåraktigt att betrakta detta som en möjlighet, ty tendensen hos denna civilisation går åt det motsatta hållet. Den går stadigt i riktning mot att det allmänna identifieras med rasen i stället för med den politiska staten.”

Samuel beklagade 1924 års lag såsom kränkande hans uppfattning av Förenta staterna som en rent politisk skapelse utan några etniska implikationer.

Vi har i Amerika just bevittnat uppreandet, i den särskilda form som är anpassad till detta land, av den onda fars som så många århundradens erfarenhet ännu inte vant oss vid. Om Amerika alls hade någon innebörd, låg denna i det egenartade försöket att höja sig ovan vår nuvarande civilisations tendens – att identifiera rasen med staten... Amerika var således den Nya Världen i detta livsviktiga hänseende – att staten var ett rent ideal och att nationaliteten var identisk endast med godtagandet av detta ideal. Men nu verkar det som om hela denna åsikt vore felaktig, som om Amerika vore oförmöget att höja sig ovan sitt ursprung och att idealnationalismens täckmantel endast vore ett steg i den egentliga utvecklingen av den alltbehärskande icke-judiska andan... Idag, när rasen triumferar över idealet, blottar antisemitismen sina gifttänder, och till det hjärtlösa förmenandet av den mest elementära mänskliga rättigheten, rätten till asyl, läggs nu en feg förolämpning. Vi är icke endast uteslutna,

utan vi får också beskedet, på invandringslagarnas omisskänsliga språk, att vi är ett "underlägset" folk. Utan det moraliska modet att ärligen stå upp emot sina onda drifter har landet förberett sig genom sina journalister, genom att länge insupa smutskastningen av juden och, när det känt sig tillräckligt inspirerat genom de populära och "vetenskapliga" brygderna, förövade det gärningen. (ss. 218–220)

En åsikt, som sammanfaller med Samuels, yttrar den framstående judiske samhällsvetaren och etniska aktivisten Earl Raab med sina mycket positiva anmärkningar om hur framgångsrik den amerikanska invandringspolitiken varit i att förändra Förenta staternas etniska sammansättning sedan 1965.¹⁴⁸ Raab noterar att det judiska samfundet intagit en ledande roll i att förändra den skevhet den amerikanska invandringspolitiken uppvisade till förmån för nordvästeuropeer (1993a, 17), och han har också hävdad att en faktor, som hämmat antisemitismen i samtidens Förenta staterna, varit att "en ökande etnisk heterogenitet, ett resultat av invandringen, gjort det än svårare för ett politiskt parti eller en massrörelse med trångsynt inriktning att växa fram" (1995, 91). Eller färgstarkare uttryckt:

Folkräkningsbyrån har just meddelat att omkring hälften av den amerikanska befolkningen snart kommer att vara icke-vit eller icke-europeisk. Och de kommer alla att vara amerikanska medborgare. Vi har kommit förbi den punkt, där ett nazist-ariskt parti kan segra i detta land.

Vi [judar] har i ungefär ett halvt sekel närt det amerikanska klimatet av motstånd mot trångsynthet. Klimatet har ännu inte fullkomnats, men vår befolknings bristande enhetlighet tenderar att göra det oomvändbart – och gör våra i författningen nedlagda hämskor på trångsynthet mer praktiska än någonsin förr. (Raab 1993b, 23)

Positiva inställningar till kulturell mångfald har framkommit också i andra yttranden om invandring, som judiska författare och ledare fällt. Charles Silberman (1985, 350) skriver, "Amerikanska judar har tagit ställning för kulturell tolerans på grund av sin tro – som är fast grundad i historien – att judar är trygga endast i ett samhälle, som accepterar många olika inställningar och beteenden, liksom en mångfald av religiösa och etniska grupper. Det är till exempel denna tro, inte gillandet av homosexualiteten, som gör att en överväldigande majoritet av de amerikanska judarna stöder 'bögars rättigheter' och har en liberal hållning i de flesta andra så kallade sociala frågor."¹⁴⁹

Chefen för aktionskontoret i Washington för Judiska federationers råd räknade likaså upp invandringens alla fördelar och sade att "det handlar om mångfald, kulturberikning och ekonomiska möjligheter för invandrarna" (i *Forward*, den 8 mars 1996, 5). Och en judisk tidning sammanfattade den judiska inblandningen i 1996 års lagstiftningsstrider om invandringen med orden, "Judiska grupper misslyckades med att döda ett antal bestämmelser, som speglar det slags politiska nyttohänsyn som de betraktar såsom ett direkt anfall på en amerikansk pluralism" (*Detroit Jewish News*, den 10 maj 1996).

Då en liberal invandringspolitik är ett livsviktigt judiskt intresse, är det inte förvånande att stödet för en dylik politik spänner över hela det judiska politiska spektret. Vi har sett att Sidney Hook, som tillsammans med de övriga Newyorkintellektuella kan betraktas som en intellektuell förelöpare till neokonservatismen, likställde demokrati med skillnadernas jämlikhet och maximering av den kulturella mångfalden (se kap. 6). Neokonservativa har starkt förespråkat liberal invandringspolitik, och det har rått en konflikt mellan företrädesvis judiska neokonservativa och företrädesvis icke-judiska paleokonservativa i frågan om invandringen från tredje världen till förenta staterna. Norman Podhoretz och Richard John Neuhaus, båda neokonservativa, reagerade mycket negativt på en artikel av en paleokonservativ, som var

oroad över att en dylik invandring med tiden skulle leda till att Förenta staterna dominerades av sådana invandrare (se Judis 1990, 33). Andra exempel är Julian Simon (1990) och Ben Wattenberg (1991), båda neokonservativa som förespråkar en mycket omfattande invandring från alla delar av världen, så att Förenta staterna blir det som Wattenberg betecknar som världens första "universella nation". Fetzer (1996) uppger på grundval av då nyligen offentliggjord statistik att judar förblivit långt mer gynnsamt inställda till invandring till Förenta staterna än medlemmar av någon annan etnisk grupp eller religion.

Det bör noteras som ett allmänt faktum att judiska organisationers effektivitet i att påverka Förenta staternas invandringspolitik har underlättats av vissa egenskaper hos den amerikanska judenheten, vilka har ett direkt samband med judendomen såsom gruppevolutionär strategi, och i synnerhet en intelligenskvot som ligger åtminstone en standardavvikelse ovan genomsnittet för vita (PTSDA, kap. 7). Hög intelligenskvot förknippas med framgång i vitt skilda aktiviteter i moderna samhällen, däribland i synnerhet rikedom och social status (Herrnstein och Murray 1994). Som Neuringer (1971, 87) noterar, underlättades det judiska inflytandet över invandringspolitiken av judars rikedom, utbildning och sociala status. Såsom en avspiegling av judars allmänna oproporionerliga representation i markörer av ekonomisk framgång och politiskt inflytande har judiska organisationer förmått påverka Förenta staternas invandringspolitik i en omfattning, som är vida disproportionell till judarnas andel av befolkningen, eftersom judar såsom grupp är välorganiserade, mycket intelligenta och politiskt listiga och kunnat sätta in betydande finansiella, politiska och intellektuella resurser på att fullfölja sina politiska mål. Likaså noterar Hollinger (1996, 19) att judar starkare än katoliker bidragit till nedgången för den protestantiska kristna kulturen i Förenta staterna, just på grund av sin större rikedom, högre sociala ställning och formella färdigheter på den intellektuella arenan. Ifråga om invandringspolitiken var den viktigaste judiska aktivistorganisation som påverkade denna, amerikanska judiska kommittén, kännetecknad av "starkt ledarskap [i synnerhet Louis Marshall], inre sammanhållning, välfinansierade program, förfinade tekniker för lobbyarbete, väl valda icke-judiska allierade och lämpliga val av tidpunkter" (Goldstein 1990, 333). Goldberg (1996, 38–39) uppger att det vid mitten av 1990-talet i Förenta staterna fanns ungefär 300 judiska organisationer, som hade verksamhet i hela landet. Deras sammanlagda budget kunde uppskattas till någonstans omkring 6 miljarder dollars – ett belopp, som enligt Goldberg var större än bruttonationalprodukten för hälften av de länder som är medlemmar i Förenta nationerna.

Den judiska kampen för att förvandla Förenta staterna till ett pluralistiskt samhälle har förts på flera fronter. Förutom lagstiftnings- och lobbyverksamheter avseende invandringspolitiken skall jag dryfta judisk strävan på den intellektuella och akademiska arenan, förhållandet mellan kyrka och stat och organiserandet av afro-amerikaner såsom en politisk och kulturell kraft.

(1) *Strävan på den intellektuella och akademiska arenan.* Hollinger (1996, 4) noterar "judars förvandling av det amerikanska akademiska livets etnoreligiösa demografi" under perioden från 1930- till 1960-talet liksom det judiska inflytandet på trender mot det amerikanska samhällets sekularisering och främjandet av kosmopolitismens ideal (s. 11). Det är mycket sannolikt att omfattningen av detta inflytande påverkades av de strider om invandringen som pågick på 1920-talet. Hollinger anmärker att "det gamla protestantiska etablissemangets inflytande bibehöll sig in på 1960-talet till stor del på grund av 1924 års invandringslag: hade den massiva invandringen av katoliker och judar fortsatt i den omfattning den hade före år 1924, skulle Förenta staternas historia ha fått ett i många avseenden annorlunda förlopp, så att exempelvis, kan man rimligen förmoda, den protestantiska ledarställningen inom kulturen avtagit hastigare. Invandringsbegränsningen gav denna ledarställning ett nytt liv." Det är därför rimligt antaga att de strider om invandringen, som pågick från 1881 till

1965, varit av en oerhörd historisk betydelse för formandet av den amerikanska kulturen i slutet av 1900-talet.

Av särskilt intresse här är ideologin att Förenta staterna borde vara ett i etnisk och kulturell bemärkelse pluralistiskt samhälle. Från och med Horace Kallen har judiska intellektuella stått i främsta linjen i utvecklandet av modeller för Förenta staterna som ett i kulturellt och etniskt hänseende pluralistiskt samhälle. Som en spegling av kulturpluralismens användbarhet i att främja inre judiska gruppintressen av att bibehålla den kulturella separatismen förenade Kallen personligen sin ideologi om kulturpluralism med en djup försjunkhet i den judiska historien och litteraturen, ett engagemang för sionismen och politisk aktivitet till förmån för judar i Östeuropa (Sachar 1992, 425ff; Frommer 1978).

Kallen (1915, 1924) utvecklade ett ”polycentriskt” ideal för amerikanska etniska relationer. Kallen definierade etnicitet såsom härrörande från individens biologiska anlag, vilket implicerar att judar borde kunna förbli en genetiskt och kulturellt sammanhållen grupp och samtidigt delta i de amerikanska demokratiska institutionerna. Denna uppfattning, att Förenta staterna borde vara organiserat såsom en samling separata etnisk-kulturella grupper, beledsagades av en ideologi om att relationerna mellan grupperna skulle vara inriktade på samarbete och välvilja: ”Kallen lyfte blicken ovan den kamp, som rasade omkring honom, till en idealens värld, där mångfalden och harmonin samexisterade” (Higham 1984, 209). Likaledes i Tyskland hävdade den judiske ledaren Moritz Lazarus i motsats till den tyske intellektuelle Heinrich von Treitschkes åsikter att den fortsatta åtskillnaden av olika etniska grupper bidrog till den tyska kulturens rikedom (Schorsch 1972, 63). Lazarus utarbetade även läran om dubbel lojalitet, som blev en hörnsten i den sionistiska rörelsen. Redan år 1862 hade Moses Hess utvecklat åsikten att judendomen skulle leda världen in i en era av universell harmoni, vari varje etnisk grupp behöll sin åtskilda existens men ingen grupp styrde något landområde (se SAID, kap. 5).

Kallen skrev sin år 1915 utgivna bok delvis som en reaktion på Edward A. Ross’ (1914) ideer. Ross var en darwinistisk sociolog, som trodde att existensen av tydligt avgränsade grupper skulle tendera att medföra konkurrens om resurserna grupperna emellan – fullt klart ett synsätt, som synnerligen väl stämmer överens med den teori och de rön som redovisas i SAID. Highams kommentar är intressant, ty den visar att Kallens romantiska åsikter om gruppers samexistens massivt motsades av hans egen tids verklighet med sins emellan konkurrerande grupper. Det är förvisso värt att påpeka att Kallen var en framstående ledare av Amerikanska judiska kongressen. På 1920- och 1930-talen kämpade Amerikanska judiska kongressen för gruppekonomiska och -politiska rättigheter för Östeuropas judar vid en tid då det rådde omfattande etniska spänningar och förföljelser av judar och trots mångas rädsla för att dylika rättigheter endast skulle förvärra de rådande spänningarna. Amerikanska judiska kongressen krävde att judar skulle få en proportionell politisk representation liksom få organisera sina egna samhällen och bibehålla en självstyrande judisk nationell kultur. De fördrag, som slöts med östeuropeiska stater och Turkiet, innehöll stadganden om att staten skulle sörja för undervisning på minoritetsspråk och att judar hade rätt att vägra inställa sig vid domstol eller andra offentliga inrättningar på sabbaten (Frommer 1978, 162).

Kallens idé om kulturpluralism som en modell för Förenta staterna populariserades för icke-judar av John Dewey (Higham 1984, 209), som i sin tur aktivt stöddes av judiska intellektuella: ”Om avfälliga kongregationalister som Dewey inte behövde invandrare att inspireras av för att tänja på gränserna till de mest liberala av protestantiska åsikter, blev Dewey och hans gelikar eftertryckligt uppmuntrade i den riktningen av judiska intellektuella de mötte i storstädernas akademiska och litterära sammanslutningar” (Hollinger 1996, 24). ”En kraft i detta [kulturkrig på 1940-talet] var en sekulär, alltmer judisk, avgjort vänstervriden intelligens med basen främst men inte enbart i de filosofiska och samhällsvetenskapliga fakulteter-

na. Anföraren var den åldrande John Dewey själv, som alltjämt då och då bidrog till saken med artiklar och tal.” (s. 160) (Redaktörerna för *Partisan Review*, som var det främsta organet för de Newyorkintellektuella, publicerade skrifter av Dewey och kallade honom ”Amerikas ledande filosof” [*PR* 13:608, 1946]; Deweys lärjunge, den newyorkintellektuelle Sidney Hook [1987, 82] snålade heller inte med sitt beröm av Dewey, utan kallade honom ”den intellektuelle ledaren för den liberala gemenskapen i Förenta staterna” och ”ett slags intellektuell tribun för progressiva strävanden”). Såsom den ledande amerikanske sekularisten var Dewey förbunden med en grupp judiska intellektuella, som motsatte sig ”specifikt kristna utformningar av den amerikanska demokratin” (Hollinger 1996, 158). Dewey hade nära band med de Newyorkintellektuella, varav många var trotskister, och han ledde Deweykommissionen, som rentvådde Trotskij från anklagelser som riktats mot honom vid Moskvarättegångarna år 1936. Dewey övade ett stort inflytande på allmänheten. Henry Commager beskrev Dewey som ”det amerikanska folkets vägledare, lärare och samvete; det är knappast en överdrift att säga att under en generation ingen fråga var klarlagd, förrän Dewey hade yttrat sig” (i Sandel 1996, 36). Dewey var den främste förespråkaren av ”progressiv utbildning” och bidrog till att grunda Nya skolan för social forskning och Amerikanska förbundet för medborgerliga rättigheter, båda väsentligen judiska organisationer (Goldberg 1996, 46, 131). Sandel (1996, 35) anser att Deweys ”brist på pondus som författare, talare eller personlighet gör hans dragningskraft på allmänheten till något av ett mysterium”. Men i likhet med flera andra icke-judar, som omtalas i denna bok, fick han vara ansiktet utåt för en rörelse som dominerades av judiska intellektuella.

Kallens ideer har varit mycket inflytelserika i alstrandet av judars uppfattning om sin egen status i Amerika. Detta inflytande var uppenbart redan år 1915 hos amerikanska sionister såsom Louis D. Brandeis.¹⁵⁰ Brandeis betraktade Förenta staterna såsom sammansatt av olika nationaliteter, vilkas fria utveckling skulle ”andligen berika Förenta staterna och göra det till en demokrati par excellence” (Gal 1989, 70). Dessa åsikter blev ”en hallstämpel för den ledande riktningen i den amerikanska sionismen, för den sekulära såväl som den religiösa” (Gal 1989, 70). Kulturpluralismen var en hallstämpel också för den judebehärskade rörelsen för relationer mellan grupper, vilken uppstod efter andra världskriget, även om dessa intellektuella ibland dolde sina ideer i fraser som ”enhet i mångfald” eller ”kulturdemokrati” i ansträngningen att undanröja innebörden att Förenta staterna egentligen borde vara en federation av olika nationella grupper, vilket var vad Amerikanska judiska kommittén förespråkade för Östeuropa och andra regioner (Svonkin 1997, 22). Kallens inflytande nådde faktiskt ut till alla utbildade judar:

Emedan pluralismen legitimerade bevarandet av en minoritetskultur mitt i majoritetens värdsamhället fungerade den som intellektuell förankring för en utbildad judisk andrageneration, upprätthöll dess sammanhållning och dess ihärdigaste gemensamma strävanden genom depressionens och den återuppståndna antisemitismens svårigheter, genom nazismens och Förintelsens chocker, tills den under åren efter andra världskriget framväxande sionismen svepte genom den amerikanska judenheten med sitt eget frälsningsnit. (Sachar 1992, 427).

Såsom verkställande direktören för Amerikanska judiska kongressen David Petergorsky sade i ett tal vid organisationens tvåårskonvent år 1948:

Vi är djupt övertygade om att den judiska överlevnaden kommer att vara beroende av den judiska staten i Palestina å ena sidan och på existensen av ett kreativt, medvetet och välanpassat judiskt *samfund* i detta samhälle å den andra. Ett dylikt

kreativt samfund kan finnas till endast inom ramen för ett progressivt och expanderande demokratiskt samhälle, som genom sina inrättningar och offentliga politiska åtgärder låter kulturpluralismens begrepp komma till fullt uttryck. (I Svonkin 1997, 82; kursiverat i texten)

Förutom ideologin om etnisk och kulturell pluralism var det de intellektuella rörelser, som granskades i kapitel 2–6, som borgade för att judiska åsikter om invandringen till sist skulle segra. Dessa rörelser och i synnerhet Franz Boas' arbete verkade tillsammans en nedgång för det evolutionära och biologiska tänkandet i den akademiska världen. Det ingick i den intellektuella tidsandan på 1920-talet att evolutionära teorier om ras och etnicitet, i synnerhet Madison Grants teorier, hade en framskjuten plats (Singerman 1986), men dylika teorier hade praktiskt taget ingen betydelse för den restriktionistiska hållningen i kongressdebatterna om invandringen (vilka främst inriktade sig på det rättvisa eller orättvisa i att behålla etnisk status quo; se nedan). I sin bok *The Passing of the Great Race* (1921) hävdade Grant att det folk som koloniserat Amerika härstammade från överlägsna nordiska raselement och att invandring av andra raser skulle sänka kompetensnivån för samhället i dess helhet liksom hota demokratins och republikens institutioner. Grants tankar populariserades i medierna vid tiden för invandringsdebatterna (se Divine 1957, 12ff) och föranledde ofta negativa kommentarer i judiska publikationer såsom *The American Hebrew* (exempelvis den 21 mars 1924, 554, 625).

I sitt brev till representanhusets utskott om invandring och naturalisering framhöll Grant restriktionisternas eller begränsarnas främsta argument, nämligen att användandet av 1890 års folkräkning av de utrikes födda såsom grundval för invandringslagen var rättvist mot alla etniska grupper, som då fanns i landet, och användandet av 1910 års folkräkning diskriminerade de ”infödda amerikaner, vilkas förfäder fanns i detta land innan det blev självständigt”. Han argumenterade också för kvotering av invandrare från nationer på västra halvklotet, eftersom dessa länder ”i vissa fall lämnar ifrån sig synnerligen oönskade invandrare. De mexikaner, som kommer in i Förenta staterna, är till sitt överväldigande flertal av indianskt blod, och de intelligenstester som nyligen företagits har visat att de intellektuellt står mycket lågt. Vi har redan fått för många av dem i våra sydvästliga delstater, och man borde hindra dem från att bli ännu fler.”¹⁵¹ Grant var bekymrad även över att senare anlända invandrare inte kunde assimilera sig. Han bilade sitt brev en ledare från *Chicago Tribune* som kommenterade ett läge som uppstått i Hamtramck, Michigan. Man beskrev att invandrare, som nyligen anlät till denna ort, krävde ”polskt styre”, att icke-polacker skulle drivas ut och att federala tjänstemän skulle tala enbart polska. Grant hävdade också att skillnader i fortplantningsfrekvens skulle medföra att grupper som gifte sig senare i livet och fick färre barn skulle trängas undan – en kommentar som speglar etniska skillnader i levnadsförloppets strategi (Rushton 1995) och tydligt uttrycker Grants oro för att hans etniska grupp till följd av invandringen skulle trängas undan av etniska grupper med en högre naturlig ökningstakt. På tal om Grants oro över invandringen från Mexiko kan nämnas att nyare uppgifter visar att unga kvinnor av mexikanskt ursprung har de högsta födelsetalen i Förenta staterna och att människor av mexikanskt ursprung kommer att utgöra befolkningsmajoriteten i delstaten Kalifornien år 2040. År 1995 hade kvinnor av mexikanskt ursprung i åldern 15–19 år ett födelsetal av 125 per tusen att jämföra med 39 per tusen för icke-latinska vita och 99 per tusen för icke-latinska svarta. De totala födelsetalen för alla tre grupperna är 3,3 för latinska kvinnor, 2,2 för icke-latinska svarta kvinnor och 1,8 för icke-latinska vita kvinnor (*Los Angeles Times*, den 13 februari 1998, ss. A1, A16). Dessutom har latinska aktivister ett klart uttalat politiskt mål att ”återerövra” Förenta staterna genom invandring och höga födelsetal.¹⁵²

I kapitel 2 visade jag att Stephen Jay Gould och Leon Kamin framlagt en mycket överdriven och till stor del felaktig redogörelse för den roll 1920-talets debatter om intelligenskvot

spelade i antagandet av lagen om invandringsbegränsning. Det är också mycket lätt att överdriva betydelsen av teorier om nordisk överlägsenhet som en beståndsdel i restriktionistiska åsikter hos folket och dess valda ombud. Singerman (1986, 118–119) påpekar att ”raslig antisemitism” utnyttjades endast av ”en handfull författare” och ”det judiska ’problemet’... var en underordnad fråga också för sådana mycket publicerade författare som Madison Grant och T. Lothrop Stoddard, och inga av de [i Singermans genomgång] granskade författarna kunde betraktas som professionella judehetsare eller heltidspropagandister mot judar, vare sig inhemska eller utländska.” Som framgår nedan, spelade argument om nordisk överlägsenhet, också sådana om förmodad nordisk intellektuell överlägsenhet, en mycket liten roll i kongressdebatterna om invandring på 1920-talet. Det vanliga argumentet hos restriktionisterna var att invandringspolitiken skulle på ett jämlikt sätt spegla alla de då i landet existerande etniska gruppernas intressen. Det finns rent av material som visar att argumentet om nordisk överlägsenhet inte mottogs väl av allmänheten: en medlem av förbundet för invandringsbegränsning uppgav år 1924, ”man är i landet ganska utled på det där intellektuella snacket om nordisk överlägsenhet” (i Samelson 1979, 136).

Likväl är det sannolikt att nedgången för evolutionära och biologiska teorier om ras och etnicitet underlättade de omvälvande förändringar i invandringspolitiken som 1965 års lag medförde. Som Higham (1984) noterar, hade det vid tiden för den slutgiltiga segern år 1965, som avförde nationellt ursprung och raslig härkomst från invandringspolitiken och öppnade landet för invandring av alla grupper av människor, hade den boasianska åskådningens kultur-determinism och antibiologism blivit den gängse akademiska visdomen. Följden blev att ”det blev intellektuellt moderiktigt att tro att det inte ens fanns bestående etniska skillnader. Hela reaktionen berövade de folkliga raskänslorna ett mäktigt ideologiskt vapen” (Higham 1984, 58–59).

Judiska intellektuella var på ett framträdande sätt engagerade i den rörelse som verkade för att utplåna de rasideer som Grant och andra framförde (Degler 1991, 200). Också under de tidigare debatterna, som föregått antagandet av 1921 års och 1924 års invandringslagar, kände sig restriktionister faktiskt angripna av judiska intellektuella. År 1918 skrev sekreteraren vid förbundet för invandringsbegränsning Prescott F. Hall till Grant, ”Vad jag ville ha... var namnen på några framstående antropologer, som uttalat sig till förmån för rasernas ojämlikhet... Jag har judarna emot mig hela tiden i jämlikhetsargumentet och tänkte att Ni kanske kunde på rak arm nämna några (förutom [Henry Fairfield] Osborn), som jag kunde citera till stöd” (i Samelson 1975, 467).

Grant ansåg också att judar var engagerade i en kampanj avsedd att diskreditera rasforskning. I inledningen till 1921 års upplaga av *The Passing of the Great Race* klagade Grant att ”det är hart när omöjligt att i de amerikanska tidningarna få tryckt någon reflektion över vissa religioner eller raser, som är hysteriskt känsliga också när de nämns vid namn... Utomlands är det lika illa, och vi har ett uttalande av en av Frankrikes främsta antropologer att insamlandet av antropologiska mätdata från franska rekryter vid det stora krigets utbrott hindrades genom judiskt inflytande, som syftade till att undertrycka varje föreställning om rasdifferentiering i Frankrike. (1921, xxxii–xxxiii)

Boas var i sitt arbete till stor del motiverad av invandringsfrågan sådan den förelåg i 1900-talets början. Carl Degler (1991, 74) anmärker att Boas’ professionella brevväxling ”avslöjar att ett viktigt motiv bakom hans berömda skallmättningsprojekt år 1910 var hans starka personliga intresse av att Förenta staternas behöll mångfald i befolkningen” Under debatten om invandringsbegränsning lade ledamoten av representanthuset Emanuel Celler slutsatserna av studien till kongressens protokoll (*Congressional Record*, den 8 april 1924, 5915–5916). I dessa slutsatser uttalades att det var olikheter i miljön, vilka uppstått till följd av invandringen, som orsakat skillnaderna i skallformen. (Vid denna tid var skallformen, såsom den bestämdes

genom ”skallindex”, det viktigaste mätvärde som användes av de vetenskapsmän som ägnade sig åt forskning om rasskillnader.) Boas hävdade att hans forskning visat att alla från utlandet anlända grupper, som levde i gynnsamma sociala omständigheter, hade assimilerats till Förenta staterna i bemärkelsen att deras fysiska mätvärden sammanföll med den amerikanska typen. Boas var visserligen betydligt försiktigare med sina slutsatser i huvudtexten till sin rapport (se även Stocking 1968, 178), men i sin inledning (1911, 5) hävdade han att ”all fruktan för att sydeuropeisk invandring skulle ogynnsamt påverka vårt folk bör avfärdas.” En ytterligare indikation om Boas’ ideologiska engagemang i invandringsfrågan kan ses i en kommentar Degler gör om en av Boas’ miljöförklaringar av mentala skillnader mellan invandrades och inföddas barn: ”Varför Boas valde att framlägga en dylik provisorisk tolkning är svårt att förstå, tills man inser hans önskan att på ett gynnsamt sätt förklara invandrarbarnens uppenbara mentala efterblivenhet” (s. 75).

Ideologin om rasjämlighet var ett viktigt vapen för att öppna invandringen för alla grupper av människor. Till exempel gjorde Amerikanska judiska kongressen år 1951 ett uttalande till amerikanska kongressen, i vilket sades, ”Vetenskapens rön måste tvinga också de mest fördomsfulla ibland oss att acceptera, lika förbehållslöst som gravitationslagen, att intelligensen, moralen och karaktären inte står i något som helst förhållande till geografien eller födelseorten.”¹⁵³ I uttalandet hänvisades till några av de populära skrifter Boas författat i ämnet liksom till skrifter av Boas’ skyddsling Ashley Montagu, som kanske var den synligaste motståndaren till rasbegreppet under denna skede.¹⁵⁴ Montagu, som ursprungligen hette Israel Ehrenberg, teoretiserade i tiden strax efter andra världskriget om att människor är medfött inställda på samarbete men inte medfött aggressiva och att det finns ett universellt broderskap människor emellan (se Shipman 1994, 159ff). År 1952 vittnade en annan av Boas’ skyddslingar, Margaret Mead, inför presidentens utskott om invandring och naturalisering (PCIN) (1953, 92) att ”alla människor från alla grupper har samma potentialer... Vårt bästa antropologiska bevismaterial i dag ger vid handen att människor av alla grupper har samma fördelning av potentialer.” Ett annat vittne uppgav att Amerikanska antropologiska föreningens exekutivkommitté enhälligt hade stött uttalandet att ”allt vetenskapligt material visar att alla människor har en inneboende förmåga att förvärva eller anpassa sig till vår civilisation” (PCIN 1953, 93) (se kapitel 2 beträffande en diskussion om den framgång boasianerna rönte i sina politiska ansträngningar att dominera Amerikanska antropologiska föreningen). År 1965 kunde senator Jacob Javits (*Cong. Rec.*, 111, 1965, 24469) självsäkert upplysa senaten under den pågående debatten om förslaget till invandringslag att ”både vårt samvetes röst och sociologernas undervisning säger oss att invandringen, såsom den i dag föreligger i systemet för kvoter enligt nationellt ursprung, är felaktig och saknar varje grund i förnufts- eller sakskaäl, ty vi vet bättre än att påstå att någon människa är bättre än en annan på grund av sin hudfärg.” Den intellektuella revolutionen och dess omsättning i den offentliga politiken var fullbordade.

(2) *Förhållandet mellan kyrka och stat.* En aspekt av det judiska intresset av kulturpluralism i Förenta staterna har varit att judar anser sig ha ett intresse av att förenta staterna inte är en enhetlig kristen kultur. Ivers (1995, 2) anmärker, ”judiska medborgarrättsorganisationer har spelat en historisk roll i den utveckling av amerikansk lagstiftning och politik i kyrka–stat–frågan som skett efter kriget.” I detta fall inleddes den huvudsakliga judiska ansträngningen först efter andra världskriget, även om judar mycket tidigare hade motsatt sig sammankopplingar mellan staten och den protestantiska religionen. Till exempel var judiska publikationer enhälliga i sitt motstånd mot den lag som stiftats i Tennessee och som medförde rättegången år 1925 i Scopes, varvid darwinism ställdes emot religiös fundamentalism (Goldfarb 1984, 43):

Det hör inte till saken om evolutionen är sann eller inte. Vad som däremot hör till saken är att det i detta land finns krafter, som insisterar på att statsmakten skall tillse att ingenting läres ut i detta land som på något sätt ifrågasätter Bibelns ofelbarhet. Där har vi vad hela frågan ytterst handlar om. Med andra ord är det ett avsiktligt, *oamerikanskt* försök att förena kyrka och stat... Och vi går längre än så och hävdar att det är ett försök att förena *staten* med den *protestantiska kyrkan*. (*Jewish Criterion* 66 [den 10 juli 1925]; kursiverat i texten)

Den judiska ansträngningen var i detta fall välfinansierad och utgjorde fokus för välorganiserade, starkt engagerade judiska intresseorganisationer, bland andra Amerikanska judiska kommittén, Amerikanska judiska kongressen och ADL. Ansträngningen omfattade intensiv juridisk rådgivning både i den ifrågavarande rättstvisten och i försöken att påverka den juridiska opinionen via artiklar i juridiska tidskrifter och andra fora för intellektuell debatt, däribland populärmedierna. Den omfattade också ett mycket karismatiskt och effektivt ledarskap, i synnerhet Leo Pfeffers såsom ledare av Amerikanska judiska kongressen:

Ingen annan advokat utövade en sådan fullständig intellektuell dominans över ett utvalt juridiskt område under en så lång tid – en författare, rättslärare, framstående medborgare och framför allt en advokat, som samlade hela sin mångsidiga och imponerande begåvning till en enda kraft, som förmådde tillgodose allt som en institution behöver för att bli en framgångsrik rörelse för reform av författningen... Att Pfeffer med en avundsvärd förenig av skicklighet, beslutsamhet och ihärdighet förmådde på en så kort tid göra kyrka–stat-reformen till den främsta fråga som konkurrerande organisationer förknippade Amerikanska judiska kongressen med, belyser väl den inverkan enskilda, utomordentligt skickliga advokater kan ha på de organisationer de arbetar för... Liksom för att bekräfta i hur stor utsträckning Pfeffer förknippas med författningsutvecklingen efter Everson [det vill säga efter 1946], är det endast sällan som även viktigare kritiker av högsta domstolens juridik i kyrka–stat-frågan under denna tid undgår att nämna Pfeffer som den viktigaste kraften som svarade för det de sörjer som den förlorade innebörden av erkännandeklausulen. (Ivers 1995, 222–224)

På liknande sätt sökte judar i Frankrike och Tyskland på 1800-talet undandraga de katolska och lutherska kyrkorna kontrollen över skolväsendet, medan kristendomen för många icke-judar utgjorde en viktig del av den nationella identiteten (Lindemann 1997, 214). På grund av dylika aktiviteter var det vanligt att antisemiter betraktade judar såsom samhällskroppens förstörare.

(3) *Organiserandet av afro-amerikaner och rörelsen för relationer mellan grupper i tiden efter andra världskriget*. Slutligen har judar också på ett avgörande sätt bidragit till att organisera afro-amerikaner till en politisk kraft, som tjänat judiska intressen i att undergräva icke-judiska europeiska amerikaners ledande ställning i politiken och kulturen. Judar har spelat en mycket framträdande roll i att organisera svarta alltifrån grundandet av Nationalföreningen för främjandet av färgade människor (National Association for the Advancement of Colored People, NAACP) år 1909 och, trots växande svart antisemitism, ända in i nuet.

Vid årtiondets mitt [omkring år 1915] framstod NAACP som något av ett bihang till B'nai B'rith och amerikanska judiska kommittén, med bröderna Joel och Arthur Spingarn tjänstgörande som styrelseordförande respektive chefadvokat; Herbert Lehman i exekutivkommittén; Lillian Wald och Walter Sachs i styrelsen (ehuru inte

samtidigt); samt Jacob Schiff och Paul Warburg som finansiella änglar. År 1920 var Herbert Seligman direktör för PR-avdelningen med Martha Greuning som assistent... Inte att undra på om en förvirrad Marcus Garvey stormade ut ur NAACPs högkvarter år 1917 och muttrade att det var en vit organisation. (Levering-Lewis 1984, 85)

Rika judar gjorde viktiga insatser också i den svarta organisationen National Urban League, Nationella stadsförbundet: "Edwin Seligman på ordförandeposten och på andra styrelseposter Felix Adler, Lillian Wald, Abraham Lefkowitz och strax därefter Julius Rosenwald, som var den störste aktieägaren i Sears, Roebuck Company, förebådade betydande judiska insatser för förbundet" (Levering-Lewis 1984, s. 85). Judar bistod inte bara med pengar och organisationsförmåga (alla NAACPs ordförande var judar ända fram till 1975), utan därtill gjorde skickliga judiska jurister insatser för afro-amerikanernas sak. Louis Marshall, en framträdande gestalt i de judiska strävandena i invandringsfrågan (se nedan), var en ledande NAACP-advokat på 1920-talet. Afro-amerikaner spelade en mycket obetydlig roll i dessa strävanden: till exempel fanns det fram till år 1933 inga afro-amerikanska advokater i NAACPs juridiska avdelning (Friedman 1995, 106). Det är faktiskt ett tema för revisionistiska historiker som Friedman granskar att judar organiserat afro-amerikaner för sina egna intressen och inte för afro-amerikaners bästa. I tiden efter andra världskriget var hela raden av judiska intresseorganisationer, däribland Amerikanska judiska kommittén, amerikanska judiska kongressen och ADL, engagerade i de svartas frågor: "Med yrkesutbildad personal, fullt utrustade kansli-er och skicklighet på PR hade de resurserna att göra sig gällande" (Friedman 1995, 135). Judar bidrog med alltifrån två tredjedelar till tre fjärdedelar av pengarna till medborgarrättsgrupper under 1960-talet (Kaufman 1997, 110). Judiska grupper, i synnerhet amerikanska judiska kongressen, spelade en ledande roll i att göra upp förslag till medborgarrättslagstiftning och vidtagna laga åtgärder i medborgarrättsfrågor, som huvudsakligen gynnade svarta (Svonkin 1997, 79–112). "Judiskt understöd, juridiskt och ekonomiskt sådant, skänkte medborgarrättsrörelsen en rad juridiska segrar... Det är knappast någon överdrift i vad en advokat vid amerikanska judiska kongressen hävdade, nämligen att 'många av dessa lagar skrevs faktiskt på judiska organisationers kansli-er av judiska tjänstemän, framlades av judiska valda ombud och gjordes till verklighet genom judiska väljare'" (Levering-Lewis 1984, 94).

Harold Cruse (1967, 1992) gör en särskilt bitande analys av den judisk-svarta alliansen och berör därvid flera av denna boks teman. Han noterar först att "Judar vet exakt vad de vill i Amerika" (121, kursiverat i texten). Judar vill ha kulturpluralism på grund av sin långsiktiga politik för icke-assimilation och gruppsolidaritet. Cruse anmärker emellertid att den judiska erfarenheten i Europa har lärt dem att "två kan spela detta spel" (det vill säga bilda starkt nationalistiska solidaritetsgrupper), och när det händer, så ve den sida som är ringa till antalet" (s. 122; kursiverat i texten). Cruse syftar här på möjligheten av sådana mot varandra fientliga gruppstrategier (och, förmodar jag, reaktionsprocesser) som utgör ämnet för *SAID* (kap. 3–5). Cruse gör iakttagelsen att judiska organisationer betraktar anglosaxisk (läs: vit) nationalism som sitt största potentiella hot och har tenderat att stödja politiska åtgärder avsedda att underlätta de amerikanska svartas integration (det vill säga assimilationistisk, individualistisk politik), förmodligen därför att sådana åtgärder undergräver de vitas makt och minskar möjligheten för en sammanhållen, nationalistisk, antisemitisk vit majoritet. Samtidigt har judiska organisationer motsatt sig en svart nationalistisk hållning, alltmedan de fullföljt en antiassimilationistisk, nationalistisk gruppstrategi för den egna gruppen.

Cruse påpekar också asymmetrin i relationerna mellan svarta och judar: Judar har innehaft framträdande positioner i de svartas medborgarrättsorganisationer och varit aktivt inblandade i att finansiera dessa organisationer och i att utforma och genomföra organisationernas politik,

men samtidigt har svarta varit fullständigt utestängda från det inre arbetet och de beslutsfattande organen i de judiska organisationerna. Formen och målen för de svartas rörelse i Förenta staterna bör ses som i stor utsträckning redskap för judisk strategi med mål som är mycket lika dem som eftersträvats på invandringslagstiftningens område, och detta gäller åtminstone till helt nyligen.

Den judiska inblandningen i afro-amerikanska frågor måste emellertid ses såsom en del i den bredare verksamhet som deltagare i denna kallat ”rörelsen för relationer mellan grupper” och som i tiden efter andra världskriget verkat för att ”utplåna fördomar och diskriminering mot rasliga, etniska och religiösa minoriteter” (Svonkin 1997, 1). Liksom i de andra rörelser, som rönt stark judisk inblandning, kom ledarskapet från judiska organisationer, främst Amerikanska judiska kommittén, Amerikanska judiska kongressen och ADL, och dessa judiska organisationer var de viktigaste källorna till finansieringen, utformade taktiken och bestämde rörelsens mål. Liksom rörelsen för formandet av invandringspolitiken hade den det synnerligen egennyttiga målet att förhindra uppkomsten av en antisemitisk massrörelse i förenta staterna: judiska aktivister ”såg sitt engagemang i rörelsen för relationer mellan grupper såsom en förebyggande åtgärd avsedd att trygga att ’det’ – nazisternas utrotningskrig mot den europeiska judenheten – aldrig kunde hända i förenta staterna” (Svonkin 1997, 10).

Detta var en mångfasetterad strävan, som omfattade allt från rättsliga åtgärder mot diskriminering i boende och tillsättande av offentliga tjänster; förslag till lagar och ansträngningar att trygga deras antagande i lagstiftande församlingar på den delstatliga och federala nivån; ansträngningar att forma budskap som utgick från medierna; utbildningsprogram för elever och lärare; och till intellektuella ansträngningar att omforma det intellektuella samtalet i den akademiska världen. Liksom varit fallet med den judiska inblandningen i invandringspolitiken och oerhört många andra exempel på judisk politisk och intellektuell aktivitet i både nutid och äldre tider (se *SAID*, kap. 6) arbetade rörelsen för relationer mellan grupper ofta för att minimera den synliga judiska inblandningen (exempel i Svonkin 1997, 45, 51, 65, 71–72).

Liksom det försök, som gjordes på 1800-talet att definiera judiska intressen i termer av tyska ideal (Ragins 1980, 55; Schmidt 1959, 46), betonade rörelsen för relationer mellan grupper i sin retorik att dess mål överensstämde med den amerikanska självuppfattningen, ett drag som framhöll individens rättigheter såsom ett arv från upplysningen, medan det fullständigt bortsåg från det republikanska inslaget i den amerikanska identiteten såsom ett sammanhållet, socialt homogent samhälle och det ”etnokulturella” inslaget, som betonade betydelsen av den anglosaxiska etniciteten i de amerikanska kulturformernas utveckling och bevarande (Smith 1988; se kap. 8). Liberal kosmopolitism och individuella rättigheter uppfattades också såsom överensstämmande med judiska ideal som uppstått hos profeterna (Svonkin 1997, 7, 20), en tolkning som bortser från de negativa uppfattningar om utgrupper och diskriminering mot utgrupper och en uttalad tendens mot kollektivism som varit centrala för judendomen såsom gruppevolutionär strategi. Som Svonkin noterar, byggde den judiska retoriken under detta skede på en illusorisk uppfattning om det judiska förflutna, en uppfattning som var skraddarsydd för att befrämja judiska mål i den moderna världen, där retoriken från upplysningstiden om universalism och individens rättigheter ägde ett betydande intellektuellt anseende.

En avgörande betydelse för rationaliseringen av judiska intressen hade under denna tid de intellektuella rörelser som dryftas i denna bok, i synnerhet den boasianska antropologin, psykoanalysen och Frankfurtskolan för social forskning. Som också visades i kapitel 5, var judiska organisationer inblandade i finansieringen av samhällsvetenskaplig forskning (i synnerhet socialpsykologi), och det bildades en kärna av företrädesvis judiska akademiska aktivister, som samarbetade intimt med judiska organisationer (Svonkin 1997, 4; se kap. 5). Den boasianska antropologin värvades för propagandainsatser efter andra världskriget, vilka

spreds och främjades av Amerikanska judiska kommittén, Amerikanska judiska kongressen och ADL, såsom i filmen *Brotherhood of Man*, som skildrade alla mänskliga grupper såsom ägande lika stora förmågor. Under 1930-talet stödde Amerikanska judiska kommittén ekonomiskt Boas i hans forskning; och i tiden efter andra världskriget var den boasianska ideologin om att det inte fanns några rasskillnader liksom den boasianska ideologin om kulturrelativism och ideerna om vikten av att bevara och respektera kulturella skillnader, vilka härrörde från Horace Kallen, viktiga inslag i utbildningsprogram, som dessa judiska aktivistorganisationer sponsorerade och spred genom hela det amerikanska skolväsendet (Svonkin 1997, 63, 64).

I början av 1960-talet uppskattade en tjänsteman vid ADL att en tredjedel av Förenta staternas lärare fått ADLs utbildningsmaterial, som byggde på dessa ideer (Svonkin 1997, 69). ADL var också intimt inblandat i att skaffa personal till seminarier för lärare och skolledare samt utarbeta material till och ekonomiskt stödja dessa seminarier, ofta under medverkan av samhällsvetare från den akademiska världen – en samverkan som otvivelaktigt ökade den vetenskapliga trovärdigheten för dessa övningar. Det skall måhända ses som en ironi att denna strävan att påverka det offentliga skolväsendets utbildningsinnehåll genomfördes av samma grupper som bemödade sig om att från den offentliga skolan avlägsna synbara kristna inflytanden.¹⁵⁵

Den ideologi om fientlighet mellan grupper, som rörelsen för relationer mellan grupper utarbetade, härrörde från serien *Studies in Prejudice*, vilken beskrevs i kapitel 5. Yttringar av icke-judisk etnocentrism eller diskriminering mot utgrupper såg den uttryckligen som en mentalsjukdom och därmed bokstavligen som ett folkhälsoproblem. Angreppet på fientlighet mellan grupper liknades vid det medicinska angreppet på dödsbringande smittsamma sjukdomar, och människor som hade sjukdomen betecknades av aktivisterna som ”smittade” (Svonkin 1997, 30, 59). Ett konsekvent tema i det intellektuella försvaret för denna etniska aktivism var att man framhöll de fördelar som skulle vinnas genom en ökad harmoni mellan grupper – en aspekt av den idealism som fanns inneboende i Horace Kallens uppfattning om mångkulturalism – men man förteg att vissa grupper, i synnerhet från Europa stammande icke-judiska grupper, skulle förlora ekonomisk och politisk makt och få se sitt kulturinflytande minska (Svonkin 1997, 5). Negativa inställningar till grupper sågs inte som resultat av konkurrerande gruppintressen utan i stället som resultat av individers sjuka psyke (Svonkin 1997, 75). Slutligen skall nämnas att icke-judisk etnocentrism betraktades som ett folkhälsoproblem, alltmedan Amerikanska judiska kongressen bekämpade judisk assimilation. Amerikanska judiska kongressen ”hade uttryckligen tagit parti för en pluralistisk vision, som respekterade grupperns rättigheter och grupperns egenart som en grundläggande medborgerlig frihet” (Svonkin 1997, 81).

JUDISK POLITISK AKTIVITET MOT INVANDRINGSBEGRÄNSNING

Judisk aktivitet mot invandringsbegränsning i Förenta staterna fram till år 1924

Judisk inblandning i förändrandet av den intellektuella diskussionen om ras och etnicitet synes ha fått långsiktiga återverkningar på Förenta staternas invandringspolitik, men den judiska politiska inblandningen var ytterst av mycket större betydelse än så. Judar har varit ”den ensamt mest ihärdiga påtryckningsgruppen till förmån för en liberal invandringspolitik” i Förenta staterna i hela invandringsdebatten alltifrån begynnelsen år 1881 (Neuringer 1971,

392–393):

I sitt företag att vrida invandringspolitiken i liberal riktning har judiska talesmän och organisationer visat ett mått av energi, som ingen annan i frågan engagerad påtryckningsgrupp kunnat överträffa. Invandringen har utgjort en första rangens angelägenhet för praktiskt taget alla judiska försvars- och intresseorganisationer. Under åren har deras talesmän träget besökt kongressutfrågningar, och den judiska strävan var av den allra största betydelse för grundandet och finansieringen av sådana icke-sekteriska grupper som Nationella förbundet för liberal invandringspolitik och Medborgarkommittén för tvångsförflyttade.

I sin bok om ADLs historia omtalar Nathan C. Belth (1979, 173), "Under alla de år, då striderna om invandringen utkämpades i kongressen, stod judiska ledamöter i främsta linjen för de liberala krafterna: alltifrån Adolph Sabath till Samuel Dickstein och Emanuel Celler i representanthuset och från Herbert H. Lehman till Jacob Javits i senaten. Var och en av dessa var på sin tid ledare för Anti-Defamation League och för större organisationer, som var engagerade för demokratisk utveckling." De judiska kongressmän, som närmast kan identifieras med motståndet mot invandringsbegränsning i kongressen, har således varit ledare för den grupp som närmast kan identifieras med judisk etnisk-politisk aktivism och judiskt självförsvar.

Under alla de nästan hundra år, som gick innan man nådde segern med 1965 års invandringslag, bildade judiska grupper opportunistiskt allianser med andra grupper, vilkas intressen tillfälligt sammanföll med judiska intressen (till exempel en ständigt föränderlig samling etniska grupper, religiösa grupper, prokommunister, antikommunister, olika presidenters utrikespolitiska intressen, presidenters politiska behov av att fjäska för grupper som hade inflytande i folkrika delstater för att vinna presidentval etc.). Särskilt anmärkningsvärt är det stöd en liberal invandringspolitik åtnjöt från näringslivsintressen, som önskade billig arbetskraft, åtminstone i tiden före invandringsbegränsarnas tillfälliga seger år 1924. Med denna ständigt föränderliga samling allianser fullföljde de judiska organisationerna ihärdigt sina mål: att maximera antalet judiska invandrare och att öppna Förenta staterna för invandring av människor ur all världens folk. Som anges i det följande, stöder det historiska materialet omdömet att det alltsedan 1800-talet varit ett särskilt viktigt judiskt mål att göra Förenta staterna till ett mångkulturellt samhälle.

Den slutgiltiga judiska segern i invandringsfrågan är värd att uppmärksamma, eftersom den var resultatet av en kamp som fördes på olika fronter mot en samling potentiellt mycket mäktiga motståndare. Alltifrån slutet av 1800-talet var det framstående medborgare från östkusten, såsom senator Henry Cabot Lodge, som var ledare för invandringsbegränsarna. Men restriktionismens huvudsakliga politiska bas från 1910 till 1952 (förutom de förhållandevis ineffektiva fackföreningsintressena) utgjordes av "det vanliga folket från södern och Västern" (Higham 1984, 49) och deras valda ombud i kongressen. De sammanstöt mellan judar och icke-judar, som ägde rum under åren 1900 till 1965, var i grund och botten konflikter mellan judar och denna geografiskt lokaliserade grupp. "På grund av sin intellektuella energi och sina ekonomiska resurser bildade judar en förtrupp för de nya folk som inte hade någon känsla för det lantliga Amerikas traditioner" (Higham 1984, 168–169), ett tema som framträder också i genomgången av de Newyorkintellektuella i kapitel 6 och i dryftandet om det judiska engagemanget i politisk radikalism i kapitel 3.

Visserligen yppade de judiska ledarna ofta farhågor om att den judiska invandringen skulle få antisemitismen att flamma upp i Amerika, men från år 1891 till år 1924 utkämpade de en lång och på det hela taget framgångsrik fördröjningsstrid mot begränsningar av invandringen,

i synnerhet som de förmådde påverka judars möjlighet att invandra. Dessa ansträngningar fortsattes trots att det inemot år 1905 uppstått ”en polaritet mellan den judiska och den allmänna amerikanska opinionen om invandringen” (Neuringer 1971, 83). I synnerhet medan andra religiösa grupper som katoliker och etniska grupper som irländare var kluvna och ambivalenta i sin inställning till invandring och var illa organiserade och ineffektiva i att påverka invandringspolitiken, och medan fackföreningarna motsatte sig invandringen i försök att minska tillgången på billig arbetskraft, ägnade sig judiska grupper åt en intensiv och oavslåttlig strävan mot försök att begränsa invandringen.

Såsom Cohen framställer det (1972, 40ff), utgör Amerikanska judiska kommitténs ansträngningar emot invandringsbegränsning i början av 1900-talet ett anmärkningsvärt exempel på judiska organisationers förmåga att påverka offentlig politik. Av alla de grupper, som påverkades av 1907 års invandringslagstiftning, hade judarna minst att vinna ifråga om antalet möjliga invandrare, men de spelade den långt största rollen i utformandet av lagstiftningen (Cohen 1972, 41). Under den följande perioden, den fram till 1917 års relativt ineffektiva invandringsbegränsande lagstiftning, då restriktionisterna återigen samlade sig till en ansträngning i kongressen, ”var det endast det judiska segmentet som blev upphetsat” (Cohen 1972, 49).

Av fruktan för antisemitism gjorde man likväl ansträngningar att motverka uppfattningen om att det fanns en judisk inblandning i kampanjerna mot invandringsbegränsarna. År 1906 instruerades judiska antirestriktionistiska politiska aktivister att bedriva lobbyverksamhet i kongressen utan att nämna något om sin anknytning till amerikanska judiska kommittén på grund av ”faran att judarna kan anklagas för att vara organiserade för ett politiskt ändamål” (kommentarer av Amerikanska judiska kommitténs sekreterare Herbert Friedenwald; i Goldstein 1990, 125). Alltifrån slutet av 1800-talet var de antirestriktionistiska argument som judar utvecklade betecknande nog uttryckta såsom universalistiska humanitära ideal; som ett led i denna universaliserande strävan värvade man icke-judar från gamla ansedda protestantiska familjer att göra tjänst som skyltdockor, och judiska grupper som amerikanska judiska kommittén finansierade grupper, som bestod av icke-judar, vilka var för invandring (Neuringer 1971, 92).

Liksom var fallet i senare ansträngningar till förmån för invandring, bestod mycket av aktiviteten i personliga möten med politiker bakom kulisserna, detta för att minimera den allmänna uppfattningen om den judiska rollen och undvika att väcka motstånd (Cohen 1972, 41–42; Goldstein 1990). Politiker ur motståndarlägret, som Henry Cabot Lodge, och organisationer som förbundet för invandringsbegränsning, hölls under noggrann bevakning och utsattes för lobbyisters påtryckning. Lobbyister i Washington förde dagliga anteckningar om röstningstendenserna, medan lagförslag om invandring vandrade igenom kongressen, och gjorde intensiva och framgångsrika ansträngningar att övertala presidenterna Taft och Wilson att lägga in veto mot invandringsbegränsande lagstiftning. Katolska präster värvades att protestera mot den invandringsbegränsande lagstiftningens inverkan på invandringen från Italien och Ungern. När restriktionistiska argument framfördes i medierna, publicerade Amerikanska judiska kommittén skarpsinniga svar, som byggde på vetenskapliga rön och typiskt nog var formulerade i universalistiska termer, så att invandringen beskrevs såsom gynnande hela samhället. Artiklar med invandringsvänlig tendens publicerades i tidskrifter som hade täckning i hela landet, och insändare publicerades i tidningarna. Man gjorde ansträngningar att minimera de negativa uppfattningarna om invandringen genom att sprida ut judiska invandrare över hela landet och se till att få judiska utlänningar bort från beroende av socialhjälp. Man igångsatte rättsprocesser för att söka häva beslut om avvísning av judiska utlänningar. Med tiden organiserade man massprotestmöten.

År 1914 skrev sociologen Edward A. Ross om sin åsikt att den liberala invandrings-

politiken var uteslutande en judisk angelägenhet. Ross citerade den framstående författaren och sionistiske pionjären Israel Zangwill, som tydligt uttalade tanken att Förenta staterna är en idealisk plats för tillgodoseendet av judiska intressen:

Amerika har utrymme mer än nog för alla de sex miljoner som lever i Räjongen [det vill säga Bosättningsräjongen, hemvist för flertalet av Rysslands judar]; vilken som helst av de femtio delstaterna skulle kunna upptaga dem. Och näst att leva i ett eget land finns det inget bättre öde för dem än att vara tillsammans i ett land med medborgar- och religionsfrihet, ett land i vars författning kristendomen inte ingår och där deras kollektiva röster skulle praktiskt taget ge dem garantin mot framtida förföljelse. (Israel Zangwill, i Ross 1914, 144)

Judar har därför ett starkt intresse av invandringpolitiken:

Därav judarnas strävan att kontrollera Förenta staternas invandringspolitik. Trots att de utgör endast en sjundedel av vår nettoinvandring, ledde de kampen mot invandringskommissionens lagförslag. De miljontals judarna i Metropolis använde sin makt till att få kongressdelegationen från New York att mangrant motsätta sig läskunnighetsprovet. Den systematiska kampanjen i tidningar och tidskrifter för att bryta ned alla argument mot begränsning och för att lugna nativisternas farhågor har drivits av och för en enda ras. Judiska pengar ligger bakom Nationalförbundet för liberal invandring och dess oräkneliga skrifter. Alltifrån den rapport, som föreläggs handelskammaren eller vetenskapssamfundet, till den digra avhandling, som framställts med bistånd av baron de Hirsch' fond, härrör den litteratur, som bevisar invandringens välsignelser för alla klasser i Amerika, från skarpa judiska hjärnor. (Ross 1914, 144–145)

Ross (1914, 150) uppgav också att invandringstjänstemän hade "blivit mycket förargade över de falska beskyllningar som de ständigt får utstå från den judiska pressens och de judiska samfundens sida. Senatorer klagar över att de i slutet av striden om invandringslagen översköldes med en störtflod av förvrängd statistik och felaktiga framställningar av judar som bekämpade läskunnighetsprovet." Zangwills åsikter var välkända för restriktionister i debatterna om 1924 års invandringslag (se nedan). I ett tal, som trycktes i *The American Hebrew* (den 19 oktober 1923, 582), sade Zangwill, "Det finns endast en väg till världsfred, och den är det fullständiga avskaffandet av pass, visa, gränser, tullhus och alla andra inrättningar, som gör vår planets befolkning icke till en samarbetande civilisation utan till en sällskap för inbördes irritation." Hans berömda pjäs *Smältdegeln* (1908) var tillägnad Theodore Roosevelt och skildrar judiska invandrare såsom ivriga att assimileras och ingå blandäktenskap. Huvudrollgestalten beskriver Förenta staterna som en smältdegel, vari alla raser, också de "svarta och gula", smälter samman.¹⁵⁶ Men Zangwills åsikter om blandäktenskap mellan judar och icke-judar var mildt sagt tvetydiga (Biale 1998, 22–24), och han avskydde kristen iver att omvända judar. Zangwill var en glödande sionist och beundrare av sin fars religiösa ortodoxi som en förebild för judendomens bevarande. Han ansåg att judarna var en moraliskt överlägsen ras, vars moraliska vision hade format de kristna och muslimska samhällena och till sist skulle forma världen, ehuru kristendomen förblev moraliskt underlägsen judendomen (se Leftwich 1957, 162ff). Judar skulle behålla sina rasrenhet, om de fortsatte att utöva sin religion: Så länge judendomen blomstrar hos judarna, finns inget behov av att tala om att trygga rasen eller nationaliteten; båda bevaras automatiskt genom religionen" (i Leftwich 1957, 161).

Trots bedrägliga försök att framställa den invandringsvänliga rörelsen som om den hade en brett stöd hos allmänheten var judiska aktivister medvetna om bristen på entusiasm hos andra grupper. Under striden om invandringsbegränsande lagstiftning i slutet av president Tafts ämbetsperiod skrev amerikanska judiska kommitténs sekreterare Herbert Friedenwald att det var ”mycket svårt att få några andra människor än judarna upprörda i denna strid” (i Goldstein 1990, 203). Amerikanska judiska kommittén bidrog starkt till att iscensätta antirestriktionistiska möten i större amerikanska städer men lät andra etniska grupper taga åt sig äran för evenemangen, och den organiserade grupper av icke-judar att påverka president Taft att lägga in sitt veto mot invandringsbegränsande lagstiftning (Goldstein 1990, 216, 217). Under president Wilsons ämbetsperiod uppgav Louis Marshall, ”Vi är praktiskt taget de enda som kämpar [mot läskunnighetsprovet]” medan en ”stor del” [av folket] är ”likgiltig för vad som pågår” (i Goldstein 1990, 249).

Det var endast en kortvarig framgång de invandringsbegränsande krafterna nådde med 1921 års och 1924 års invandringslagar, vilka antogs trots judiska gruppers intensiva motstånd. Divine (1957, 8) noterar, ”De som ställde upp sig mot [de invandringsbegränsande krafterna] år 1921 var endast talesmännen för de sydösteuropeiska invandrarna, huvudsakligen judiska ledare, vilkas protester dränktes i det allmänna ropet på begränsning.” Likaså under 1924 års kongressutfrågningar om invandringen ”var de mest framträdande vittnena mot lagförslaget representanter för sydösteuropeiska invandrare, i synnerhet judiska ledare” (Divine 1957, 16).

Judarnas motstånd mot denna lagstiftning motiverades lika mycket av deras åsikt att lagarna var antisemitiskt motiverade och att de diskriminerade till förmån för nordvästeuropeer som av deras åsikt att lagarna skulle minska den judiska invandringen (Neuringer 1971, 164) – en åsikt som ligger implicit i motståndet mot etnisk status quo, vilket gynnade nordvästeuropeer. Motståndet mot begränsning av invandringen till förmån för nordvästeuropeer förblev kännetecknande för judiska inställningar de följande åren, men judiska organisationers motstånd mot alla på ras eller etnicitet grundade begränsningar av invandringen kan spåras tillbaka till 1800-talet.

År 1882 fördömde sålunda den judiska pressen enhälligt lagen om utestängning av kineser (Neuringer 1971, 23), trots att denna lag inte hade något med judisk invandring att göra. I början av 1900-talet bekämpade Amerikanska judiska kommittén ibland aktivt varje lagförslag, som avsåg att begränsa invandringen till vita eller icke-asiater och avstod från aktivt motstånd endast om den bedömde att kommitténs stöd skulle hota judars invandring (Cohen 1972, 47; Goldstein 1990, 250). År 1920 antog amerikanska rabbiners centralkonferens en resolution, som yrkade att ”nationen... håller portarna till vår älskade republik öppna... för alla mänsklighetens förtryckta och nödställda i enlighet med sin historiska roll som en tillflyktsort för alla män och kvinnor som svär trohet till dess lagar” (i *The American Hebrew*, den 1 oktober 1920, 594). *The American Hebrew* (den 17 februari 1922, 373), en publikation som grundades år 1867, som organ för tidens tysk-judiska etablissemang, upprepade sin sedan länge gällande ståndpunkt att den ”alltid stått för mottagandet av värdiga invandrare av alla klasser, oberoende av nationalitet.” Och i sitt vittnesmål vid 1924 års utfrågningar inför representanhusets utskott om invandring och naturalisering sade Louis Marshall från Amerikanska judiska kommittén att lagförslaget var ett uttryck för Ku Klux Klans åsikter; han betecknade det som inspirerat av Houston Stewart Chamberlains rasteorier. Vid en tid, då Förenta staternas befolkning uppgick till över 100 miljoner människor, sade Marshall, ”Vi har utrymme i detta land för en tio gånger större befolkning”; han förespråkade mottagande av alla världens folk utan begränsande kvotering, varvid endast de skulle utestängas som ”var mentalt, moraliskt och fysiskt odugliga, som är fiender till organiserat styre och som är benägna att bli bördor för det allmänna.”¹⁵⁷ Likaledes hävdade rabbi Stephen S. Wise, som vid representanhusets utfrågningar företrädde Amerikanska judiska kongressen och en rad andra

judiska organisationer, ”varje utanför amerika boende människas rätt att bedömas rättvist och billigt och utan diskriminering.”¹⁵⁸

Genom att föreskriva att invandringen skulle begränsas till 3 procent av de utrikes födda mänt efter 1890 års folkräkning förordnade 1924 års lag om en etnisk status quo, som närmade sig talen enligt 1920 års folkräkning. Representanhusets majoritetsbetänkande underströk att invandringen före denna lagstiftning varit synnerligen skev till förmån för öst- och syd-europeer och att denna obalans hade fortsatt genom 1921 års lagstiftning, varvid kvoterna bestämdes efter antalet utrikes födda, såsom detta framgick enligt 1910 års folkräkning. Den uttalade avsikten var att andra gruppers önskemål att driva sina etniska intressen genom att öka sitt procenttal av befolkningen skulle vägas mot majoritetens etniska intresse av att bibehålla sin etniska representation i befolkningen.

1921 års lag gav de syd- och östeuropeiska invandrarna en kvot av 46 procent, oaktat att dessa grupper företrädde i den amerikanska befolkningen med endast 11,7 procent enligt 1920 års folkräkning. 1924 års lag stadgade att dessa grupper skulle få en kvot av 15,3 procent – en siffra som alltså är högre än den för deras dåvarande representation i befolkningen. ”Att använda 1890 års folkräkning är inte diskriminerande. Den används i ett försök att så noga som möjligt bibehålla Förenta staternas rasliga status quo. Man får hoppas att detta tryggar Förenta staternas rasliga enhetlighet så gott vi kan vid denna sena tidpunkt. Att använda den senare företagna folkräkningen skulle diskriminera dem som grundade nationen och vidmakthållit dess inrättningar” (*House Rep. No. 350*, 1924, 16). Efter tre år härleddes kvoter ur en formel för nationell härkomst som uppgjordes efter data från 1920 års folkräkning, data som avsåg hela befolkningen, icke endast de utrikes födda. Utan tvivel representerade denna lagstiftning en seger för de nordvästeuropeiska folken i Förenta staterna. Likväl gjordes inget försök att kasta om trenderna i landets etniska sammansättning; i stället syftade ansträngningarna till att bevara etnisk status quo.

Även om dessa lagar motiverades av en önskan att bevara etnisk status quo, kan de även ha varit delvis motiverade av antisemitism, då under detta skede den liberala invandringspolitiken sågs som en huvudsakligen judisk angelägenhet (se ovan). Detta synes förvisso ha varit judiska iakttagares uppfattning. Den framstående judiske författaren Maurice Samuel (1924, 217) skrev till exempel omedelbart efter att 1924 års lag antagits, ”det är framför allt mot judar som lagar mot invandringen stiftas här i Amerika liksom i England och Tyskland”, och dylika uppfattningar lever kvar hos historiker som skriver om denna period (till exempel Hertzberg 1989, 239). Denna åsikt var inte begränsad till judar. I yttranden i senaten sade den antirestriktionistiske senator Reed från Missouri, ”Angrepp har också riktats mot det judiska folket, som flockats till våra stränder. Intoleransens anda har varit särskilt verksam mot detta folk” (*Cong. Rec.*, den 19 februari 1921, 3463). Under andra världskriget uttalade krigsminister Henry L. Stimson att det var motståndet mot obegränsad invandring av judar, som hade resulterat i 1924 års begränsande lagstiftning (Breitman och Kraut 1987, 87).

Dessutom sades i representanhusets invandringsutskotts majoritetsbetänkande (*House Rep. No. 109*, den 6 december 1920) att ”det långt största procenttalet av invandrare [är] människor av judisk härkomst” (s. 4), och det implicerade att majoriteten av de väntade nya invandrarna skulle vara polska judar. Betänkandet ”bekräftade det offentliga uttalande en kommissionär från Judiska skydds- och biståndssällskapet i Amerika gjort sedan han personligen undersökt förhållandena i Polen: ’Om det finnes ett fartyg, som kunde medföra 3 000 000 människor, skulle Polens 3 000 000 judar stiga ombord på det för att fly till Amerika’” (s. 6).

Majoritetsbetänkandet innehöll också en rapport av Wilbur S. Carr, chef för Förenta staternas konsulärtjänst. Däri skrev han att de polska judarna var ”abnormt förvridna på grund av (a) reaktion efter krigets påfrestningar; (b) chocken efter oredan i samband med revolutionerna; (c) den tröghet och fördumning som uppstått under åren av förtryck och ut-

nyttjande...; Åttiofem till nittio procent saknar varje ansats till patriotisk eller nationell anda. Och majoriteten av detta procenttal är oförmögen att förvärva den” (s. 9, se Breitman och Kraut [1987, 12] för en diskussion om Carrs antisemitism). (Många av de polska judar, som då nyligen invandrat till England, hade vägrat militärtjänst för att slippa strida för tsaren i första världskriget; se not 14.) Rapporten hänvisade också till konsulsrapporter, som varnat att ”det finns många bolsjeviksympatisörer i Polen” (s. 11). I senaten citerade även senator McKellar uttalandet att tre miljoner polacker skulle utvandra, om det funnes ett tillräckligt stort fartyg. Han uppgav även att ”Förenade distributionskommittén”, en amerikansk kommitté som utförde biståndsarbete bland judarna i Polen, delar ut mer än 1 000 000 dollars i månaden i amerikanska pengar enbart i det landet. Det har också visats att 100 000 000 dollars om året är en försiktig uppskattning av hur mycket pengar som skickas från Amerika till Polen i brev, genom bankerna och genom biståndsföreningarna. Denna guldflod, som väller in i Polen från Amerika, gör varenda polack galen av begär att resa till det land varifrån en sådan sagolik rikedom kommer” (*Cong. Rec.*, den 19 februari 1921, 3456).

Som en ytterligare indikation på hur framträdande frågan om polsk-judisk invandring var kan nämnas att det brev om visa för utlänningar, som utrikesdepartementet år 1921 tillställde ordföranden för utskottet om invandring och naturalisering Albert Johnson, ägnade mer än fyra gånger större utrymme åt situationen i Polen än åt den i något annat land. Rapporten framhöll att den polsk-judiska tidningen *Der Emigrant* aktivt främjade polska judars utvandring till Förenta staterna liksom att Judiska skydds- och invandrarsällskapet och förmögna privatpersoner, medborgare i Förenta staterna, underlättade invandring genom penninggåvor och bistånd med formaliteterna. (Det fanns i själva verket i Östeuropa ett stort nätverk av judiska agenter, som i strid mot amerikansk lag ”gjorde sitt bästa att få snurr på affärerna genom att locka så många som möjligt att utvandra” [Nadell 1984, 56].) Rapporten beskrev också de tilltänkta invandrarnas tillstånd i negativa ordalag: ”För närvarande är det endast alltför uppenbart att de måste vara undernormala, och deras normala tillstånd är av en mycket låg nivå. Sex års krig och förvirring och hungersnöd och farsoter har pinat ut deras kroppar och förvridit deras mentalitet. De äldre har förfallit i en påtaglig grad. Minderåriga har blivit vuxna med hela ungdomstidens rätta utveckling förlorad och har alltför ofta förvärvat de förvända ideer som sköljt över Europa sedan 1914 [förmodligen en hänvisning till de radikala politiska ideer som var vanliga i denna grupp; se nedan]” (*Cong. Rec.*, den 20 april 1921, 498).

Rapporten uppgav också att artiklar i Warszawa-pressen hade meddelat att ”propaganda som främjar obegränsad invandring” planeras, och att det där ingick festligheter i New York avsedda att visa vilka insatser invandrare gjort för Förenta staternas utveckling. Också rapporterna om Belgien (vars invandrare ursprungligen kommit från Polen och Tjeckoslovakien) och Rumänien framhöll betydelsen av judar som tilltänkta invandrare. I sitt svar uppgav ledamoten av representanthuset Isaac Siegel att rapporten hade ”redigerats och tillrättalagts av vissa tjänstemän”; han yttrade att rapporten inte nämnde länder med större antal invandrare än Polen. (Till exempel nämnde rapporten inte Italien.) Utan att klart uttala det (”Jag överlåter åt envar i detta hus att draga sina egna slutsatser därav” [*Cong. Rec.*, den 20 april 1921, 504]), lät han ändå förstå att upptagenheten med Polen motiverades av antisemitism.

Representanthusets majoritetsbetänkande (som undertecknades av 15 av utskottets 17 ledamöter, varvid endast ledamöterna Dickstein och Sabath avstod) underströk också att den judiska rollen bestått i att definiera den intellektuella striden i termer av nordisk överlägsenhet och ”amerikanska ideal” och inte i de termer av etnisk status quo som utskottet i själva verket hade förordat:

Ropet om diskriminering har, anser utskottet, fabricerats och byggts upp av särskilda företrädare för rasliga grupper, hjälpta därtill av utlänningar som i själva verket vistas utomlands. Ledamöter av utskottet har tagit del av en artikel i *Jewish Tribune* (New York) av den 8 februari 1924 om en avskedsmiddag till mr Israel Zangwills ära. I artikeln står:

Mr Zangwill talade huvudsakligen om invandringsfrågan och förklarade därvid att om judar framhärdar i ett oavlatligt motstånd mot den begränsade invandringen, så blir det ingen lagstiftning. ”Om ni ordnar ett tillräckligt stort ståhej emot detta nordiska struntprat,” sade han, ”så kommer ni att besegra denna lagstiftning. Ni måste kämpa mot detta lagförslag; säg till dem att de håller på att förstöra amerikanska ideal. De flesta fästningsverk är av papp, och om man trycker på dem, så ger de efter.” Utskottet anser inte att den med detta lagförslag avsedda begränsningen är riktad mot judarna, ty de kan komma enligt de kvoter som gäller för de länder där de är födda.

Utskottet har inte uppehållit sig vid frågan om någon ”nordisk” eller någon annan särskild typ av invandrare vore önskvärd utan har oföränderligt hållit fast vid avsikten att trygga en stark begränsning, med kvoterna så fördelade att invandringen från de länder, varifrån de flesta kommit under de två årtionden som föregick världskriget, kan saktas av, så att Förenta staterna kan återställa sin befolkningsbalans. Den ständiga beskyllningen att utskottet byggt upp en ”nordisk ras” och ägnat sin utfrågning åt detta ändamål ingår i ett avsiktligt fabricerat angrepp, ty i själva verket har utskottet alls icke gjort något dylikt. (*House Rep. No. 350, 1924, 16*)

När man läser 1924 års kongressdebatter, slås man faktiskt av hur sällan frågan om nordisk överlägsenhet fördes på tal av dem som förordade lagstiftningen, medan så gott som alla antirestriktionisterna förde den på tal.¹⁵⁹ Efter en särskilt färgstark kommentar emot teorin om nordisk rasöverlägsenhet anmärkte begränsningsförespråkarnas ledare Albert Johnson, ”Å utskottets vägnar skulle jag mycket gärna vilja säga att detta utskott under de påfrestande tider, som dessa utfrågningar inneburit, inte har ägnat sig åt att dryfta den nordiska tesen eller rasfrågor” (*Cong. Rec.*, den 8 april 1924, 5911). Tidigare, under utfrågningarna i samband med behandlandet av lagförslaget, hade Johnson till svar på de kommentarer, som fällts av rabbi Stephen S. Wise, som företrädde Amerikanska judiska kongressen, anmärkt, ”Jag ogillar att ideligen påbördas rasfördomar, när det enda jag försökt göra i elva år varit att frigöra mig från rasfördomar, om jag över huvud taget haft några dylika.”¹⁶⁰ Många restriktionister, däribland senatorerna Bruce (s. 5955) och Jones (s. 6614) och ledamöterna av representanthuset Bacon (s. 5902), Byrnes (s. 5653), Johnson (s. 5648), 287 McLeod (ss. 5675–5676), McReynolds (s. 5855), Michener (s. 5909), Miller (s. 5883), Newton (s. 6240), Rosenbloom (s. 5851), Vaile (s. 5922), Vincent (s. 6266), White (s. 5898) och Wilson (s. 5671) alla referenser till *Cong. Rec.* avser april 1924.

Det är faktiskt värt att notera att det av kongressdebatten framgår att ledamöter av representanthuset från de västligaste delstaterna i Förenta staterna var oroade över japanska invandrades duglighet och det hot de utgjorde såsom konkurrenser, och dessa ledamöters retorik visar att de såg japanerna som rasligen jämlika eller överlägsna, inte underlägsna. Till exempel sade senator Jones, ”Vi medger att [japanerna] är lika skickliga som vi, att de är lika framstegsvänliga som vi, att de är lika ärliga som vi, att de är lika klipska som vi och att de är våra jämlikar i allt som krävs för att göra ett folk stort och en nation stor” (*Cong. Rec.*, den 18 april 1924, 6614). Ledamoten av representanthuset MacLafferty framhöll att japanerna behärskade vissa marknader för jordbruksprodukter (*Cong. Rec.*, den 5 april 1924, s. 5681), och ledamoten av representanthuset Lea påpekade deras förmåga att tränga undan ”sin ameri-

kanske konkurrent” (*Cong. Rec.*, den 5 april 1924, 5697). Ledamoten av representanthuset Miller betecknade japanen som ”en oförsonlig och oöverbärlig konkurrent till vårt folk, var han än placerar sig” (*Cong. Rec.*, den 12 april 1924, 5884); se också kommentarer av ledamöterna av representanthuset Gilbert (*Cong. Rec.*, den 12 april 1924, 6261), Raker (*Cong. Rec.*, den 8 april 1924, 5892) och Free (*Cong. Rec.*, den 8 april 1924, 5924ff).

Frågan om konkurrens om tillgångar mellan judar och icke-judar fördes visserligen inte på tal under debatten, men däremot var kvoterna för antagning av judar till de amerikanska Ivy-League-universiteten [en krets elituniversitet i östra Förenta Staterna, ö.a.] en för judar mycket brännande fråga vid denna tid. Kvoteringen fick stor publicitet i de judiska medierna, som inriktade sig på judiska självförsvarsorganisationers som ADL:s aktiviteter (se till exempel det uttalande av ADL som *The American Hebrew* publicerade den 29 september 1922, 536). Konkurrensen om tillgångar mellan judar och icke-judar kan därför ha funnits i medvetandet hos somliga av kongressledamöterna. Harvarduniversitetets styrelseordförande A. Lawrence Howell var vice ordförande för Förbundet för invandringsbegränsning och förespråkade även kvoter för antagning av judar till sitt universitet (Symott 1986, 238), vilket visar att konkurrens om tillgångar med en intellektuellt överlägsen judisk grupp var en fråga som berörde åtminstone några framstående restriktionister.

Sannolikt fanns en utbredd fientlighet mot judar, vilken sammanhängde med konkurrens om tillgångar. Higham (1984, 141) skriver om ”det envisa tryck som judarna i egenskap av ett utomordentligt framåtsträvande invandrarfolk utövar på några av de mer välbefolkade pinnarna på samhällsstegen” (Higham 1984, 141). Alltifrån 1800-talet rådde i högreståndskretsar en ganska utbredd dold och öppen antisemitism, som kom sig av judars mycket hastiga sociala rörelse uppåt och deras konkurrenskraft. I tiden före första världskriget reagerade den icke-judiska maktstrukturen med att göra upp sociala rullor och framhäva härkomsten såsom utestängningsmekanismer – ”kriterier som inte kunde uppfyllas enbart med pengar” (Higham 1984, 104ff, 127). Vid denna tid skrev Edward A. Ross om icke-judens bitterhet över ”att tvingas ge sig in i en ovärdig kamp mot den judiske intränglingen för att behålla sitt företag eller sina kunder” – vilket antyder en ganska utbredd oro över judisk ekonomisk konkurrens. Försöken till utestängning på en lång rad områden ökade på 1920-talet och nådde höjdpunkten under tiden för den stora depressionen med de svåra ekonomiska förhållanden den medförde (Higham 1984, 131ff).

I 1924 års kongressdebatter har jag emellertid kunnat finna endast ett uttalande som uttryckte oro över konkurrensen om tillgångar mellan judar och icke-judar (liksom oro över att judiska invandrare stod främmande inför Amerikas kulturtraditioner och tenderade att ha ett destruktivt inflytande). Uttalandet ifråga gjordes av ledamoten av representanthuset Wefald:

Åtminstone jag är inte rädd för de radikala ideer som några kan föra med sig. Ideer kan man hur som helst inte stänga ute, men ledningen av vårt intellektuella liv har i många av sina delar hamnat i händerna på dessa sluga nykomlingar, som inte har någon sympati för våra gammaldags amerikanska ideal eller med de nordeuropeiska, dessa nykomlingar som uppdagar våra svagheter, vädjar till dem och blir rika på de otjänster de gör oss.

Hela vårt underhållningsväsen har tagits över av män, som kommit hit med invandringsvågen från Syd- och Östeuropa. De producerar våra förskräckliga filmberättelser, de komponerar och serverar oss vår jazzmusik, de skriver många av de böcker vi läser och de ger ut våra tidskrifter och tidningar. (*Cong. Rec.*, den 12 april 1924, 6277)

Invandringsdebatten fördes också samtidigt som man i de judiska medierna diskuterade Thorstein Veblens berömda uppsats, "The intellectual preeminence of Jews in modern Europe" [Judars intellektuella överlägsenhet i det nutida Europa, ö.a.] (vilken gick som följetong i *The American Hebrew* med början den 10 september 1920). I en ledare av den 13 juli 1923 (s. 177) anmärkte *The American Hebrew* att judar var överrepresenterade bland de begåvade i Louis Termans studie av begåvade barn och kommenterade att "detta faktum måste föranleda bitter ehuru fåfång reflektion hos de så kallade nordisterna." Ledaren påpekade också att judar var överrepresenterade bland mottagare av stipendier i tävlingar som delstaten New York sponsorerade. Ledaren anmärkte syrligt att "nordisterna kanske är för stolta för att söka vinna dessa utmärkelser. I alla händelser är den förteckning, som delstatens utbildningsdepartement i Albany nyligen tillkännagivit avseende mottagarna av dessa åtrådda stipendier, inte det minsta nordisk; den ser mera ut som en konfirmationslista från en synagoga."

Det finns i själva verket bevis för att judar liksom östasiater har högre intelligenskvot än europeer (Lynn 1987; Rushton 1995; *PTSDA*, kap. 7). Terman hade faktiskt funnit att kineser var europeers jämlikar ifråga om intelligenskvoten – en ytterligare indikation, såsom Carl Degler (1991, 52) påpekar, om att "deras intelligenskvot inte kunde ha varit en anledning till den diskriminering" som 1924 års lagstiftning representerar. Som sades ovan, finns det i kongressdebatterna ett omfattande material, som visar att utestängningen av asiater motiverades åtminstone delvis av fruktan för konkurrens med en högt begåvad, intelligent grupp och inte av känslor av rasöverlägsenhet.

Det vanligaste argument, de framförde som förordade lagstiftningen och det som också speglades i majoritetsbetänkandet, var att kvoterna skulle spegla de i hela landet boende etniska gruppernas inbördes sammansättning, så att det skulle bli rättvist för alla dessa etniska grupper. Restriktionisterna påpekade att man valt 1890 års folkräkning, därför att de procenttal för de utrikes födda tillhörande de olika etniska grupperna som denna folkräkning redovisade nära motsvarade hela landets allmänna etniska sammansättning år 1920. Senator Reed från Pennsylvania och ledamoten av representanthuset Rogers från Massachusetts lade fram ett förslag om att nå samma resultat genom att basera kvoterna direkt på den nationella härkomsten för alla i landet boende enligt 1920 års folkräkning, och detta infördes sedermera i lagen. Ledamoten av representanthuset Rogers sade, "Mina herrar, ni kan inte avvisa denna princip, ty den är rättvis. Den diskriminerar inte till förmån för någon, och den diskriminerar inte mot någon" (*Cong. Rec.*, den 8 april 1924, 5847). Senator Reed påpekade, "Den avsikt jag tror att de flesta av oss har med att ändra kvoteringsgrunden är att sluta med att diskriminera de infödda och de grupper av medborgare som kommit från Nord- och Västeuropa. Jag anser att det nuvarande systemet diskriminerar till förmån för Sydösteuropa" (*Cong. Rec.*, den 16 april 1924, 6457) (det vill säga eftersom 46 procent av de kvoter som 1921 års lag fastställt avsåg invandrare från Öst- och Sydeuropa, medan invandrare från dessa områden utgjorde mindre än 12 procent av befolkningen).

Ledamoten av representanthuset William N. Vaile från Colorado var en av de mest framstående förespråkarna av invandringsbegränsning. Följande uttalande av honom får tjäna som exempel på det grundläggande argument som förfäktade ett legitimt etniskt intresse av att bibehålla etnisk status quo utan att hävda rasöverlägsenhet:

Jag skulle här vilja betona att kongressens invandringsbegränsare inte påstår att den "nordiska" rasen eller ens den anglosaxiska rasen är den bästa rasen i världen. Låt oss i rättvisans namn medge att tjeckerna är trägnare arbetare och uppvisar ett mycket litet procenttal kriminella och sinnessjuka, att judarna är världens bästa affärsmän och att italienarna har en uppfattning av det andliga och ett sinne för konst

som mycket berikat världen och att de sannerligen rikligen skänkt oss av sin andliga hänförelse och sitt konstnärliga skapande, sådant som nordborna sällan når upp till. Nordborna behöver inte vara fåfänga om sina egna företräden. Det anstår dem att vara ödmjuka. Men vad vi däremot påstår är att nordeuropeerna och i synnerhet anglosaxarna skapat detta land. O ja, de andra har hjälpt till. Men det jag sagt ger den fullständiga bilden. De andra kom till detta land, därför att det redan var skapat som ett anglosaxiskt samhälle. De gjorde sina tillägg till det, de berikade det ofta, men de skapade det inte, och det de gjort har inte mycket förändrat det. Vi är beslutna att de inte heller skall göra det. Det är ett bra land. Det passar oss. Och vad vi hävdar är att vi inte tänker överlämna det till någon annan eller låta andra folk, vilka förtjänster de än må ha, göra det till något annat. Om det på något sätt skall ändras, så är det vi själva som skall göra det. (*Cong. Rec.*, den 8 april 1924, 5922)

Debatten i representanthuset belyser också den mycket framträdande roll judiska ledamöter spelade i kampen mot invandringsbegränsningen. Ledamoten Robison utpekade ledamoten Sabbath som ledare för de antirestriktionistiska ansträngningarna. Utan att nämna några andra motståndare till begränsningen inriktade han sig på ledamöterna Jacobstein, Celler och Perlman såsom varande motståndare till varje begränsning av invandringen (*Cong. Rec.*, den 5 april 1924, 5666). Ledamoten av representanthuset Blanton klagade över svårigheten att få restriktionistisk lagstiftning igenom kongressen och anmärkte, ”När åtminstone 65 procent av åsikterna i detta hus enligt min bedömning är för utestängning av alla utlänningar i fem år, varför har vi inte gjort det till lag? Har broder Sabbath ett sådant inflytande över oss att han kan hålla oss nere ifråga om detta lagförslag?” (*Cong. Rec.*, den 5 april 1924, 5685). Ledamoten av representanthuset Sabbath svarade, ”Det kanske ligger något i det.” Dessutom framgår klart av följande uttalande av ledamoten av representanthuset Leavitt hur judiska kongressmän framstod för sina motståndare under debatten:

Driften att bevara den egna nationen och rasen är inte något som bör fördömas, vilket här har antytts. Ingen borde vara bättre skickad att förstå amerikaners vilja att bevara Amerika amerikanskt än den herre från Illinois [Mr Sabbath] som leder angreppet mot denna åtgärd, eller herrarna från New York mr Dickstein, mr Jacobstein, mr Celler och mr Perlman. De tillhör alla ett och samma stora historiska folk, som lyckats bibehålla sin ras' identitet seklerna igenom därför att de uppriktigt tror att de är ett utvalt folk med vissa ideal att bevara och vet att förlusten av den rasliga identiteten betyder en förändring av idealen. Detta faktum borde göra det lätt för dem och för flertalet av de aktivaste motståndarna mot denna åtgärd i den muntligt förda debatten att erkänna och sympatisera med vår åsikt, vilken inte går till en sådan ytterlighet som deras egen ras gör utan endast kräver att inmängningen av andra folk endast skall vara av ett sådant slag och i sådana andelar och antal att den inte förändrar de rasliga särdragen hastigare än att det kan ske en assimilering såväl vad avser åsikter om styrelseskick som vad avser blodet. (*Cong. Rec.*, den 12 april, 6265–6266)

Åsikten, att judar hade en stark tendens att motsätta sig genetisk assimilation med omgivande grupper, uttrycktes även av andra iakttagare och var ett inslag i den samtida antisemitismen (se Singerman 1986, 110–111). Föreställningen, att judar undvek att gifta sig utanför sin grupp, hade förvisso en grund i verkligheten (*PTSDA*, kap. 2–4), och det är värt att påminna om att det i 1900-talets början rådde ett starkt motstånd mot blandäktenskap också inom de liberalare kretsarna av den amerikanska judenheten och ett ännu starkare inom de mindre

liberala kretsarna, vilka utgjordes av det stora flertalet av de ortodoxa invandrarna från Östeuropa och vilka kommit att utgöra det stora flertalet av den amerikanska judenheten. Till exempel var den framstående ledaren för reformjudendomen på 1800-talet David Einhorn under hela sitt liv motståndare till blandäktenskap. Han vägrade att officiera vid bröllop mellan judar och icke-judar och gav inte efter ens när han utsattes för påtryckningar (Meyer 1989, 247). Einhorn var även en avgjord motståndare mot att icke-judar övergick till judendomen och det på grund av den inverkan på judenhetens ”rasrenhet” som sådana övergångar fick (Levenson 1989, 331). Också den inflytelserike reformjudiske intellektuelle Kaufman Kohler motsatte sig ivrigt blandäktenskap. I ett uttalande, där Kohler uttrycker en åsikt, som mycket nära sammanfaller med Horace Kallens tankar om mångkulturalism, drar han slutsatsen att Israel måste förbli avskilt och undvika blandäktenskap, tills det kan leda mänskligheten in i en era av världsfred och broderskap mellan raserna (Kohler 1918, 445–446). Den negativa inställningen till blandäktenskap bekräftades av de svar man erhöll vid rundfrågor. En rundfråga som gjordes år 1912 gav resultatet att endast sju av 100 rabbiner tillhörande reformjudendomen hade officierat vid något blandbröllop, och i en resolution, som år 1909 antogs av den främsta gruppen inom reformjudendomen, Amerikanska rabbiners centralråd, förklarades att ”blandäktenskap står i motsats till den judiska religionens tradition och är något som det amerikanska rabbinatet bör avråda ifrån” (Meyer 1988, 290). Icke-judiska uppfattningar om judiska inställningar till blandäktenskap hade således en stadig grund i verkligheten.

Långt viktigare än att den judiska tendensen till ingifte väckte fientlighet mot judar vid kongressdebatterna år 1924 var två andra för detta projekt viktiga teman: judiska invandrare från Östeuropa uppfattades i vida kretsar såsom omöjliga att assimilera och såsom fasthållande vid en avskild kultur (se SAID, kap. 2); de ansågs även engagerade i radikala politiska rörelser i proportioner som vida översteg deras andel av befolkningen (se kap. 3).

Uppfattningen, att radikalism var utbredd hos judiska invandrare, var vanlig i såväl judiska som icke-judiska publikationer. *The American Hebrew* skrev i en ledare, ”Vi får inte glömma att invandrarna från Ryssland och Österrike kommer från länder, som är smittade med bolsjevism, och att det kommer att krävas mer än en ytlig ansträngning att göra goda medborgare av dem” (i Neuringer 1971, 165). Att judiska invandrare från Östeuropa betraktades som ”smittade med bolsjevism... opatriotiska, främmande, omöjliga att assimilera” medförde en våg av antisemitism på 1920-talet och bidrog till de invandringsbegränsande lagar som antogs vid denna tid (Neuringer 1971, 165). I Sorins (1985, 46) studie av invandrade radikala aktivister hade över hälften varit engagerade i radikal politik innan de utvandrade, och motsvarande siffra för dem som invandrat efter 1900 uppgick till 69 procent. Judiska publikationer varnade för de risker för antisemitism som judiska invandrares vänsteraktivism kunde medföra, och det officiella judiska samfundet gjorde ”närmast förtvivlade... ansträngningar att framställa juden som hundra procent amerikan” genom att exempelvis organisera patriotiska marscher på de nationella helgdagarna och genom att försöka få invandrarna att lära sig engelska (Neuringer 1971, 167).¹⁶¹

Från invandringsdebatternas ståndpunkt är det viktigt notera att en majoritet av socialistpartiets medlemmar på 1920-talet var invandrare och att en ”överväldigande” (Glazer 1961, 38, 40) andel av medlemmarna i Förenta staternas kommunistparti (CPUSA) var nyanlända invandrare, varav ett betydande procenttal var judar. Så sent som i juni 1933 var alltså 70 procent av medlemmarna i CPUSA:s nationella organisation födda utrikes (Lyons 1982, 72–73). I Philadelphia år 1929 var drygt 90 procent av kommunistpartiets medlemmar födda utrikes, och 72,2 procent av CPUSA:s medlemmar i Philadelphia var barn till judiska invandrare, som hade anlänt till Förenta staterna i slutet av 1800- och i början av 1900-talet (Lyons 1982, 71).

Judisk aktivitet mot invandringsbegränsning 1924–1945

Den judiska inblandningen i Förenta staternas invandringspolitik fortfor att vara framträdande också efter att 1924 års lag antagits. Särskilt misskagligt för judiska grupper var kvoteringsystemet, som byggde på den nationella härkomsten. Så till exempel uttryckte sig en skribent i *Jewish Tribune* år 1927, ”Vi... betraktar alla åtgärder, som vidtas för reglering av invandringen enligt nationaliteten, som ologiska, orättvisa och oamerikanska” (i Neuringer 1971, 205). På 1930-talet var den mest uttalade kritikern av ytterligare invandringsbegränsningar (nu motiverade främst av farhågor att invandring skulle förvärra de ekonomiska problem som den stora depressionen fört med sig) ledamoten av representanthuset Samuel Dickstein, och Dicksteins tillträde till ordförandeskapet för representanthusets invandring-utskott år 1931 markerade slutet för restriktionisternas möjlighet att lagstiftningsvägen ytterligare minska kvoterna (Divine 1957, 79–88). Judiska grupper var på 1930-talet de främsta motståndarna till invandringsbegränsning och de främsta tillskyndarna av liberaliserade bestämmelser; deras motståndare framhöll de ekonomiska konsekvenserna av invandring under ett skede av hög arbetslöshet (Divine 1957, 85–88). Åren 1933–1938 framlade ledamoten av representanthuset Dickstein ett antal lagförslag, som var avsedda att öka mottagandet av flyktingar från Nazityskland och som stöddes huvudsakligen av judiska organisationer, men invandringsbegränsarna segrade (Divine 1957, 93).

På 1930-talet var oro över judiska invandras radikalism och oassimilerbarhet liksom över risken för nazistisk undergrävande verksamhet de främsta faktorer som påverkade dem som motsatte sig ändring av invandringslagarna (Breitman och Kraut 1987). Dessutom ”hörde på 1930-talet ofta anklagelser om att judarna i Amerika var lojalare mot sin stam än mot sitt land” (Breitman och Kraut 1987, 87). Det stod klart för alla parter att allmänheten motsatte sig alla förändringar av invandringspolitikerna och var i synnerhet emot judisk invandring. I samband med de utskottsutfrågningar, som år 1939 företogs med anledning av ett lagförslag om att mottaga 20 000 tyska flyktingbarn, sökte man dölja det judiska intresset av lagen. Lagförslaget talade om människor ”av alla raser och trosbekännelser, människor som lider under förhållanden, vilka tvingar dem att söka tillflykt i andra länder.”¹⁶² I lagförslaget nämndes inte att det var judar som skulle draga den största nyttan av lagen, och de som vittnade till lagens förmån betonade att endast ungefär 60 procent av barnen skulle vara judar. Den enda individ, som vittnade till lagens förmån och därvid identifierade sig själv såsom ”medlem av den judiska rasen”, var ”till en fjärdedel katolik och till tre fjärdedelar jude”, hade protestantiska och katolska syskonbarn och kom från Södern, ett bålverk för den invandringsfientliga opinionen.¹⁶³

Däremot hotade motståndare till lagförslaget att publicera uppgifter om den mycket stora andel judar som redan togs emot enligt kvotsystemet – antagligen ett tecken på den ”giftiga och allt genomträngande” antisemitism som den amerikanska allmänheten var hemfallen åt (Breitman och Kraut 1987, 80). Motståndare påpekade att den invandring lagen skulle medge ”skulle till största delen avse den judiska rasen”, och ett vittne uttalade att ”det är självklart att det är det judiska folket, som kommer att gynnas mest av denna lagstiftning” (i Divine 1957, 100). Restriktionisterna hävdade ekonomiska argument, till exempel genom att ofta citera det president Roosevelt uttalat i sitt andra installationstal, ”en tredjedel av nationen bor dåligt, är dåligt klädda och dåligt närda”, och hänvisade till det stora antal behövande barn som redan fanns i Förenta staterna. Vad som främst oroade invandringsbegränsarna var emellertid att lagförslaget var ännu ett försök i den långa historien av sådana från invandringsförespråkarnas sida att skapa prejudikat, som till sist skulle undergräva 1924 års lag. Till exempel underströk Francis Kinnecutt, ordförande för Förenade patriotiska sällskapen, att 1924 års lag hade byggts på idén om proportionell representation enligt landets etniska sammansättning. Lagstiftningen skulle bli ett prejudikat ”för liknande ovetenskaplig och vissa nationer gynnande

lagstiftning som gensvar på de påtryckningar utländska nationalistiska och rasliga grupper utövade i stället för att vara i enhetlighet med det amerikanska folkets behov och önskemål.”¹⁶⁴

Wilbur S. Carr och andra tjänstemän vid utrikesdepartementet spelade viktiga roller i att minimera mottagandet av judiska flyktingar från Tyskland under 1930-talet. Statssekreteraren vid utrikesdepartementet William Phillips var antisemit och utövade ett avsevärt inflytande på invandringspolitiken från 1933 till 1936 (Breitman och Kraut 1987, 36). Under hela perioden fram till slutet av andra världskriget misslyckades på det hela taget de försök man gjorde att främja judisk invandring, trots vetskapen om att nazisterna förföljde judar, huvudsakligen på grund av kongressens oeftergivlighet och aktiviteter av tjänstemän, i synnerhet sådana vid utrikesdepartementet. I den offentliga diskussion, som kom i tidskrifter såsom *The Nation* (den 19 november 1938) och *The New Republic* (den 23 november 1938), framfördes anklagelsen att restriktionismen motiverades av antisemitism, medan motståndarna till att stora mängder judar skulle få invandra hävdade att en dylik invandring skulle medföra en ökning av antisemitismen. Henry Pratt Fairchild (1939, 344), som var restriktionist och allmänt starkt kritisk mot judar (se Fairchild 1947), framhöll den ”mäktiga strömning av utlänningsfientlighet och antisemitism som ligger nära ytan hos den amerikanska allmänheten och är beredd att springa fram i ett våldsamt utbrott vid en ganska liten anledning.” Den allmänna opinionen förblev stadigt emot att man ökade kvoterna för europeiska flyktingar. En opinionsundersökning i *Fortune* (april 1939) visade att 83 procent svarade nej på följande fråga: ”Om ni vore ledamot av kongressen, skulle ni då rösta ja eller nej till ett lagförslag om att öppna Förenta staternas portar för ett större antal europeiska flyktingar än det som nu tas emot enligt våra invandringskvoter?” Färre än 9 procent svarade ja, och de resterande svarade ”ingen åsikt”.

Judisk aktivitet mot invandringsbegränsning 1946–1952

Fastän de judiska intressena besegrades genom 1924 års lagstiftning, ”fortsatte Reed-Johnson-lagen med sin diskriminerande natur att gräma alla delar av den amerikansk-judiska opinionen” (Neuringer 1971, 196). Vid denna tid skrev Will Maslow (1950) en artikel i *Congress Weekly* vari han upprepade åsikten att de restriktiva invandringslagarna var avsiktligt riktade mot judar: ”Endast ett slags lag, invandringslagstiftningen, som avser utomlands bosatta utlänningar, är inte underställd konstitutionella garantier, och även här har fientligheten mot judisk invandring måst döljas med ett utstuderat kvoteringsystem, enligt vilket möjligheten till invandring baserades på födelse-land i stället för religion.”

Den judiska iveren att ändra Förenta staternas etniska balans är uppenbar i de debatter om invandringslagstiftning som fördes i tiden efter andra världskriget. År 1948 riktade Amerikanska judiska kommittén till ett underutskott i senaten ett yttrande, vari kommittén samtidigt förnekade vikten av Förenta staternas materiella intressen och bekräftade sitt ställningstagande för invandring av alla raser: ”Amerikanismen skall inte mätas efter laglydnad eller bildningstörst eller läskunnighet eller någon av dessa egenskaper, i vilka invandrare kan överträffa de infödda. Amerikanismen är den anda som står bakom det välkomnande som Amerika traditionellt riktat till människor av alla raser, alla religioner, alla nationaliteter” (i Cohen 1972, 369).

År 1945 framlade ledamoten av representanthuset Emanuel Celler ett lagförslag om att sluta utestänga kineser genom att införa symboliska kvoter för kineser, och år 1948 fördömde Amerikanska judiska kommittén rasliga kvoter för asiater (Divine 1957, 155). Däremot visade judiska grupper likgiltighet eller rentav fientlighet mot invandring av icke-judar från Europa (Sydeuropa inräknat) i tiden efter andra världskriget (Neuringer 1971, 356, 367–369, 383). Sålunda vittnade inga judiska talesmän alls under den första serien utfrågningar om nödlagstiftning avsedd att tillåta invandring av ett begränsat antal tyskar, italienare, greker och

holländare, flyktingar undan kommunismen och ett litet antal polacker, asiater och araber. När de judiska talesmännen sent omsider vittnade (delvis därför att några få av flyktingarna undan kommunismen var judar), tog de tillfället i akt att ännu en gång fördöma stadgandena om nationell härkomst i 1924 års lag.

Den judiska inblandningen i motståndet mot begränsningarna motiverades under denna tid dels av försök att skapa prejudikat för kringgående av kvotsystemet, dels av försök att öka invandringen av judar från Östeuropa. Medborgarkommittén för tvångsförflyttade, vilken förordade att en lag stiftades om mottagande av 400 000 flyktingar såsom icke-kvoterade invandrare under fyra års tid, höll sig med en stab av 65 anställda och finansierades huvudsakligen genom Amerikanska judiska kommittén och andra judiska bidragsgivare (se *Cong. Rec.*, den 15 oktober 1949), 14647–14654; Neuringer 1971, 393). Vittnen, som var motståndare till lagstiftningen, klagade över att lagförslaget var ett försök att undergräva den etniska balans för Förenta staterna som 1924 års lagstiftning upprättat (Divine 1957, 117). Det lagförslag, som till slut lämnade underutskottet, tillgodosåg inte judiska intressen, då det satte ut en tidsgräns och därmed utestängde judar, som hade flyttat från Östeuropa efter andra världskriget, och bland dessa fanns också judar som flytt undan polsk antisemitism. Senatens underutskott ”betraktade judars och andra flyktingars flyttning från Östeuropa efter 1945 såsom fallande utom ramen för huvudproblemet och antydde att denna utvandring var en planerad flyttning, som organiserats av judiska instanser i Förenta staterna och i Europa” (*Senate Rep. No. 950* [1948], 15-16).

Judiska ledamöter av representanthuset ledde angreppet mot lagförslaget (Divine 1957, 127). Ledamoten Emanuel Celler kallade det ”sämre än inget lagförslag alls. Det enda det gör är att utestänga... judar” (i Neuringer 1971, 298; se även Divine 1957, 127). När president Truman motvilligt undertecknade lagförslaget, noterade han att den vid år 1945 satta tidsgränsen ”hjärtlöst diskriminerade mot människor av den judiska tron” (*Interpreter Releases* 25 [den 21 juli 1948], 252–254). Däremot uttalade senator Chapman Revercomb, ”ingen åtskillnad är avsedd, säkerligen ingen diskriminering mellan några människor på grund av deras religion eller ras, men det göres skillnader för de människor som faktiskt är tvångsförflyttade och har suttit i läger den längsta tiden och har en förtur” (*Cong. Rec.*, den 26 maj 1948, 6793). I sin analys drar Divine (1957, 143) slutsatsen att

restriktionisternas uttalade motiv, att begränsa programmet till att gälla de människor som under krigets gång blivit tvångsförflyttade, synes vara en giltig förklaring av dessa stadganden. Judiska gruppers tendens att förklara utestängandet av många av deras trosförvanter med en antisemitisk partiskhet är förståelig. Men de till ytterlighet gående beskyllningar för diskriminering, som gjordes under 1948 års presidentvalskampanj, föranledde misstanken att det demokratiska partiets norra flank utnyttjade denna fråga för att draga till sig röster från medlemmar av minoritetsgrupper. Trumans påstående att 1948 års lag var antikatolsk, trots katolska förnekanden, anger förvisso att politiska opportunitetsskäl hade en stor betydelse för betonandet av diskrimineringsfrågan.

I tiden efter att lagförslaget antagits utgav Medborgarkommittén för tvångsförflyttade en rapport, där det hävdades att lagförslaget utmärktes av ”hat och rasism”, och de judiska organisationerna var enhälliga i sitt fördömande av lagen (Divine 1957, 131). Efter 1948 års val, som förde demokraterna till makten i kongressen och lät den välvilligt inställda president Truman sitta kvar i Vita huset, framlade ledamoten av representanthuset Celler ett lagförslag, som saknade den vid år 1945 satta tidsgränsen. Detta lagförslag röstades igenom i representanthuset men röstades ner i senaten på grund av senator Pat McCarrans motstånd. McCarran

anmärkte att Medborgarkommittén hade gjort av med mer än 800 000 dollars på sitt lobbyarbete för lagförslaget med följden att ”man kors och tvärs över detta land drivit en förvrängnings- och lögnkampanj, som vilselett många ansvarskännande och välmenande medborgare och organisationer” (*Cong. Rec.*, den 26 april 1949, 5042–5043). Efter nederlaget ökade Medborgarkommittén sin budget till över 1 000 000 dollars och lyckades få ett av ledamoten av representanthuset Celler framlagt lagförslag antaget. Denna lag hade en tidsgräns satt vid år 1949, diskriminerade inte judar men utestängde i stort sett etniska tyskar, som hade fördrivits från Öst- och Mellaneuropa. Det blev ett märkligt omkast i debatten, däri att det nu var restriktionisterna, som anklagade antirestriktionisterna för etnisk partiskhet (till exempel senator Eastland, *Cong. Rec.*, den 5 april 1950, 2737; senator McCarran, *Cong. Rec.*, den 5 april 1950, 4743).

Vid en tid, då det i andra delar av världen inte förekom utbrott av antisemitism, alltså inte fanns något trängande behov av judisk invandring, och staten Israel hade tillkommit som en tillflyktsort för judar, bjöd judiska organisationer alltså energiskt motstånd mot att de stadganden om nationell härkomst, som funnits i 1924 års lag, behållits i McCarrans och Walters lag av år 1952 (Neuringer 1971, 337ff). När appellationsdomaren Simon H. Rifkind vittnade emot McCarrans och Walters lagförslag å en lång rad judiska organisationers vägnar, sade han med eftertryck att, på grund av det internationella läget och i synnerhet existensen av Israel som en trygg tillflyktsort för judar, judiska åsikter i invandringslagstiftningen inte dikterades av ”våra trosförvantes nöd utan i stället av den inverkan lagar om invandring och naturalisering har på temperamentet och kvaliteten av det amerikanska livet här i Förenta staterna”.¹⁶⁵ Argumentet uttrycktes i ordalag av ”demokratiska principer och den internationella vänskapens sak” (Cohen 1972, 368) – varvid den bakomliggande tanken var att demokratins principer förutsatte etnisk mångfald (en åsikt, som vid denna tid förkunnades av judiska intellektuella aktivister som Sidney Hook [1948, 1949; se kap. 6]) och tanken att andra länders goda vilja var avhängig av den amerikanska viljan att taga emot deras medborgare som invandrare. ”Antagandet av [McCarrans och Walters lagförslag] kommer att allvarligt skada den nationella ansträngning vi uppbygger. Ty vi är invecklade i ett krig om människornas hjärtan och sinnen. Världens fria nationer ser upp till oss för moraliskt och andligt stöd vid en tid då den tro som driver människorna är lika viktig som den makt de utövar.”¹⁶⁶

McCarrans och Walters lag hade uttryckligen medtagit raslig härkomst som ett kriterium i sitt stadgande att orientaler skulle medräknas i de symboliska kvoterna för orientaler oavsett var de var födda. Herbert Lehman, en senator från New York och på 1950-talet den mest framstående motståndaren i senaten mot invandringsbegränsning (Neuringer 1971, 351), sade i debatten om McCarrans och Walters lagförslag att invandrare från Jamaica av afrikansk härkomst skulle medräknas i kvoten för England och yttrade att lagförslaget skulle föranleda bitterhet hos asiater (Neuringer 1971, 346, 356). Ledamöterna av representanthuset Celler och Javits, vilka ledde begränsningsmotståndarna i representanthuset, framförde liknande argument (*Cong. Rec.*, den 23 april 1952, 4306, 4219). Oppositionen mot lagstiftning enligt nationell härkomst gick bortom dennas inverkan på den judiska invandringen och förespråkade invandring av alla världens rasliga och etniska grupper, vilket visade sig också i striderna ända tillbaka till 1800-talet.

Underutskottets betänkande avseende McCarrans invandringslag noterade att ”Förenta staternas befolkning har ökat trefaldigt sedan 1877, medan dess judiska befolkning under samma tid ökat 21-faldigt” (*Senate Rep. No. 1515* [1950], 2–4). Därmed speglade underutskottet såväl önskan att behålla etnisk status quo som de judiska frågornas framträdande plats under denna tid. Lagförslaget innehöll också ett stadgande om att naturaliserade medborgare automatiskt förlorade sitt medborgarskap, om de vistades utomlands fem år oavbrutet.

Judiska organisationer uppfattade denna stadga såsom motiverad av antisionistiska åsikter: ”Vittnesmål, som regeringstjänstemän avlade vid utfrågningarna... klargjorde att stadgandet härrörde från en önskan att förmå naturaliserade amerikanska judar att avstå från att ansluta sig till ett ideal, som de djupt hyllar men som vissa tjänstemän i strid mot den amerikanska politiken betraktar som icke önskvärt.”¹⁶⁷

Underutskottets betänkande bekräftade ånyo 1920-talsrestriktionisternas logik och framhöll att ett av syftena med 1924 års lag var ”att begränsa invandringen från Syd- och Östeuropa för att bevara dominansen av människor av nordvästeuropeisk härkomst i sammansättningen av hela vår befolkning” men anmärkte att detta syfte inte implicerade ”någon teori om nordisk överlägsenhet” (*Senate Rep. No. 1515* [1950], 442, 445–446). Argumentet utfördes i ordalag av ”likhet i kulturbakgrund” hos tilltänkta invandrare, vari implicit låg att teorierna om kulturpluralism förkastades (Bennett 1966, 133). Liksom år 1924 förkastades teorierna om nordisk överlägsenhet, men till skillnad från debatten av år 1924 nämndes inget om de nordvästeuropeiska folkens legitima etniska egenintresse, förmodligen därför att det boasianska stormanloppet på denna idé hade gjort verkan.

Utan att sätta tro till någon teori om nordisk överlägsenhet anser underutskottet att antagandet av formuleringen om nationell härkomst var en rationell och logisk metod för att antalsmässigt begränsa invandringen på ett sådant sätt att den sociologiska och kulturella balansen i Förenta staternas befolkning bäst bibehålles. Det råder intet tvivel om att denna formulering gynnat folken i länderna i Nord- och Västeuropa framför dem i Syd- och Östeuropa, men underutskottet anser att de folk, som gjort den största insatsen för detta lands utveckling, varit i sin fulla rätt att bestämma att landet inte längre skulle vara ett fält för ytterligare kolonisation och att hädanefter ytterligare invandring inte endast skulle vara begränsad utan även inriktad på att mottaga invandrare, som ansetts lättare att assimilera på grund av den likhet i kulturbakgrund de har med dem som utgör huvuddelen av vår befolkning. (*Sen. Rep. No. 1515*, 81st Cong., 2nd Sess. 1950, 455)

Det är viktigt notera att de judiska talesmännen vid denna tid skilde sig från företrädarna för andra liberala grupper i sina motiv för att motsätta sig begränsningar av invandringen. I det följande framhåller jag det vittnesmål som avlades av domare Simon H. Rifkind, vilken representerade en mycket bred samling av judiska organisationer vid utfrågningarna i samband med debatten om McCarrans och Walters lagförslag år 1951.¹⁶⁸

1. Invandrare bör komma från alla rasliga och etniska grupper:

Vi uppfattar amerikanismen som andan bakom det välkomnande som Amerika traditionellt riktat till människor av olika raser, alla religioner, alla nationaliteter. Amerikanismen är ett tolerant levnadssätt, som utformades av människor, som vida skilde sig från varandra till religion, rastillhörighet, utbildning och härkomst och som enades om att glömma allt detta och fråga en ny granne icke var han kommer ifrån utan endast vad han kan uträtta och vilken hans anda är gentemot sin nästa. (s. 566)

2. Det totala antalet invandrare bör maximeras inom mycket vida ekonomiska och politiska gränser: ”Regleringen [av invandringen] är regleringen av en tillgång, inte av en belastning” (s. 567). Rifkind betonade flera gånger att ett icke-utnyttjande av kvoterna medförde att det totala antalet invandrare minskade, vilket han såg som något mycket negativt (till exempel s. 569).

3. Invandrare bör inte ses som ekonomiska tillgångar och importeras endast för att tillgodose Förenta staternas förhandenvarande behov:

Då jag ser på [den selektiva invandringen] ur Förenta staternas synvinkel, aldrig ur invandrarens synvinkel, säger jag att vi bör i någon mån låta våra tillfälliga behov avgöra men inte göra vårt invandringsproblem till ett sysselsättningsinstrument. Jag anser inte att vi köper ekonomiska nyttigheter, när vi låter invandrare komma in. Vi tar emot människor, som kommer att bilda familjer och fostra barn, barn som kommer att nå topparna – det är åtminstone vad vi hoppas på och ber om. Beträffande en liten del av invandrarströmmen tycker jag att vi har rätt att säga, om vi råkar ha brist på en viss förmåga, ”Vi går ut och söker rätt på dem”, om det är nödvändigt, men vi skall inte göra det till en alltbehärskande tanke. (s. 570)

Motståndet mot att göra behovet av förmågor till en grund för invandring var i överensstämmelse med det utdragna judiska försöket att fördröja antagandet av ett läskunnighetsprov som kriterium för invandring. Denna fördröjning började i slutet av 1800-talet och pågick tills läskunnighetsprovet antogs år 1917.

Trots att Rifkinds vittnesmål var fritt från anklagelsen att invandringspolitiken byggde på teorin om nordisk överlägsenhet, fortsatte den nordiska överlägsenheten att vara ett framträdande tema, när andra judiska grupper, i synnerhet Amerikanska judiska kongressen, förespråkade invandring från alla etniska grupper. Det yttrande Amerikanska judiska kongressen gjorde ägnades mycket åt den betydelse teorin om nordisk överlägsenhet tänktes ha haft som motiv för 1924 års lagstiftning. Tvärtemot Rifkinds överraskande uttalande om att Amerika traditionellt varit öppet för alla etniska grupper noterades den långa historia av etnisk utestängning som föregått utvecklandet av dessa teorier, däribland lagen om utestängning av kineser av år 1882, den muntliga överenskommelsen med Japan år 1907 om begränsning av invandringen av japanska arbetare och utestängningen av andra asiater år 1917. I yttrandet påpekades att 1924 års lag hade lyckats bibehålla Förenta staternas etniska balans såsom denna framgick av 1920 års folkräkning men gjorde kommentaren att ”detta mål är värdelöst. Det finns inget sakrosankt med 1920 års befolkningssammansättning. Det vore dåraktigt att tro att det var det året vi nådde höjdpunkten av etnisk fulländning.”¹⁶⁹ Dessutom, med ett uttryckligt förfäktande av Horace Kallens mångkulturideal, förordade Amerikanska judiska kongressen ”tesen om kulturdemokrati, som skulle tillförsäkra alla grupper, ’såväl majoritet som minoriteter... rätten att vara annorlunda och ansvaret för att trygga att skillnaderna inte strider mot det amerikanska folkets välfärd som helhet.”¹⁷⁰

Under denna tid fördömde *Congress Weekly*, Amerikanska judiska kongressens tidskrift, regelbundet stadgandena om nationell härkomst såsom grundade på ”myten om existensen av överlägsna och underlägsna raser” (den 17 oktober 1955, s. 3) och förespråkade invandring enligt ”behov och på andra grunder som inte har med ras eller nationell härkomst att göra” (den 4 maj 1953, s. 3). Särskilt motbjudande ur Amerikanska judiska kongressens synvinkel var implikationen att det inte skulle göras någon förändring av den etniska status quo som 1924 års lagstiftning föreskrivit (exempel i Goldstein 1952a, 6). Formuleringen om nationell härkomst ”är upprörande nu... när vår nationella erfarenhet utom allt tvivel bekräftat att vår själva styrka ligger i våra folks mångfald” (Goldstein 1952a, 5).

Som sades ovan, finns det ett visst material som tyder på att 1924 års lagstiftning och 1930-talets restriktionism delvis motiverades av antisemitiska inställningar. Antisemitismen och dess sammanhang med antikommunismen framträdde också i invandringsdebatterna på 1950-talet före och efter antagandet av McCarrans och Walters lag. Invandringsbegränsarna hänvisade ofta till det bevis som fanns för att över 90 procent av de amerikanska kommunisterna

hade en bakgrund som satte dem i samband med Östeuropa. Begränsarnas ansträngningar riktades främst mot att hindra invandring från detta område och underlätta avvisningsförfarandena för att så förebygga kommunistisk undergrävande verksamhet. Östeuropa var också ursprunget till det mesta av den judiska invandringen, och judar var oproportionerligt representerade bland de amerikanska kommunisterna, vilket medförde att dessa båda ting kopplades samman och situationen lånade sig till brett upplagda antisemitiska konspirations-teorier om judars roll i amerikansk politik (exempelvis Beaty 1951). I kongressen yttrade den kände antisemiten John Rankin, utan att uttryckligt nämna judar:

De gnäller om diskriminering. Vet ni vilka som diskrimineras? Amerikas vita kristna, de som skapade denna nation... Jag talar om de vita kristna i Norden såväl som i Södern...

Kommunismen är raslig. En raslig minoritet grep makten i Ryssland och i alla dess satellitländer såsom Polen, Tjeckoslovakien och flera andra länder jag skulle kunna nämna.

De har körts ut ur praktiskt taget vartenda land i Europa i det förflutna, och om de fortsätter att ställa till med rasoroligheter i detta land och försöker tvinga sitt kommunistiska program på Amerikas kristna folk, så vet man aldrig vad som kommer att hända dem här. (*Cong. Rec.*, den 23 april 1952, 4320)

Under denna tid var ledande judiska organisationer starkt angelägna om att utplåna den stereotypa bilden av kommunisten–juden och i stället frammana en bild av judar som liberala antikommunister (Svonkin 1997). ”Kampen mot den stereotypa bilden av kommunisten–juden blev en verklig fix idé hos judiska ledare och opinionsbildare i hela Amerika” (Liebman 1979, 515). (Såsom en indikation på hur utbredd denna stereotyp var kan nämnas att när FBI utsatte antropologen Eleanor Leacock, som inte var judinna, för en säkerhetskontroll år 1944, försökte man dokumentera hennes umgänge med politiskt radikala och frågade då hennes vänner, om hon umgicks med judar [Frank 1997, 738]. Amerikanska judiska kommittén gjorde intensiva ansträngningar att ändra opinionen inom det judiska samfundet genom att visa att det var mer förenligt med judiska intressen att förespråka amerikansk demokrati än sovjetkommunism (till exempel framhålla den sovjetiska antisemitismen och det sovjetiska stödet till länder som var fiendliga mot Israel i tiden efter andra världskriget) (Cohen 1972, 347ff).¹⁷¹ Amerikanska judiska kongressen erkände visserligen att kommunismen var ett hot men intog en ”antikommunistisk” hållning, som fördömde de kränkningar av medborgerliga friheter som ingick i de antikommunistiska lagar som stiftades vid denna tid. Organisationen var därför ”i bästa fall en motvillig och föga entusiastisk medverkande” (Svonkin 1997, 132) i en judisk strävan vid denna tid att för allmänheten starkt framstå som antikommunister – en hållning som speglade sympatierna hos många av dess medlemmar, som företrädesvis var andra och tredje generationens östeuropeiska invandrare.

Denna radikala judiska subkultur och dess band med kommunismen blev mycket märkbara i samband med de kravaller som år 1949 utbröt i Peekskill, New York. Peekskill var sommardestinationen för cirka 30 000 företrädesvis judiska akademiker och utövare av fria yrken, knutna till socialistiska, anarkistiska och kommunistiska kolonier, som ursprungligen grundats på 1930-talet. Den omedelbara orsaken till kravallerna var en konsert, som gavs av den uttalade kommunisten Paul Robeson och sponsorerades av Medborgarrättskongressen, en prokommunistisk grupp, som Förenta staternas justitieminister stämplat såsom undergrävande. Deltagare i upploppet gjorde antisemitiska uttalanden vid en tid, när kopplingen mellan judar och kommunism var synnerligen framträdande. Resultatet blev att Amerikanska judiska kommittén gjorde ansträngningar att tillrättalägga bilden genom att tona ned den

antisemitiska sidan av händelserna – ett exempel på karantänmetoden för judiskt politiskt-strategiskt arbete (se SAID, kap. 6, not 14). Denna strategi gick stick i stäv med den andra organisationer tillgrepp, däribland Amerikanska judiska kongressen och ACLU (Amerikanska förbundet för medborgerliga friheter), vilka ställde sig bakom en rapport, som skyllde våldet på antisemitiska fördomar och framhöll att det var på grund av sina kommunistiska sympatier, som offren hade berövats sina medborgerliga friheter.

Särskilt bekymmersamt för de amerikanska judiska ledarna var det, när makarna Julius och Ethel Rosenberg greps och dömdes för spioneri. Rosenbergs vänsteranhängare, varav många var judar, försökte framställa händelsen som ett exempel på antisemitism eller som en kommentator uttryckte det: ”Lynchningarna av dessa två oskyldiga amerikanska judar kommer, om de inte hejdas av det amerikanska folket, att tjäna till signal för en våg av hitlermässiga folkmordsangrepp på det judiska folket över hela Förenta staterna” (i Svonkin 1997, 155). Dessa vänsterorganisationer försökte aktivt få den ledande judiska opinionen att ansluta sig till denna tolkning (Dawidowicz 1952). Men därmed gjorde de makarna Rosenbergs judiska identitet och sambandet mellan judendom och kommunism ännu tydligare. Det officiella judiska samfundet gjorde sig stora besvär med att söka ändra den hos allmänheten rådande stereotypen av judisk undergrävande verksamhet och illojalitet. Likaledes sökte Amerikanska judiska kommittén skjuta skulden på kommunismen, när den kommenterade rättegångarna mot Rudolf Slansky och hans judiska medarbetare i Tjeckoslovakien. Dessa rättegångar ingick i de antisemitiska utrensningarna av judiska kommunistiska eliter i Öst- och Central-europa efter andra världskriget, fullständigt analoga med motsvarande skeenden i Polen, vilka skildrats av Schatz (1991) och diskuterats i kapitel 3. ”Rättegångarna mot Rudolf Slansky, judisk avfälling, och hans medarbetare, som förrätt judendomen genom att tjäna den kommunistiska saken, borde väcka alla till insikt om att antisemitismen har blivit ett ohöjrt redskap för den kommunistiska politiken. Det är ironiskt att dessa män, vilka övergivit judendomen, som är fientlig mot kommunismen, nu utnyttjas såsom en förevändning för den kommunistiska antisemitiska kampanjen” (i Svonkin 1997, 282n 114).

Judiska organisationer samarbetade till fullo med representanhusets utskott mot oamerikanska verksamheter, och de som försvarade makarna Rosenberg och andra kommunister kastades ut ur de ledande judiska organisationerna, där de förut hade varit välkomna. Särskilt iögonenfallande var den 50 000 medlemmar starka Judiska folkets brödraskapsorden (JPFO), en filial till Internationella arbetarorden (IWO), vilken Förenta staternas justitieminister satt upp på förteckningen över undergrävande organisationer. Amerikanska judiska kommittén övertalade lokala judiska organisationer att utesluta JPFO, en åtgärd som JPFO bestämt motsatte sig, och Amerikanska judiska kongressen hävde JPFO:s ställning av filial, liksom den gjorde med en annan kommunistbehärskad sammanslutning, Amerikanska judiska arbetarrådet. Likaså bröt de ledande judiska organisationerna förbindelserna med Socialtjänstanställdas förbund, ett judiskt fackförbund för i judiska organisationer anställda. Detta förbund hade tidigare uteslutits ur den amerikanska landsorganisationen CIO på grund av sina kommunistiska sympatier.

Judiska organisationer lyckades få viktiga roller för judar i rättegången mot makarna Rosenberg, och sedan makarna dömts skyldiga, var Amerikanska judiska kommittén och Amerikanska förbundet för medborgerliga friheter aktiva i att värva stöd hos allmänheten för dem (Ginsberg 1993, 121; Navasky 1980, 114ff). Tidskriften *Commentary*, som Amerikanska judiska kommittén utgav, ”redigerade man strängt för att försäkra sig om att inget som stod däri kunde i något avseende uppfattas såsom positivt för kommunismen” (Liebman 1979, 516), och den gjorde sig särskilt besvär med att trycka ytterligt antisovjetiska artiklar.

I frågor rörande invandringen intog dock de ledande judiska organisationerna, såsom den mot kommunismen fientliga Amerikanska judiska kommittén, ofta samma ståndpunkter som

CPUSA. Till exempel fördömde både Amerikanska judiska kommittén och CPUSA McCarrans och Walters lag, medan å andra sidan Amerikanska judiska kommittén hade en större roll i att påverka de rekommendationer president Trumans utskott om invandring och naturalisering (PCIN) gav om att mildra stadgandena om säkerhet i McCarrans och Walters lag, och dessa rekommendationer välkomnades varmt av CPUSA vid en tid då det främsta syftet med säkerhetsstadgandena var att utestänga kommunister (Bennett 1963, 166). (Domaren Julius Rifkinds kommentarer vid de gemensamma utfrågningarna i samband med antagandet av McCarrans och Walters lag [se sidan 298 ovan] innebar också ett fördömande av lagens säkerhetsstadganden.) Judar var oproportionerligt representerade i PCIN liksom i de organisationer vilka kongressen betraktade som frontorganisationer engagerade i invandringsfrågor. PCINs ordförande var Philip B. Perlman, och bland de vid utskottet anställda fanns en stor andel judar med Harry N. Rosenfield (verkställande direktör) i spetsen och Elliot Shirk (verkställande direktörens assistent), och dess betänkande ställde sig Amerikanska judiska kongressen helhjärtat bakom (se *Congress Weekly*, den 12 januari 1952, 3). Handlingarna trycktes i form av rapporten *Whom We Shall Welcome* (Vilka vi skall välkomna) med medverkan av ledamoten av representanthuset Emanuel Celler.

I kongressen anklagade senator McCarran PCIN för att ha kommunist sympatisörer som medlemmar, och representanthusets utskott mot oamerikanska verksamheter (HUAC) avgav ett betänkande, vari sades att ”ungefär två dussin kommunister och många gånger fler än dessa, om vilka det var dokumenterat att de hade flerfaldiga förbindelser med kända kommunistiska företag, vittnade inför utskottet eller lämnade in yttranden att tagas med i protokollet för utfrågningarna... Ingenstans vare sig i protokollet för utfrågningarna eller i betänkandet finns en enda hänvisning till dessa människors verkliga bakgrund” (*House Rep. No. 1182*, 85th Cong., 1st Session, 47). Betänkandet hänvisade särskilt till kommunister, som var medlemmar av Amerikanska kommittén till skydd för utrikes födda (ACPFB), vilken leddes av Abner Green. Green, som var jude, var mycket framträdande i dessa utfrågningar, och judar var allmänt sett oproportionerligt representerade bland dem som pekades ut som verksamma i och understödjare av ACPFB (ss. 13–21). HUAC framlade bevis för att ACPFB hade nära band med CPUSA och noterade att 24 av de individer som var knutna till ACPFB hade fått undertecknade yttranden införda i PCINs tryckta protokoll.

Amerikanska judiska kommittén var också djupt inblandad i PCINs överläggningar, däribland i att lämna vittnesmål och sprida information och annat material till enskilda och organisationer, som vittnade inför PCIN (Cohen 1972, 371). I slutbetänkandet intogs alla dess rekommendationer (Cohen 1972, 371), däribland att betydelsen av ekonomiska förmågor som kriterium för invandring skulle minskas, lagstiftningen om nationell härkomst slopas och invandringen öppnas för världens alla folk enligt principen ”först in, först betjänad”, varvid det enda undantaget bestod i att betänkandet förordade ett mindre totalt antal invandrare än Amerikanska judiska kommittén och andra judiska grupper hade rekommenderat. Amerikanska judiska kommittén gick således längre än att endast förorda principen om invandring från alla rasliga och etniska grupper (symboliska kvoter för asiater och afrikaner hade redan införts genom McCarrans och Walters lag) i försöket att inom det rådande politiska klimatet maximera det totala antalet invandrare från alla världsdelar.

Faktiskt noterade utskottet (PCIN 1953, 106) uttryckligt att 1924 års lagstiftning lyckats med att bibehålla raslig status quo och att det huvudsakliga hindret för att ändra raslig status quo inte var systemet för urval enligt nationell härkomst, ty det förekom redan alldeles för stora tal av invandrare utanför kvoterna och invandrare från de nord- och västeuropeiska länderna uppfyllde inte sina kvoter. I betänkandet sades i stället att det främsta hindret för en förändring av raslig status quo var det totala antalet invandrare. Utskottet betraktade således en förändring av Förenta staternas rasliga status quo som ett eftersträväsvärt mål och gjorde i

det syftet en större sak av det önskvärda i att öka det totala antalet invandrare (PCIN 1953, 42). Som Bennett (1963, 164) påpekar, var i PCINs ögon 1924 års lagstiftning, som hade minskat det totala antalet invandrare, ”en mycket dålig sak, då den funnit att den ena rasen är lika god som den andra för amerikanskt medborgarskap eller vilket annat ändamål som helst.”

På motsvarande sätt uppfattade försvararna av 1952 års lagstiftning frågan såsom i grund och botten en fråga om etniskt krig. Senator McCarran yttrade att ett undergrävande av systemet för urval efter nationell härkomst ”skulle under loppet av någon generation tendera att ändra denna nations etniska och kulturella sammansättning” (i Bennett 1963, 185), och Richard Arens, en vid kongressen anställd, som hade en framträdande roll i utfrågningarna i samband med antagandet av McCarrans och Walters lag liksom i HUACs verksamheter, uppgav, ”Dessa är de kritiker, som inte tycker om Amerika sådant det är och har varit. De anser att vårt folk uppvisar en etnisk sammansättning, som är orättvis. De föredrar att vi mer skulle likna eller etniskt närmare höra samman med de främmande folk, vilka de främjar och för vilka de söker oproportionerligt större privilegier ifråga om invandring” (i Bennett 1963, 186). Såsom Divine (1957, 188) noterar, dominerade de etniska intressena på ömse sidor. Restriktionisterna förespråkade underförstått etnisk status quo, medan antirestriktionisterna snarast var mer uttalade i sin vilja att ändra etnisk status quo så, att den gynnade deras etniska intressen, ehuru den antirestriktionistiska retoriken använde universalistiska och moralistiska fraser.

Att den judiska inblandningen i invandringsfrågan var omfattande vid denna tid framgår också i flera andra händelser. År 1950 vittnade representanten för Amerikanska judiska kongressen om att bibehållandet av systemet med nationell härkomst i varje form vore ”en politisk och moralisk katastrof” (”Revision of Immigration Laws” *Joint Hearings*, 1950, 336–337). Formuleringen om nationell härkomst innebar att ”människor, som söker möjligheten att leva i detta land, skall dömas efter sin börd liksom boskap på en kreatursmarknad och inte efter karaktärens duglighet eller förmåga” (*Congress Weekly* 21, 1952, 3–4). Divine (1957, 173) kännetecknar Amerikanska judiska kongressen såsom företrädande oppositionens ”mer militanta flygel” på grund av sitt principiella motstånd mot varje slags formulering om nationell härkomst, medan andra motståndare endast ville kunna fördela outnyttjade kvoter till invandrare från Syd- och Östeuropa.

Ledamoten av representanthuset Francis Walter påpekade ”den propagandakampanj som nu drivs av vissa medlemmar av Amerikanska judiska kongressen, vilka är emot lagen om invandring och nationalitet” (*Cong. Rec.*, den 13 mars 1952, 2283), varvid han särskilt noterade Amerikanska judiska kongressens ordförande dr Israel Goldsteins aktiviteter. Denne hade i *New York Times* uppgivits ha sagt att lagen om invandring och nationalitet skulle sätta ”en laglig underlägsenhetsstämpel på alla människor som inte var av anglosaxisk härkomst.” Ledamoten av representanthuset Walter påpekade därefter den särskilda roll judiska organisationer hade spelat i försöket att främja anhöriginvandring i stället för efterfrågad yrkesskicklighet som grunden för Förenta staternas invandringspolitik. Efter att ledamoten av representanthuset Jacob Javits yttrat att motståndet mot lagen ”inte var begränsat till den enda grupp som herrn nämnde” (*Cong. Rec.*, den 13 mars 1952, 2284), svarade Walter som följer:

Jag kanske får rikta er uppmärksamhet på att mr Harry N. Rosenfield, kommissionär för kommittén för tvångsförflyttade [och även verkställande direktör för PCIN; se ovan] och för resten sväger till den advokat som vållar all denna upprördhet, i ett tal han nyligen höll sade:

Den föreslagna lagen är Amerikas Nürnberggrättegång.

Den är ”rasig” och urtida, bygger på en teori om att människor med en annan form

på näsan skall behandlas annorlunda.

Ledamoten av representanthuset Walter anmärkte sedan att de båda enda organisationer som var fientliga mot lagförslaget i dess helhet var Amerikanska judiska kongressen och Invandrings- och nationalitetsadvokaters förening, varvid den senare företrädde av en advokat, som också är rådgivare till Amerikanska judiska kongressen.” (Goldstein [1952b] noterade själv att ”när representanthuset och senaten höll gemensamma utfrågningar i anledning av McCarrans lagförslag, var Amerikanska judiska kongressen den enda medborgargrupp, som vågade bestämt motsätta sig formuleringen om kvotering enligt nationell härkomst.”)

Ledamoten av representanthuset Emanuel Celler svarade att Walter ”inte borde ha överbetonat, som han gjorde, att människor av en särskild tro var motståndare till lagförslaget” (s. 2285). Ledamoten av representanthuset Walter höll med om detta och sade att ”det finns andra, mycket fina judiska grupper, som ställt sig bakom lagförslaget.” Likväl var faktiskt de viktigaste judiska organisationerna, såsom Amerikanska judiska kongressen, Amerikanska judiska kommittén, ADL, Judiska kvinnors nationalråd och Sällskapet för bistånd till judiska invandrare, motståndare till lagförslaget (*Cong. Rec.*, den 23 april 1952, 4247), och när domaren Simon Rifkind vittnade mot lagförslaget i de gemensamma utfrågningarna, framhöll han att han företrädde en mycket bred samling judiska grupper, ”hela den religiösa opinionen och lekmanopinionen inom den judiska gruppen, i religiöst hänseende från den yttersta högern till den yttersta vänstern” (s. 563).¹⁷² Rifkind representerade en lång rad nationella och lokala judiska grupper, förutom de nyss nämnda bland andra Amerikas synagogråd, judiska arbetarkommittén, judiska amerikanska krigsveteraner och 27 lokala judiska råd från hela Förenta staterna. Dessutom anfördes kampen mot lagförslaget av judiska ledare inom kongressen, bland andra i synnerhet Celler, Javits och Lehman, vilka alla, som ovan sagts, var framstående medlemmar av ADL.

Om än indirekt riktade ledamoten av representanthuset Walter tydligt uppmärksamheten på den särskilda judiska rollen i 1952 års strid om invandringen. Amerikanska judiska kongressens särskilda roll i motståndet mot McCarrans och Walters lag var inom organisationen en anledning till stolthet: Alldeles inför segern år 1965 skrev *Congress bi-Weekly* i en ledare att det var ”en anledning till stolthet” att Amerikanska judiska kongressens ordförande rabbi Israel Goldstein hade ”valts ut av ledamoten av representanthuset Walter för att angripas i representanthusets sessionssal såsom varande den främste organisatören av kampanjen mot de åtgärder han varit med om att vidtaga” (den 1 februari 1965, 3).

Uppfattningen att judiska intressen var en viktig beståndsdel i motståndet mot McCarrans och Walters lag framgår också av följande meningsutbyte mellan ledamöterna av representanthuset Celler och Walter. Celler anmärkte, ”Den teori om nationell härkomst som vår invandringslag bygger på... [är ett hån mot] våra bedyranden om att det är en fråga om att ge lika möjligheter åt alla människor oavsett ras, hudfärg eller religion.” Ledamoten av representanthuset Walter svarade, ”det ligger en stor fara för Amerika i att så många i fria yrken verksamma, däribland judar, fäller krokodiltårar utan någon som helst anledning” (*Cong. Rec.*, den 13 januari 1953, 372). Och i en kommentar, som avsåg egendomligheterna i de judiska intressena av invandringslagstiftningen, noterade Richard Arens, ”En av de egendomliga sakerna med dem som högljuddast påstår att 1952 års lag är ’diskriminerande’ och att den inte medger tillräckligt många föregivna flyktingar, är att de motsätter sig mottagandet av en enda av de ungefär en miljon arabiska flyktingar, som nu sitter i läger, där de bor under ömkliga förhållanden, sedan de fördrivits ur Israel” (i Bennett 1963, 181).

McCarrans och Walters lag antogs trots president Trumans veto, och Trumans ”föregivna partiskhet för judar var en omtyckt måltavla för antisemiter” (Cohen 1972, 377). Före vetot hade Truman utsatts för en intensiv lobbyverksamhet ”i synnerhet av judiska sammanslut-

ningar”, som var emot lagförslaget; regeringsmyndigheter, däribland utrikesdepartementet (trots antirestriktionisternas påstående att lagen skulle få katastrofala effekter på Förenta staternas utrikespolitik) uppmanade samtidigt Truman att underteckna lagförslaget (Divine 1957, 184). Dessutom hände det ofta under denna tid att individer med öppet visade anti-semitiska åsikter, såsom John Beaty (1951), fäste uppmärksamheten på den judiska inblandningen i striderna om invandringen.

Judisk aktivitet mot invandringsbegränsning 1953–1965

Under detta skede påpekade *Congress Weekly* regelbundet den roll judiska organisationer spelade som förtrupper i kampen för liberalisering av invandringslagarna: Exempelvis i ledaren av den 20 februari 1956 (s. 3) gratulerade tidningen president Eisenhower för hans ”otvetydiga motstånd mot kvotsystemet, vilket mer än något annat inslag i vår invandringspolitik har väckt en synnerligen utbredd och intensiv motvilja hos amerikaner. Genom att president Eisenhower framlagt detta förslag om ’nya riktlinjer och rättesnören’ för bestämmandet av invandringen, har han modigt intagit en ståndpunkt, som är mer framskjuten än den också många förespråkare av en liberal invandringspolitik intagit, och hyllat en åsikt, som först påyrkades av Amerikanska judiska kongressen och andra judiska organisationer.”

Amerikanska judiska kommittén gjorde en stor ansträngning att hålla invandringsfrågan vid liv under en tid av utbredd apati hos den amerikanska allmänheten, från tiden för antagandet av McCarrans och Walters lag till början av 1960-talet. Under denna tid intensifierade judiska organisationer sina ansträngningar (Cohen 1972, 370–373; Neuringer 1971, 358), varvid Amerikanska judiska kommittén bidrog till att grunda Gemensamma konferensen om främlingslagstiftning och Amerikanska invandringskonferensen – båda organisationer som företrädde invandringsvänliga krafter – liksom de stod för det mesta av finansieringen och utförde det mesta av arbetet inom dessa sammanslutningar. År 1955 organiserade Amerikanska judiska kommittén en grupp inflytelserika medborgare att bilda Nationalkommissionen om invandring och medborgarskap ”för att skänka kampanjen anseende” (Cohen 1972, 373). ”Alla dessa grupper studerade invandringslagar, spred information till allmänheten, avlade vittnesmål inför kongressen och planerade andra ändamålsenliga aktiviteter... Det blev inga omedelbara eller dramatiska resultat; men Amerikanska judiska kommitténs envisa kampanj i förbund med likasinnade organisationer drev slutligen Kennedy- och Johnsonadministrationerna till handling” (Cohen 1972, 373).

En artikel av Oscar Handlin (1952), den framstående invandringshistorikern vid Harvard-universitetet, erbjuder en fängslande framställning i miniatyr av den judiska hållningen till invandring under detta skede. Handlin skrev i *Commentary* (en tidskrift som ges ut av Amerikanska judiska kommittén) nästan 30 år efter 1924 års nederlag och omedelbart efter antagandet av McCarrans och Walters lag. Titeln på Handlins artikel var ”Invandringskampen har bara börjat: Lärdomar av bakslaget med McCarrans och Walters lag”, vilket är en anmärkningsvärd fingervisning om hur segt och ihärdigt det judiska engagemanget i denna fråga var. Budskapet var att man inte skulle fälla modet på grund av det nyligen lidna nederlaget, som skedde trots ”alla ansträngningar som gjordes att trygga revisionen av våra invandringslagar” (s. 2).

Handlin försöker klä resonemanget i universalistiska ordalag, såsom att det är tänkt att främja alla amerikaner och hylla amerikanska ideal om att ”alla människor är bröder och därför lika mycket skickade att vara amerikaner” (s. 7). Gällande invandringslagar är uttryck för ”rasistisk främlingsfientlighet” (s. 2), därför att de har sina symboliska kvoter för asiater och nekar västindiska svarta att utnyttja brittiska kvoter. Handlin söker förklara Pat McCarrans restriktionistiska åsikter med ”det främlingshat som fanns överallt omkring honom i hans ungdom och den dunkelt ihågkomna rädslan för att han själv skulle kunna räknas bland

dem” (s. 3) – ett psykoanalytiskt resonemang enligt principen ”identifiering med angriparen” (McCarran var katolik).

I sin artikel använder Handlin gång på gång ordet ”vi” – såsom i ”om vi inte kan slå McCarran och hans gelikar med deras egna vapen, kan vi göra mycket för att förstöra dessa vapens verkningskraft” (s. 4) – vilket antyder Handlins tro på ett enhetligt judiskt intresse av en liberal invandringspolitik och förebådar ett långvarigt ”nötande” på 1952 års lagstiftning under de år som skall följa. I Handlins antirestriktionistiska strategi ingick att förändra samhällsvetarnas åsikter så, ”att det blev möjligt och nödvändigt att skilja mellan de ’raser’ av invandrare som krävde att få komma in i Förenta staterna” (s. 4) Handlins förslag om att värva samhällsvetare till invandringsstriderna stämmer överens med det politiska handlingsprogram hos den boasienska skolan inom antropologin som diskuterades ovan och i kapitel 2. Som Higham noterar (1984), var det en viktig faktor för den slutgiltiga segern över restriktionismen att dylika åsikter tog överhand.

Handlin ger följande starkt tendentiösa framställning av den logik i att bevara etnisk status quo som låg till grund för argumenten för invandringsbegränsning från år 1921 till år 1952:

Lagarna är dåliga, därför att de vilar på det rasistiska antagandet att mänskligheten är uppdelad i fasta släkten, som biologiskt och kulturellt är skilda från varandra, och därför att de inom denna ram utgår ifrån att amerikaner till härkomsten är anglosaxare och bör förbli sådana. Till alla andra folk säger lagarna att Förenta staterna rangordnar dem enligt deras rasliga närhet till vår ’överlägsna’ ras; och på de många, många miljoner amerikaner som inte härstammar från anglosaxarna sätter lagarna en tydlig underlägsenhetsstämpel. (s. 5)

Handlin beklagade de övriga ”bindestrecksamerikanernas” ointresse av att dela entusiasmen över den judiska ansträngningen: ”Många grupper har inte förmått se hur McCarrans och Walters lag berör deras egen ställning.” Han föreslår att dessa grupper borde agera som grupper för att hävda sina intressen: ”Italiensk-amerikanen har rätt att få göra sin röst hörd i dessa frågor just *såsom* italiensk-amerikan” (s. 7; kursiverat i texten). Implicit förutsätts i detta att Förenta staterna borde bestå av sammanhållna undergrupper, som var och en har en klar uppfattning av sitt gruppintresse i motsättning till de från Nord- eller Västeuropa stammande folken eller till Förenta staterna som helhet. Implicit ligger också däri att italiensk-amerikaner har ett intresse av att främja invandring av afrikaner och asiater och av att skapa ett dylikt mångrasigt och mångkulturellt samhälle.

Handlin vidareutvecklade detta synsätt i en bok, *Race and Nationality in American Life*, som utkom år 1957.¹⁷³ Denna bok utgör en hel samling exempel på psykoanalytiska ”förklaringar” av etniska konflikter och klasstrider han hämtat från *The Authoritarian Personality*-skolan i förening med den boasienska teorin om att det inte finns några sådana biologiska skillnader mellan raserna som påverkar beteendet. Det finns också ett starkt inslag av tron att människor kan fullkomnas genom att bristfälliga mänskliga samhällsinrättningar förändras. Handlin förfäktar invandring från alla världens områden som ett moraliskt imperativ. När han behandlar Israel i kapitel XII, säger han dock ingenting om att Israel borde på samma sätt vara inställt på att öppna invandringen från alla världens hörn som ett moraliskt imperativ eller att judar inte borde vara angelägna om att behålla den politiska kontrollen över Israel. I stället inriktas diskussionen på det moraliskt riktiga i att amerikanska judar har dubbla lojaliteter, lojalitet till både Förenta staterna och Israel. Handlins moraliska blindhet i judiska frågor framgår också av Albert Lindemanns (1997, xx) kommentar att Handlins bok *Three Hundred Years of Jewish Life in America* förtiger de judiska slavhandlarna och slavägarna ”också då han nämner vid namn de ’stora judiska köpmän’ som gjorde sig förmögenheter på

slavhandeln.

Kort efter Handlins artikel skrev William Petersen (1955), också i *Commentary*, att de invandringsvänliga krafterna borde uttryckligen förespråka ett mångkulturellt samhälle och att detta mål var viktigare än varje egenlystigt mål Förenta staterna kunde uppställa för sig, såsom att skaffa sig duglig arbetskraft eller förbättra relationerna med andra länder. I argumentationen för sin sak citerade han en grupp företrädesvis judiska samhällsvetare, vilkas arbeten, alltifrån Horace Kallens plädering för ett mångkulturellt, pluralistiskt samhälle, ”utgör begynnelsen av en vetenskaplig legitimering av den annorlunda invandringspolitik som en dag kanske blir lag” (s. 86). I denna grupp ingick, förutom Kallen, Melville Herskovits (den boasienske antropologen; se kap. 2), Geoffrey Gorer, Samuel Lubell, David Riesman (en Newyorkintellektuell; se kap. 6), Thorsten Sellin och Milton Konvitz.

Dessa samhällsvetare gjorde faktiskt sina insatser i invandringsstriderna. Till exempel uttrycks i följande citat ur en vetenskaplig bok om invandringspolitik av Milton Konvitz vid Cornelluniversitetet (utgiven av Cornell University Press) förkastandet av det nationella intresset såsom ett inslag i Förenta staternas invandringspolitik – ett kännemärke för den judiska synen på invandringen:

Att lägga en så stor vikt vid tekniska och yrkesmässiga kvalifikationer är att avlägsna varje spår av humanitärt tänkande från vår invandringspolitik. Vi förtjänar knappast något tack från dem som kommer hit, om vi tagit emot dem därför att vi funnit att vi är i ”trängande” behov av dem, tack vare deras utbildning och erfarenhet, för att befordra våra nationella intressen. Detta är knappast invandring; det är import av speciella färdigheter eller tekniska förmågor och skiljer sig inte mycket från importen av kaffe eller gummi. Det ligger knappast i de amerikanska idealens anda att bortse från en människas karaktär och det löfte hon utgör och endast se till hennes utbildning och de yrkesmöjligheter hon haft den goda turen att åtnjuta. (Konvitz 1953, 26)

Andra framstående samhällsvetare, som i sina skrifter företrädde det antirestriktionistiska synsättet, var Richard Hofstadter och Max Lerner. Hofstadter, som gjorde mycket för att skapa bilden av populisterna i Västern och Södern såsom irrationella antisemiter (se kap. 5), fördömde också populisterna för att vilja ”behålla en enhetlig yankee-civilisation” (Hofstadter 1955, 34). Han knöt också populismen till invandringsfrågan: Enligt Hofstadters åsikt var populismen ”till en avsevärd del färgad av reaktionen på denna ström av invandrare bland de infödda elementen i befolkningen” (1955, 11).

I sin högt prisade bok *America as a Civilization* gör Max Lerner en uttrycklig koppling mellan mycket av den intellektuella tradition, som behandlats i de föregående kapitlen, och invandringsfrågan. Lerner finner att Förenta staterna är en stambunden nation med ett ”lidelsefullt avvisande av den ’utomstående’” (1957, 502) och hävdar att ”med antagandet av kvoteringslagarna [1924 års invandringslagar] blev rasismen fullvuxen i Amerika” (s. 504). Lerner beklagar att dessa ”rasistiska” lagar alltjämt är i kraft på grund av den folkliga åsikten, ”vad de intellektuella än må tänka.” Detta är tydligen ett klagomål över att amerikanerna vad avser invandringspolitiken inte följer med den företrädesvis judiska urbaniserade intellektuella elit som Lerner representerar. Kommentaren är ett uttryck för det antidemokratiska, folkfientliga inslaget i den judiska intellektuella verksamhet som avhandlas i kapitel 5 och 6.

Lerner anför Horace Kallens verk såsom utgörande en modell för ett mångkulturellt, pluralistiskt Amerika (s. 93) och säger till exempel att han (Lerner) gillar ”att det inom det större amerikanska samhället finns etniska samhällen, som vart och ett försöker hålla fast vid gruppidentitetens element och därmed berikar det totala kulturmönstret” (s. 506). Likaså ser

Lerner inga andra än positiva effekter av invandring och rasblandning, samtidigt som han erkänner att judar aktivt motsatt sig utgifte (s. 510): ”Visserligen hävdar somliga kulturhistoriker att utspädningen av den inhemska rasen följes av kulturellt förfall, visar exempel sådana som de italienska stadsstaterna, Spanien, Nederländerna, Storbritannien och nu Ryssland och Indien liksom Amerika att den mest livskraftiga fasen kan komma, då blandningen av många raser når sin höjdpunkt. Den större faran ligger i att stänga portarna” (s. 82).

Lerner citerar gillande Franz Boas’ verk om skallstorlekens plasticitet såsom ett mönstergillt exempel på miljöpåverkningarnas stora genomslagskraft (s. 83), och på denna grund påstår han att intellektuella och biologiska skillnader mellan etniska grupper helt och hållet är resultat av miljöskillnader. Därför ”kan man förstå fruktan för minoriteters större födelsetal, men eftersom dessa i stor utsträckning är resultatet av lägre levnadsstandard, synes strategin, att hålla levnadsstandarden låg genom att stänga in minoriteter bakom kastmurar, motverka sitt syfte” (s. 506). Och slutligen använder Lerner *The Authoritarian Personality* som ett analytiskt redskap för att förstå etnisk konflikt och antisemitism (s. 509).

Handlin skrev att McCarrans och Walters lag var ett endast tillfälligt bakslag, och han fick rätt. Trettio år efter restriktionismens triumf var det bara judiska grupper, som lika segt och envist som tidigare förespråkade ett mångkulturellt Amerika. Fyrtioett år efter att restriktionismen och stadgan om nationell härkomst segrat och endast tretton år efter att dessa segrar åter bekräftats genom McCarrans och Walters lag av år 1952 stödde judiska organisationer med framgång upphävandet av det geografiskt baserade stadgandet om nationell härkomst såsom grund för invandringen, den grund som varit avsedd att resultera i en etnisk status quo. Detta skedde i det som nu var ett radikalt förändrat intellektuellt och politiskt klimat.

Särskilt viktigt var det stadgande i 1965 års invandringslag som ökade antalet icke-kvoterade invandrare. Alltsedan de vittnade om 1924 års lag, hade judiska talesmän stått i främsta linjen för de försök som gjordes att tillåta släktingar att invandra utanför kvotsystemet (Neuringer 1971, 191). Under de debatter, som fördes i representanhuset i samband med att McCarrans och Walters lag antogs, noterade ledamoten av representanhuset Walter (*Cong. Rec.*, den 13 mars 1952, 2284) den särskilda fokus judiska organisationer hade på anhöriginvandring i stället för efterfrågad yrkesskicklighet. I sitt svar till ledamoten av representanhuset Javits, som hade klagat över att lagförslaget stadgade att 50 procent av kvoten för svarta från brittiska kolonier i Västindien skulle förbehållas individer med särskild yrkesskicklighet, sade Walter, ”Jag skulle vilja rikta herrns uppmärksamhet på att detta är principen att använda 50 procent av kvoten till människor, som behövs i Förenta staterna. Men om inte alla 50 procenten används till den kategorin, går de oanvända antalen över till nästa kategori, vilket är svaret på de invändningar som dessa judiska organisationer gör så mycket väsen av, att släktingar skils åt.”

Före 1965 års lag kommenterade Bennett (1963, 244) de stadganden om anhöriginvandring, som fanns i 1961 års invandringslagstiftning, och sade att ”släktskap genom blod eller giftermål och principen om att förena släktingar har blivit ett ’Sesam, öppna dig!’ för portarna till invandringen.” Vidare sade Bennett, trots att antirestriktionisterna gång på gång förnekade att deras förslag skulle påverka landets etniska balans, att ”en upprepad, ihållande utvidgning av icke-kvotstatus till invandrare från länder, som har överutnyttjade kvoter och som tydligt diskrimineras av [McCarrans och Walters lag] jämte administrativa hävanden av avslagsbeslut, anpassning av status och enskilda lagförslag medverkar till att påskynda en förvandling av nationens etniska utseende och tydligen göra denna förvandling ofrånkomlig” (s. 257) – en hänvisning till det ”nötande” på 1952 års lag som Handlin i sin artikel rekommenderat som strategi. Faktiskt tycks ett viktigt argument i debatten om 1965 års lagstiftning ha varit att 1952 års lag blivit så försvagad att den till stora delar blivit irrelevant och att det fanns ett behov av att revidera invandringslagstiftningen för att legitimera en de facto existerande

situation.

Bennett påpekade också att ”betoningen av invandringsfrågan uppstår genom deras envishet som ser kvoter som tak, inte som golv [motståndare till invandringsbegränsning kallade ofta outnyttjade kvoter ”bortkastade”, eftersom dessa kunde ges till icke-europeer], som vill göra om Amerika efter förebild av länder med små kvoter och som inte tycker om vår grundideologi, våra kulturella åsikter och vårt arv. De insisterar på att det är Förenta staternas plikt att taga mot invandrare oavsett assimilerbarhet eller våra egna befolkningsproblem. De insisterar på att förbli bindestrecksamerikaner” (1963, 295).

De stadganden om kvoterad anhöriginvandring, som fanns i 1965 års lag (till exempel bestämmelsen att minst 24 procent av kvoten för varje område skulle reserveras för syskon till medborgare), har medfört en multiplikatoreffekt, som till slut har brutit ned kvotsystemet helt och hållet. Denna multiplikatoreffekt har möjliggjort ett ”kedjefenomen”, det vill säga ändlösa kedjor av nära släktingar till nära släktingar kan tagas emot vid sidan av kvotsystemet:

Vi tänker oss en invandrare, exempelvis en teknologie studerande, som slutförde sina studier i Förenta staterna på 1960-talet. Om han fick ett arbete efter examen, kunde han sedan taga hit sin hustru [såsom make/ maka till utländsk medborgare med permanent uppehållstillstånd], och sex år senare, efter att ha blivit naturaliserad medborgare, sina bröder och systrar [såsom syskon till medborgare]. Dessa kunde i sin tur taga hit sina hustrur, män och barn. På tolv år kan en invandrare, som får stanna tack vare sin yrkesskicklighet, lätt åstadkomma 25 permanenta uppehållstillstånd för ingifta släktingar och syskonbarn. (McConnell 1988b, 98)

Lagen av år 1965 försvagade också kriteriet att invandrare bör ha efterfrågad yrkesskicklighet. (År 1986 mottogs färre än fyra procent av invandrarna därför att de hade efterfrågad yrkesskicklighet, medan 74 procent togs emot såsom anhöriga till i Förenta staterna redan boende [se Brimelow 1995].) Som ovan visats, har förkastandet av kravet på yrkesskicklighet eller på andra kompetensprov till förmån för ”humanitära mål” och förening av släktingar varit ett inslag i judisk invandringspolitik åtminstone sedan debatten om McCarrans och Walters lag i 1950-talets början, och egentligen går denna tendens tillbaka till det långvariga motståndet mot läskunnighetsprov alltifrån slutet av 1800-talet.

Senator Javits spelade en framträdande roll i senatutfrågningarna om 1965 års lagförslag, och Emanuel Celler, som i mer än 40 år kämpade i representanthuset för obegränsad invandring, framlade ett motsvarande lagförslag för denna församling. Judiska organisationer (Amerikanska rådets för judendomen filantropiska fond, Judiska federationers och välfärdsfonders råd och B'nai B'riths kvinnoförbund) lade in skrivelser till stöd för åtgärden hos senatens underutskott, och detsamma gjorde organisationer med en stor andel judiska medlemmar, såsom ACLU och Amerikaner för demokratisk aktion (Goldberg 1996, 46).

Det är förvisso värt att notera att Javits (1951), långt innan den judiska invandringspolitiken slutligen segrat, författade en artikel, som under rubriken ”Låt oss öppna portarna” föreslog en invandringsnivå av 500 000 individer per år under 20 år utan begränsningar enligt nationell härkomst. År 1961 framlade Javits ett lagförslag, som ”medelst ett flankfall sökte förstöra [systemet för kvoter enligt nationell härkomst] och öka den kvoterade och icke-kvoterade invandringen” (Bennett 1963, 250). Förutom stadganden avsedda att undanröja hinder enligt ras, etnicitet och nationell härkomst fanns i detta lagförslag ett stadgande om att syskon och gifta barn till amerikanska medborgare samt dessas makar och barn, som hade kunnat komma ifråga för mottagande enligt kvotsystemet i 1957 års lagstiftning, skulle medtagas som icke-kvoterade invandrare – en ännu radikalare version av det stadgande som genom att införlivas med 1965 års lag underlättade icke-europeisk invandring till Förenta staterna. Detta i Javits'

lagförslag ingående stadgande antogs visserligen inte vid denna tid, men hans förslag om att försvaga tidigare begränsningar för asiatisk och svart invandring liksom att avlägsna uppgifter om ras från viseringshandlingar (varigenom en obegränsad invandring av asiater och på västra halvklotet födda svarta möjliggjordes) antogs.

Intressant är också att invandringsbegränsarnas största seger år 1965 bestod i att nationer på västra halvklotet medtogs i det nya kvotsystemet, varigenom möjligheten till obegränsad invandring från dessa regioner avskaffades. I flera tal inför senaten bjöd senator Javits (*Cong. Rec.*, 111, 1965, 24469) ett förbittrat motstånd mot denna utvidgning av kvotsystemet och hävdade att det skulle få mycket allvarliga effekter på Förenta staternas utrikespolitik, om man införde några som helst begränsningar för invandring av alla folk på västra halvklotet. I en mycket avslöjande diskussion om lagförslaget i senaten noterade senator Sam Ervin (*Cong. Rec.*, 89th Cong., 1st Sess., 1965, 24446–51), ”de som är oense med mig visar ingen upprördhet över att Storbritannien i framtiden kan skicka oss 10 000 färre invandrare än landet gjort som årsgenomsnitt i det förflutna. De upprörs endast över att Brittiska Guyana inte kan skicka oss varenda medborgare i detta land som önskar komma.” Tydligt är att de krafter som stod för en liberal invandring egentligen ville ha en obegränsad invandring till Förenta staterna.

Invandringsförespråkarna lyckades år 1965 inte heller förhindra ett krav om att arbetsmarknadsministern skulle intyga att det inte fanns tillräckligt många amerikaner, som kunde och ville utföra det arbete som främlingarna avsåg att utföra, och att anställandet av dylika främlingar inte skulle menligt inverka på amerikanska arbetares löner och arbetsvillkor. Liskofsky (1966, 174) skrev i *American Jewish Year Book* att de invandringsvänliga grupperna motsatte sig dessa föreskrifter men hade samtyckt till dem för att få ett lagförslag antaget, som upphävde stadgandena om nationell härkomst. Sedan lagförslaget antagits, ”blev de djupt bekymrade. De uttryckte offentligt rädslan för att det nya, administrativt besvärliga förfarandet lätt kunde medföra att det mesta av invandringen av utbildad och outbildad arbetskraft liksom icke-gynnade invandrare förlamades.” Amerikanska medborgares ekonomiska välfärd betraktades som ovidkommande, vilket avspeglade det långvariga judiska motståndet mot tanken att invandringspolitiken skall föras i nationens intresse. Att säkra stora invandringstal hade blivit ett självändamål.

Lagen av år 1965 håller på att få den effekt som, förefaller det rimligt att antaga, dess judiska förfäktare från början avsett: Folkräkningsbyrån spår att omkring år 2050 från Europa stammande folk inte längre kommer att vara majoritetsbefolkningen i Förenta staterna. Dessutom har mångkulturalismen redan blivit en mäktig ideologisk och politisk verklighet. Visserligen fortsatte förespråkarna av 1965 års lagstiftning att påstå att lagförslaget inte skulle påverka Förenta staternas etniska balans eller ens få någon inverkan på dess kultur, men det är svårt att tro att åtminstone inte somliga av dessa förespråkare var medvetna om de eventuella följderna. Motståndarna var förvisso helt på det klara med att lagstiftningen faktiskt skulle påverka Förenta staternas etniska balans. Med tanke på att organisationer som Amerikanska judiska kommittén och Amerikanska judiska kongressen var intensivt engagerade i invandringslagstiftningens minsta detaljer, var mycket negativt inställda till att den amerikanska invandringspolitiken före år 1965 gynnade invandringen av nordvästeuropeer och var mycket negativt inställda till tanken om en etnisk status quo, vilket framgår exempelvis i PCIN-dokumentet *Whom We Shall Welcome*, förefaller det icke rimligt antaga att dessa organisationer var omedvetna om att de projektioner av denna lagstiftnings effekter som anhängarna gjorde var oriktiga. Med tanke på det klart uttalade intresse av att göra slut på etnisk status quo, som framgår av antirestriktionisternas argument från och med 1924 till och med 1965, skulle 1965 års lag av sina tillskyndare inte ha uppfattats som en seger, såvida de inte betraktade den såsom slutgiltigt förändrande etnisk status quo. Som redan påpekats, var invandringsförespråkare omedelbart efter att lagen antagits angelägna om att undanröja de inskränkande

effekter på antalet invandrare som de administrativa förfarandena skulle medföra. Avslöjande är att antirestriktionisterna såg 1965 års lag som en seger. Tidskriften *Congress bi-Weekly* hade regelbundet fördömt Förenta staternas invandringslag och förfäktat avskaffandet av formuleringen om nationell härkomst just därför att den hade givit upphov till en etnisk status quo, men därefter slutade den publicera artiklar i detta ämne.

Dessutom visar Lawrence Auster (1990, 31ff) att anhängarna till lagstiftningen upprepade gånger viftade bort distinktionen mellan kvot- och icke-kvot-invandring och underlät att yttra sig om vilken inverkan lagstiftningen skulle få på icke-kvot-invandringen. I projektioner, man gjorde av antalet nya invandrare, tog man inte hänsyn till det välkända och ofta omnämnda faktum att de gamla kvoterna, som gynnade västeuropeiska länder, inte fylldes. Den invandringsvänliga retoriken framställde 1924 års och 1952 års lagar såsom grundade på teorier om rasöverlägsenhet och medförande rasdiskriminering och inte såsom försök att bibehålla etnisk status quo. Därmed fortsatte man en mer än 40 år gammal tradition.

Redan år 1952 var senator McCarran medveten om vad som stod på spel i invandringspolitiken. I ett yttrande, som påminner om det ledamoten av representanthuset William N. Vaile gjorde i de ovan nämnda debatterna av år 1920, sade McCarran:

Jag tror att denna nation är den västerländska civilisationens sista hopp och att om denna oas i världen invaderas, förvrids, fördärvas eller förstöres, så kommer mänsklighetens sista, flämtande låga att släckas. Jag är inte oense med dem som vill prisa de insatser som gjorts för vårt samhälle av människor av många raser, olika religioner och hudfärger. Amerika är förvisso ett sammanflöde av många bäckar, som uppgår i den mäktiga flod som vi kallar det amerikanska levnadssättet. Men vi har i Förenta staterna i dag hårda, osmältbara kärnor, som inte har integrerats i det amerikanska levnadssättet utan tvärtom är dess dödsfiender. I dag stormar som aldrig förr miljoner mot våra portar och vill bli insläppta, och dessa portar håller på att sprängas under påfrestningen. Lösningen på problemen i Europa och Asien består inte i att dessa problem omplanteras en masse till Förenta staterna... Jag tänker inte bli profetisk, men om fienderna till denna lagstiftning lyckas slå den i småmullor eller genom tillägg förvandla den till oigenkännlighet, kommer de att ha gjort större insatser för att befodra denna nations undergång än någon annan grupp sedan vi erhöll vår självständighet som nation. (Senator Pat McCarran, *Cong. Rec.*, den 2 mars 1953, 1518)

BIHANG: JUDISKA ANSTRÄNGNINGAR ATT ÖKA INVANDRINGEN I ANDRA VÄSTLÄNDER

Syftet med detta bihang är att visa att judiska organisationer drivit liknande politik rörande invandring i andra västerländska samhällen. I Frankrike har det officiella judiska samfundet konsekvent varit för invandring av icke-europeer. För icke så länge sedan reagerade det franska judiska samfundet starkt på skådespelerskan Brigitte Bardots uttalande, "Mitt land Frankrike har återigen invaderats av en främmande befolkning, främst muslimer" (*Forward*, den 3 maj 1996, 4). Chaim Musiquant, verkställande direktör för den franska judenhetens paraplyorganisation CRIF, yttrade att Bardots uttalande låg "på gränsen till rasism".

Judiska inställningar till invandringskritiska åsikter i Tyskland framgår av följande händelse. Ett vanligt (förmodligen självbedrägligt) inslag i samtida judisk självuppfattning är att Israel är ett samhälle, som präglas av etnisk och kulturell mångfald som ett resultat av omfattande invandring av judar från olika delar av världen (exempel i Peretz 1997, 8; *Australia/Israel Review* [utgåva 22.5, 11–24 april 1997]), så till den grad att Israel borde

framhållas för den övriga världen som en förebild ifråga om etniska relationer och invandrarvänliga inställningar. För icke så många år sedan erhöll den judiska välgörenhetsorganisationen B'nai B'rith ett anslag från Förenta Nationernas organisation för undervisning, vetenskap och kultur, UNESCO. Pengarna skulle användas för att skicka tyska representanter till Israel, därför att Israel är "ett samhälle som präglas av mångfald, som är under bildande och som under påfrestningar av krig, terrorism och massiv invandring av behövande har strävat att utveckla ett rättvist, demokratiskt och tolerant samhälle" ("Toleration and Pluralism: A Comparative Study; UNESCO Evaluation Report Request No. 9926). "Vår åsikt är att det mångkulturella, mångetniska, mångreligiösa och mångkluvna demokratiska samhället Israel... skulle kunna erbjuda en trovärdig och tänkvärd referenspunkt för andra som kommer från ett samhälle som på liknande sätt präglas av starka spänningar." B'nai B'rith hade vidtagit denna åtgärd som reaktion på vad den betraktade som en återframväxt av nynazism och invandrarfientliga stämningar i Tyskland.

I Storbritannien liksom i Förenta staterna utkämpades en etnisk strid från omkring år 1900 som reaktion på inflödet av östeuropeiska judar, som flytt undan den tsaristiska antisemitismen. Judisk politisk aktivitet bidrog verksamt till att fälla ett lagförslag om invandringsbegränsning, vilket den konservativa regeringen lade fram år 1904. I detta fall intog det brittisk-judiska politiska etablissemanget, företrätt av sin Board of Deputies (styrelse av befullmäktigade ombud) en måttfull hållning, förmodligen av rädsla för att ytterligare invandring av östeuropeiska judar skulle framkalla antisemitism. Men vid denna tid bestod majoriteten av det brittisk-judiska samfundet av nyanlända invandrare, och *Jewish Chronicle*, det brittisk-judiska samfundets ledande tidning, drev en häftig kampanj mot lagförslaget (Cesarani 1994, 98). De antirestriktionistiska krafterna vann, sedan ordföranden för Manchesters gamla judiska församling Nathan Laski förmått Winston Churchill att gå emot lagförslaget. "Senare erkände Churchill villigt att han i underhusets stora kommitté hade 'kvaddat lagförslaget'. Evans-Gordon [en restriktionistisk konservativ parlamentsledamot] hävdade att liberalerna under Churchills ledning 'kvävde det [lagförslaget] med ord tills tidsgränsen hade nåtts.'... En jublande Laski skrev till Churchill: 'Jag har över 20 års erfarenhet av valen i Manchester, och utan smicker kan jag säga Er uppriktigt att inte en enda man har kunnat väcka det intresse som Ni redan har gjort – alltså är jag säker på Er kommande framgång'" (Alderman 1983, 71). Månaden därpå vann Churchill valet i West Manchester, en valkrets med en stor judisk väljarkår.

Alderman (s. 72) visar att den invandringsbegränsande lagstiftningen var populär utom hos de nyanlända invandrarna, som snabbt hade blivit en numerär majoritet i det judiska samfundet och, som ovan angivits, redan var beredda att utöva ett avgörande inflytande på invandringslagstiftningen. Emellertid antogs år 1905 ett mildare lagförslag trots judiskt motstånd. I detta fall lyckades man med judiska påtryckningar säkra undantag för sådana som var "åtalade" på religiösa och politiska grunder men inte "förföljda" (s. 74). Återigen misslyckades Board of Deputies med att uppbåda en större ansträngning mot lagstiftningen, och judiska parlamentsledamöter bjöd inte motstånd. Men för de nyanlända invandrarna, varav många olagligt blivit upptagna i röstlängderna, var detta en viktig fråga, och "i det allmänna valet i januari 1906 tog dessa väljare en förfärlig hämnd på de politiker som hade stött antagandet av lagen om främlingsinvandring" (s. 74). Till en överväldigande majoritet stödde judarna kandidater, som hade motsatt sig lagen, och i minst två valkretsar blev deras röster avgörande, däribland West Manchester, den valkrets som hade valt in Winston Churchill i parlamentet. Den nya, liberala regeringen upphävde inte lagen men verkställde den mildare. Eftersom lagen var riktad mot "icke-önskvärda", kan man starkt betvivla att den hindrade något större antal judar från att invandra, även om den troligen förmådde många judar att resa till Förenta staterna i stället för Storbritannien. Värt att notera är att Churchill år 1908

förlorade ett val i sin valkrets i Manchester, när judiska anhängare svek honom, missnöjda med att han motsatt sig att lagen upphävdes, då han var tilltänkt att ingå i regeringen och drogs till den konservativa ståndpunkten om stöd till religiösa skolor. Likväl förblev Churchill pålitlig i sitt stöd för judiska intressen, tills han ”i juli 1910, när han inte längre var beroende av judiska röster, talade entusiastiskt om 1905 års lag.”

Liksom varit fallet i Amerika, finns det indikationer på att det judiska stödet för invandring gick längre än att förespråka judisk invandring till Storbritannien. *The Jewish Chronicle*, den viktigaste judiska tidningen i landet, uttalade sig i en ledare den 20 oktober 1961 emot begränsning av invandring från samväldet (s. 20). Ledaren noterade att judar uppfattat 1905 års lag som riktad mot dem och sade, ”alla begränsningar av invandringen är i princip steg tillbaka, i synnerhet för detta land, och en besvikelse för dem överallt i världen som skulle vilja se begränsningarna för friheten minskas i stället för ökas. Det handlar nu om en moralisk princip.”

På 1970-talet var det konservativa partiet emot invandring till Storbritannien därför att, som premiärminister Margaret Thatcher uttryckte det, Storbritannien riskerade att ”översvämmas” av folk som saknade ”grundläggande brittiska egenskaper” (Alderman 1983, 148). Konservativa politiker sökte få judiskt stöd i denna fråga, men den invandringsfientliga politiken fördömdes av officiella judiska organisationer, bland andra Board of Deputies, på den grunden att ”Eftersom alla brittiska judar är invandrare eller ättlingar till invandrare, vore det oetiskt – rentav omoraliskt för en jude att stödja invandringskontroll eller ens hårdare invandringskontroll” (Alderman 1983, 148–149). (I sin ledare av den 24 februari 1978 [s. 22] stödde *Jewish Chronicle* en icke-begränsande invandringspolitik men var försiktig med att framställa frågan som judisk, förmodligen därför att en konservativ parlamentsledamot, Keith Joseph, hade vädjat till judarna att som judar stödja begränsningen. *Chronicle* var mest angelägen om att förneka att det fanns en judisk röst.) Judar, som faktiskt stödde regeringens politik i frågan, gjorde det av rädsla för att en ökad invandring skulle medföra en fascistisk motreaktion och därför ökad antisemitism.

Vad gäller Kanada, påpekar Abella (1990, 234–235) de viktiga insatser judar gjort för att åstadkomma ett mångkulturellt Kanada, i synnerhet genom att bedriva lobbyverksamhet för en liberal invandringspolitik. Detta speglar en inställning, som Kanadas sionistiska organisation tidigare visat. År 1935 hade den vid en sammankomst hyllat delstaten Ontarios justitieminister Arthur Roebuck ”med dånande applåder”, när han sade att han såg ”fram emot den tid då våra ekonomiska förhållanden är mindre svåra än de är i dag och vi kan öppna portarna på vid gavel, kasta alla begränsningar åt sidan och göra Kanada till ett Mecka för alla världens förtryckta folk” (i M. Brown 1987, 256). Tidigare under århundradet hade det mellan judar och icke-judar utkämpats strider om invandringen, vilka fullständigt liknade dem i Storbritannien och Förenta staterna, också ifråga om det antisemitiska motivet hos många som försökte begränsa invandringen (Abella och Troper 1981, 52–55; M. Brown 1987, 239). Liksom i Förenta staterna har judar varit starka motståndare till majoritetsfolkets etnocentriska och nationalistiska rörelser, såsom Parti Québécois, samtidigt som de förblivit starka anhängare av sionismen (M. Brown 1987, 260ff). Efter den folkomröstning, som år 1995 hölls i frågan om Quebecs självständighet och som separatisterna mycket knappt förlorade, skyllde separatistledaren Jacques Parizeau nederlaget på att det överväldigande flertalet judar och andra minoriteter röstat för att behålla banden med Kanada.

Det är anmärkningsvärt att de omfattande förändringarna i invandringspolitiken inträffade ungefär samtidigt i hela västvärlden (1962–1973), och att förändringarna i alla dessa länder var uttryck för åsikter hos eliterna och inte hos den stora majoriteten medborgare. I Förenta staterna, Storbritannien, Kanada och Australien har undersökningar av opinionen hos de från Europa stammande folken visat att dessa i överväldigande majoritet avvisar invandring av

från Europa icke stammande folk (Betts 1988; Brimelow 1995; Hawkins 1989; Layton-Henry 1992). Ett ständigt närvarande tema är att invandringspolitikerna utformats av eliter, som haft kontrollen över medierna, och att ledarna för alla de större partierna ansträngt sig att hålla rädslan för invandringen borta från den politiska dagordningen (exempel i Betts 1988; Layton-Henry 1992, 82).

I Kanada var det regeringstjänstemän, inte folkvalda politiker, som fattade beslutet att överge politiken för ett "vitt Kanada". Politiken för ett vitt Kanada dödades effektivt genom bestämmelser, som utfärdades år 1962, och Hawkins (1989, 39) kommenterar, "Denna viktiga förändring av politiken genomfördes inte till följd av krav från parlamentet eller folket utan därför att några cheftjänstemän i Kanada, bland andra dr [George] Davidson [ställföreträdande minister för medborgarskap och invandring och senare chefhandläggare vid Förenta Nationerna] rätt förstod att Kanada inte kunde fungera effektivt inom Förenta Nationerna eller i ett mångrasigt samhälle med den rasdiskriminerande invandringspolitikerna som en kvarnsten om halsen." I varken Australien eller Kanada uttrycktes någonsin någon folklig åsikt om att man borde sluta med den äldre invandringspolitikerna, som gynnade europeer.

Det främsta och gemensamma motivet för kanadensiska och australiska politiker att försöka utestänga först kineserna, sedan andra asiatiska migranter och slutligen alla potentiella icke-vita invandrare, var önskan att i sina med möda förvärvade, fjärran länder bygga och bevara samhället och statsskicket så, att de blev mycket lika Storbritanniens. De önskade också att utan att ifrågasättas sätta de folk av europeisk härkomst som grundat landet i den ledande rollen... Den oomstridda äganderätten till dessa territorier av kontinental storlek kändes bekräftad för alltid, icke endast genom ägandets faktum utan också genom de vedermödor och faror de tidiga utforskarna och nybyggarna utstått; de år av slitsamt arbete de genomlevat för att lägga grunden till städernas och landsbygdens liv... Det var en bannlyst tanke att andra folk, som inte hade deltagit i dessa pionjärmödor, bara skulle kunna komma i stora mängder för att utnyttja viktiga lokala resurser eller draga nytta av de äldre nybyggarnas ansträngningar. (Hawkins 1989, 23)

Det var alltså hos eliten, som politiken för icke-europeisk invandring uppstod, en politik som vid denna tid gjorde sig gällande över hela västvärlden trots folkligt motstånd. Därför är det synnerligen intressant att vissa avgörande händelser fick endast en ringa publicitet. I Kanada hade Särskilda gemensamma utskottets Betänkande år 1975 en avgörande betydelse i utformandet av den politik för icke-europeisk invandring som återfinns i 1978 års invandringslag, men "sorgligt nog underlät pressen att upplysa om betänkandet och de elektroniska medierna har inte heller engagerat sig, varför den kanadensiska allmänheten inte fick veta mycket om saken" (Hawkins 1989, 59–60).

Vid en återblick på denna nationella debatt om invandring och befolkning, som varade på sin höjd i sex månader, kan man nu säga att det var en mycket effektiv engångsöverläggning med invandringsvärlden och med de kanadensiska institutioner och organisationer som anser invandringen vara en viktig fråga. Den nådde inte "genomsnittskanadensaren", och det av en enkel orsak: Ministern och regeringen litade inte på att genomsnittskanadensaren skulle reagera positivt på denna fråga och trodde att det skulle vålla mer besvär än det var värt. På grund av denna åsikt ville de inte anslå medel till att organisera ett omfattande deltagande av allmänheten och ansträngde sig endast minimalt att mobilisera medierna för en verkligt nationell debatt. Den största fördelen med detta förfarande var att den nya invandringslagen,

som man var i trängande behov av, låg på parlamentets bord endast något senare än [arbetsmarknads- och invandringsministern] mr [Robert] Andras och hans medarbetare [Hawkins framhåller Andras' ställföreträdande minister Alan Gotlieb som den näst viktigaste aktören i denna lagstiftning] ursprungligen tänkt sig. Den största nackdelen var det många skulle se som förlusten av ett gyllene tillfälle att samla väldigt många enskilda kanadensare till en gemensam diskussion om framtiden för deras mycket underbefolkade land. (Hawkins 1989, 63)

Först efter att 1978 års lag trätt i kraft satte regeringen i gång en informationskampanj för att upplysa kanadensarna om deras nya invandringspolitik (Hawkins 1989, 79). Hawkins (1989) och Betts (1988) gör liknande påpekanden om förändringarna i Australiens invandringspolitik. I Australien kom den pådrivande kraften för en ändring av invandringspolitiken från en liten grupp reformivrare, som började framträda vid några australiska universitet på 1960-talet (Hawkins 1989, 22). Betts (1988, 99ff) framhåller i synnerhet att den intellektuella, akademiska och mediala eliten, ”som var utbildad i humaniora och samhällsvetenskaperna” (s. 100), skaffade sig en känsla av att vara medlemmar av en moraliskt och intellektuellt överlägsen ingrupp, som befann sig i krig mot Australiens provinsiella icke-intellektuella som utgrupp. Liksom i Förenta staterna finns hos judar en uppfattning om att ett mångkulturellt samhälle kommer att bli ett bålverk mot antisemitismen: Miriam Faine, medlem av redaktionskommittén vid *Australian Jewish Democrat*, uttalade, ”Stärkandet av ett mångkulturellt, ett mångfaldens Australien är också vår mest effektiva försäkring mot antisemitism. Den dag Australien har en kinesisk generalguvernör skulle jag känna mig viss om min frihet att leva som australisk judinna” (i McCormack 1994, 11).

Liksom i Förenta staterna blev även i Kanada och Australien anhöriginvandringen den centrala frågan för invandringspolitiken och har också i dessa länder lett till det tidigare nämnda ”kedje”-fenomenet. Beträffande Kanada visar Hawkins att anhöriginvandring var den politik liberala parlamentsledamöter drev som önskade en större invandring från tredje världen (s. 87). I Australien blev anhöriginvandring allt viktigare på 1980-talet, och under denna tid ansågs utvecklingen inom Australien som allt mindre viktig som kriterium för invandringspolitiken (s. 150). Som en spegling av dessa trender antog Australiska judenhetens verkställande råd vid sitt sammanträde den 1 december 1996 en resolution, som uttryckte ”dess stöd för tanken att Australiens långsiktiga intressen bäst tjänas av en icke-diskriminerande invandringspolitik, som intar en välvillig inställning till flyktingar och anhöriginvandring och prioriterar humanitära hänsyn.” Den ledande judiska publikationen, *Australia/Israel Review*, har konsekvent i sina ledare förordat en omfattande invandring av alla rasliga och etniska grupper. Den har publicerat föga smickrande porträtt av restriktionister (exempel i Kapel 1997) och har offentliggjort en lista över 2000 personer, som var medlemmar i Pauline Hansons invandringskritiska parti One Nation i syfte att straffa och skrämja dessa (”Gotcha! One Nation’s Secret Membership List”; den 8 juli 1998).

En rimlig slutsats synes vara att judiska organisationer enhetligt förespråkade en omfattande invandring av alla rasliga och etniska grupper till västerländska samhällen och även förespråkade en mångkulturell modell för dessa samhällen.

Noter

148. Raab är knuten till ADL och är före detta verkställande direktör för Perlmutter Institute for Jewish Advocacy vid Brandeis University. Han är också spaltredaktör vid *Jewish Bulletin* i San Francisco. Bland andra arbeten har han tillsammans med Seymour Martin Lipset författat *The Politics of Unreason: Right-Wing Extremism in America, 1790–1970* (Lipset och Raab 1970), en volym i en serie böcker om antisemitism i Förenta staterna, en serie som

sponsorerats av ADL och som diskuteras i kapitel 5. Lipset betraktas som en medlem av de Newyorkintellektuella och behandlas i kapitel 6.

149. En djup oro över att ett etniskt och kulturellt enhetligt Amerika skulle sätta judiska intressen i fara kan dessutom märkas i Silbermans (1985, 347–348) kommentarer om judars dragning till ”det demokratiska partiet... med dess traditionella gästfrihet gentemot andra etniska grupper än vita anglosaxiska protestanter... En framstående ekonom, som hade starka invändningar mot Mondales ekonomiska politik, röstade likväl på honom. ’Jag såg konventen på televisionen,’ förklarade han, ’och republikanerna såg inte ut som mitt slags folk.’ Samma reaktion fick många judar att rösta på Carter år 1980, trots att de ogillade honom; ’Jag skulle hellre leva i ett land som styres av de ansikten jag såg på det demokratiska konventet än av sådana som jag såg på det republikanska konventet’, sade mig en välkänd författare.”

150. Den amerikanske sionisten Maurice Samuel fördömde visserligen 1924 års invandringslag som rasistisk (se ss. 260f) men hade sina egna välutvecklade rasliga ideer. Samuel skrev en bok, som blev mycket känd, *You Gentiles* (1924), och som innehåller ett mycket klart uttalande om biologiska skillnader, vilka ger upphov till en oöverbrygglig klyfta mellan judar och icke-judar:

Även om ni och vi kom överens om alla grundläggande principer... skulle vi ändå förbli i grunden olika. I det yttre uttrycker vi oss på ett liknande språk, men vår inre mening har ett annat språk... Instinkten består i istider, religionerna utvecklas med civilisationerna. (s. 28)
Skillnaden oss emellan är avgrundsdjup. (s. 30)

Denna skillnad i beteende och reaktion stammar ur något mycket allvarligare och mer betydelsefullt än en skillnad i vår biologiska utrustning. (s. 34)

Det finns två varandra ytterligt främmande levnadssätt. Vart och ett har sin plats i världen – men de kan inte trivas i samma mylla, de kan inte förbli i ömsesidig beröring utan fiendskap. Även om för livet självt vardera levnadssättet är en fulländad yttring, är de fiender till varandra. (s. 37)

Också den amerikanske juden Louis Marshall, som var en framträdande aktivist för invandring, hade en stark hängivenhet för judendomen, som han betraktade som en ras. Han sade, ”Som ni vet, är jag inte sionist, förvisso inte nationalist. Jag är... en som känner sig stolt över den litteratur, den historia, de traditioner och de andliga och intellektuella insatser som judendomen har gjort i världen, och allteftersom jag åldras, intensifieras känslorna av kärlek och vördnad för vår ras’ vagga” (i Cohen 1972, 107). (Kommentaren är ännu ett exempel på hur judisk identifiering och grupphängivenhet tilltar med åldern [se *PTSDA*, kapitel 7, not 27]).

151. *Restriction of Immigration*, Hearings before the Committee on Immigration and Naturalization, House of Representatives, 68th Congress, 1st Sess., den 5 januari 1924, 571.

152. Se *Reconquista!: The Takeover of America* (Los Angeles: California Coalition for Immigration Reform, 1997).

153. Statement of the American Jewish Congress, Joint Hearings before the Subcommittees of the Committees on the Judiciary, 82nd Congress, 1st Sess., på S. 716, H. R. 2379 och H. R. 2816, 6 mars – 9 april 1951, 391.

154. Statement of the American Jewish Congress, Joint Hearings before the Subcommittees of the Committees on the Judiciary, 82nd Congress, 1st Sess., på S. 716, H. R. 2379 och H. R. 2816, 6 mars – 9 april 1951, 402–403.

155. ADL är fortsatt en viktigare främjare av mångfaldsundervisning genom sitt institut "A World of Difference" (www.adl.org, juni 1998). Sedan 1985 har detta institut utbildat fler än 230 000 grundskole- och gymnasielärare i mångfaldsundervisning, liksom det vid högskolor och universitet genomfört mångfaldsutbildningsprogram för anställda och studerande, allt i Förenta staterna. Lärarutbildningsprogram har inrättats också i Tyskland och Ryssland.

156. Även om Zangwill (1914) i sitt skådepel tog med svarta i smältdegeln, synes han ha haft en vacklande inställning till blandäktenskap mellan vit och svart. I ett efterord skrev han att svarta genomsnittligt har lägre intellekt och etik men att han även såg fram mot en tid, då högre stående svarta skulle gifta sig med vita.

157. *Restriction of Immigration*; Hearings Before the Committee on Immigration and Naturalization House of Representatives, 68th Congress, 1st Sess., 3 januari 1924, 309, 303.

158. *Restriction of Immigration*; Hearings Before the Committee on Immigration and Naturalization House of Representatives, 68th Congress, 1st Sess., 3 januari 1924, 341.

159. I exempelvis senatsdebatterna den 15–19 april 1924 fördes nordisk överlägsenhet inte på tal av någon av dem som förespråkade lagstiftningen men nämndes av följande motståndare till denna: senatorerna Colt (s. 6542), Reed (s. 6468), Walsh (s. 6355). I representanhusets debatter den 5, 8 och 15 april förde så gott som alla motståndarna till lagstiftningen frågan om raslig underlägsenhet på tal. Bland motståndare, som så yttrade sig i frågan, märktes ledamöterna av representanhuset Celler (ss. 5914–5915), Clancy (s. 5930), Connery (s. 5683), Dickstein (ss. 5655–5656, 5686), Gallivan (s. 5849), Jacobstein (s. 5864), James (s. 5670), Kunz (s. 5896), LaGuardia (s. 5657), Mooney (ss. 5909–5910), O'Connell (s. 5836), O'Connor (s. 5648), Oliver (s. 5870), O'Sullivan (s. 5899), Perlman (s. 5651), Sabath (ss. 5651, 5662) och Tague (s. 5873). Flera ledamöter av representanhuset (till exempel Dickinson [s. 6267], Garber [ss. 5689–5693] och Smith [s. 5705]) ställde de nordiska invandrarnas positiva egenskaper emot de senare anländas negativa utan att skilja mellan det av arvet och det av miljön betingade såsom möjliga orsaker. Tillsammans med flera andra påpekade de att senare anlända invandrare inte hade assimilerats och tenderade att samlas i stadsområdena. Ledamoten av representanhuset Allen hävdade att det är "nödvändigt att rena Amerikas blod och hålla det rent" (s. 5693). Ledamoten av representanhuset McSwain, som hävdade behovet att bevara det nordiska herraväldet, gjorde det icke med nordisk överlägsenhet som grund utan det legitima etniska egenintresset som grund (ss. 5683–5685; se även kommentarer av ledamöterna av representanhuset Lea och Miller). Ledamoten av representanhuset Gasque hänvisade till en tidningsartikel, där det talades om att den ras som hade byggt Amerika höll på att undanträngas (s. 6270).

160. *Restriction of Immigration*, Hearings Before the Committee on Immigration and Naturalization House of Representatives, 68th Congress, 1st Sess., 3 januari 1924, 351.

161. Likaså hade östeuropeiska judars invandring till England efter år 1880 förvandlat den brittiska judenhetens åsikter i riktning mot socialism, fackföreningsaktivism och sionism, ofta

i förening med religiös ortodoxi och iver för ett starkt separatistiskt traditionellt levnadssätt (Alderman 1983, 47ff). De mer etablerade judiska organisationerna kämpade hårt mot den välgrundade bilden av judiska invandrare som sionister, religiöst ortodoxa och politiskt radikala, som vägrade tjänstgöra i krigsmakten under första världskriget för att slippa strida mot den officiellt antisemitiska tsarregimens fiender (Alderman 1992, 237ff).

162. Hearings before the Committee on Immigration and Naturalization, House of Representatives, 24 maj – 1 juni 1939; Joint Resolution to Authorize the Admission to the United States of a Limited Number of German Refugee Children, 1.

163. Hearings before the Committee on Immigration and Naturalization, House of Representatives, 24 maj – 1 juni 1939; Joint Resolution to Authorize the Admission to the United States of a Limited Number of German Refugee Children, 78.

164. Hearings before the Committee on Immigration and Naturalization, House of Representatives, 24 maj – 1 juni 1939; Joint Resolution to Authorize the Admission to the United States of a Limited Number of German Refugee Children, 140.

165. Statement of the American Jewish Congress, Joint Hearings before the Subcommittees of the Committees on the Judiciary, 82nd Cong., 1st Sess., on S. 716, H. R. 2379, and H. R. 2816, 6 mars – 9 april 1951, 565.

166. Statement of the American Jewish Congress, Joint Hearings before the Subcommittees of the Committees on the Judiciary, 82nd Cong., 1st Sess., on S. 716, H. R. 2379, and H. R. 2816, 6 mars – 9 april 1951, 566. Se även Statement of Rabbi Bernard J. Bamberger, President of the Synagogue Council of America; se även Statement of the American Jewish Congress, 560–561.

167. Statement of Will Maslow representing the American Jewish Congress, Joint Hearings before the Subcommittees of the Committees on the Judiciary, 82nd Cong., 1st Sess., on S. 716, H.R. 2379, and H. R. 2816, 6 mars – 9 april 1951, 394.

168. Joint Hearings Before the Subcommittees of the Committees on the Judiciary, 82nd Cong., 1st Sess., on S. 716, H.R. 2379, and H. R. 2816, 6 mars – 9 april 1951, 562–595.

169. Joint Hearings Before the Subcommittees of the Committees on the Judiciary, 82nd Cong., 1st Sess., on S. 716, H.R. 2379, and H. R. 2816, 6 mars – 9 april 1951, 410.

170. Joint Hearings Before the Subcommittees of the Committees on the Judiciary, 82nd Cong., 1st Sess., on S. 716, H.R. 2379, and H. R. 2816, 6 mars – 9 april 1951, 404.

171. Likaledes i England år 1887 grundade brittiska judar Mindre synagogors förbund i syfte att mildra nyanlända östeuropeiska invandrades radikalism. Denna sammanslutning ägnade sig också åt bedrägeri, nämligen genom att avsiktligt förvränga fakta om i vilken omfattning invandrarna hyste radikala politiska åsikter (Alderman 1983, 60).

172. Joint Hearings Before the Subcommittees of the Committees on the Judiciary, 82nd Cong., 1st Sess., on S. 716, H.R. 2379, and H. R. 2816, 6 mars – 9 april 1951, 563.

173. Handlin bidrog också med flera artiklar och recensioner till *Partisan Review*, den tidskrift som var de Newyorkintellektuellas flaggskepp. I en bokrecension han skrev 1945 gav han följande uttryck för sin djupt kända tro på kulturpluralism, ”Jag kan helt enkelt inte fatta en föreställning om ’amerikanism’ som bygger på tanken att ’en social grupp utgör en nation i den mån dess medlemmar är eniga” (Handlin 1945, 269).

Litteraturförteckning

- Abella, I. (1990). *A Coat of Many Colours: Two Centuries of Jewish Life in Canada*. Toronto: Lester & Orpen Dennys.
- Abella, I. och Troper, H. E. (1981). ”The line must be drawn somewhere”: Canada and Jewish refugees, 1933–1939. I M. Weinfeld, W. Shaffir och I. Cotler, *The Canadian Jewish Mosaic*. Toronto: Wiley.
- Abrams, E. (1997). *Faith or Fear: How Jews Can Survive in Christian America*. New York: Free Press.
- Alderman, G. (1983). *The Jewish Community in British Politics*. Oxford: The Clarendon Press.
- Auster, L. (1990). *The Path to National Suicide: An Essay on Immigration and Multiculturalism*. Monterey, VA: American Immigration Control Foundation.
- Beatty, J. (1951). *The Iron Curtain Over America*. Dallas, TX: Wilkinson Publishing Co.
- Belth, N. C. (1979). *A Promise to Keep*. New York: Anti-Defamation League of B’nai B’rith/Times Books.
- Bennett, M. T. (1963). *American Immigration Policies: A History*. Washington, DC: Public Affairs Press.
- . (1966). The immigration and nationality (McCarran-Walter) Act of 1952, as amended to 1965. *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 367: 127–136.
- Betts, K. (1988). *Ideology and Immigration: Australia 1976 to 1987*. Melbourne: University of Melbourne Press.
- Biale, D. (1998). The melting pot and beyond: Jews and the politics of American identity. In *Insider/Outsider: American Jews and Multi-Culturalism*, red. av D. Biale, M. Galchinsky och S. Heschel. Berkeley: University of California Press.
- Boas, F. (1911). Reports of the Immigration Commission, ”Changes in Bodily Form of Descendants of Immigrants,” Sixty-first Congress, 2nd Session, Senate Document #208. Washington, DC: Government Printing Office.
- Breitman, R. D. och Kraut, A. M. (1986). Anti-Semitism in the State Department, 1933–44: Four case studies. I *Anti-Semitism in American History*, red. av D. A. Gerber. Urbana: University of Illinois Press.
- . (1987). *American Refugee Policy and European Jewry, 1933–1945*. Bloomington: Indiana University Press.
- Brimelow, P. (1995). *Alien Nation*. New York: Random House.
- Brown, M. (1987). *Jew or Juif? Jews, French Canadians, and Anglo-Canadians, 1759–1914*. Philadelphia: Jewish Publication Society.
- Cohen, N. W. (1972). *Not Free to Desist: The American Jewish Committee, 1906–1966*. Philadelphia: Jewish Publication Society of America.
- Cruse, H. (1967, 1992). Negroes and Jews – The two nationalisms and the bloc(ked) plurality. I *Bridges and Boundaries: African Americans and American Jews*, red. av J. Salzman samt A. Back och G. Sullivan Sorin. New York: George Braziller in association with the Jewish Museum, 1992. (Först utgiven som ett kapitel i Cruses *The Crisis of the Negro Intellectual*. New York: William Morrow, 1967.)

- Degler, C. (1991). *In Search of Human Nature: The Decline and Revival of Darwinism in American Social Thought*. New York: Oxford University Press.
- Dershowitz, A. (1997). *The Vanishing American Jew: In Search of a Jewish Identity for the Next Century*. Boston: Little, Brown.
- Divine, R. A. (1957). *American Immigration Policy, 1924–1952*. New Haven, CT: Yale University Press.
- Ellman, Y. (1987). Intermarriage in the United States: A comparative study of Jews and other ethnic and religious groups. *Jewish Social Studies* 49:1–26.
- Cruse, H. (1967, 1992). Negroes and Jews – The two nationalisms and the bloc(ked) plurality. I *Bridges and Boundaries: African Americans and American Jews*, red. av J. Salzman samt A. Back och G. Sullivan Sorin. New York: George Braziller in association with the Jewish Museum, 1992. (Först utgiven som ett kapitel i Cruses *The Crisis of the Negro Intellectual*. New York: William Morrow, 1967.)
- Fetzer, J. S. (1996). Anti-immigration sentiment and nativist political movements in the United States, France and Germany: Marginality or economic self-interest? Paper presented at the 1996 Annual Meeting of the American Political Science Association, San Francisco, CA, Aug. 29–Sept. 1.
- Frank, G. (1997). Jews, multiculturalism, and Boasian anthropology. *American Anthropologist* 99: 731–745.
- Friedman, M. (1995). *What Went Wrong? The Creation and Collapse of the Black-Jewish Alliance*. New York: Free Press.
- Frommer, M. (1978). *The American Jewish Congress: A History, 1914–1950* (två delar). Doktorsavhandling, Ohio State University.
- Gal, A. (1989). Brandeis, Judaism, and Zionism. I *Brandeis in America*, red. av N. L. Dawson. Lexington: University of Kentucky Press.
- Ginsberg, B. (1993). *The Fatal Embrace: Jews and the State*. Chicago: University of Chicago Press.
- Glazer, N. (1961). *The Social Basis of American Communism*. New York: Harcourt Brace.
- Goldberg, J. J. (1996). *Jewish Power: Inside the American Jewish Establishment*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Goldfarb, S. H. (1984). American Judaism and the Scopes trial. I *Studies in the American Jewish Experience II*, red. av J. R. Marcus och A. J. Peck. Lanham, MD: University Press of America.
- Goldstein, I. (1952a). The racist immigration law. *Congress Weekly* 19(11), 17 mars 1952: 17:6–7.
- . (1952b). An American immigration policy. *Congress Weekly*, 3 november 1952: 4.
- Goldstein, J. (1990). *The Politics of Ethnic Pressure: The American Jewish Committee Fight against Immigration Restriction, 1906–1917*. New York: Garland Publishing.
- Grant, M. (1921). *The Passing of the Great Race or the Racial Basis of European History*, 4:e uppl. New York: Scribner.
- Goldstein, J. (1975). Ethnic politics: The American Jewish Committee as lobbyist, 1915–1917. *American Jewish Historical Quarterly* 65: 36–58.
- . (1990). *The Politics of Ethnic Pressure: The American Jewish Committee Fight against Immigration Restriction, 1906–1917*. New York: Garland Publishing.
- Handlin, O. (1952). The immigration fight has only begun. *Commentary* 14 (juli 1952): 1–7.
- Herrnstein, R. J., & Murray, C. (1994). *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life*. New York: Free Press.
- . (1957). *Race and Nationality in American Life*. Boston: Little, Brown.
- Hawkins, F. (1989). *Critical Years in Immigration: Canada and Australia Compared*.

- Kingston and Montreal: McGill-Queen's University Press.
- Hertzberg, A. (1989). *The Jews in America: Four Centuries of an Uneasy Encounter*. New York: Simon och Schuster.
- Higham, J. (1984). *Send These to Me: Immigrants in Urban America*, rev. utg. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- Hofstadter, R. (1955). *The Age of Reform: From Bryan to FDR*. New York: Vintage.
- Hollinger D. A. (1996). *Science, Jews, and Secular Culture: Studies in Mid-Twentieth-Century American Intellectual History*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Hook, S. (1948). Why democracy is better. *Commentary* 5 (mars 1948): 195–204.
- . (1949). Reflections on the Jewish question. *Partisan Review* 16: 463–482.
- . (1987). *Out of Step: An Unquiet Life in the 20th Century*. New York: Harper och Row.
- Isaacs, S. D. (1974). *Jews and American Politics*. Garden City, NY: Doubleday.
- Ivers, G. (1995). *To Build a Wall: American Jews and the Separation of Church and State*. Charlottesville: University of Virginia Press.
- Judis, J. (1990). The conservative crack-up. *The American Prospect* (Fall): 30–42.
- Kallen, H. M. (1915). Democracy versus the melting pot. *Nation* 100 (18 och 25 februari): 190–194, 217–220.
- . (1924). *Culture and Democracy in the United States*. New York: Arno Press.
- Kapel, M., (1997). Bad Company. *Australia/Israel Review* 22. 12 (29 augusti – 11 september).
- Kaufman, J. (1997). Blacks and Jews: The struggle in the cities. I *Struggles in the Promised Land: Toward a History of Black-Jewish Relations in the United States*, red. av J. Salzman och C. West. New York: Oxford University Press.
- Kerr, W. (1968). Skin deep is not good enough. *New York Times* (14 april): D1, D3.
- Kohler, K. (1918). *Jewish Theology*. New York: KTAV Publishing House (reprinted in 1968).
- Konvitz, M. (1953). *Civil Rights in Immigration*. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- Layton-Henry, Z. (1992). *The Politics of Immigration: Immigration, "Race" and "Race" Relations in Post-War Britain*. Oxford: Blackwell.
- Leftwich, J. (1957). *Israel Zangwill*. New York: Thomas Yoseloff.
- Lerner, M. (1957). *America as a Civilization: Life and Thought in the United States Today*. New York: Simon & Schuster.
- Levenson, A. (1989). Reform attitudes, in the past, toward intermarriage. *Judaism* 38: 320–332.
- Levering-Lewis, D. (1984). Shortcuts to the mainstream: Afro-American and Jewish notables in the 1920s and 1930s. I *Jews in Black Perspective: A Dialogue*, red. av J. R. Washington. Rutherford, NJ: Fairleigh Dickinson University; London and Carnbury, NJ: Associated University Presses.
- Liebman, A. (1979). *Jews and the Left*. New York: John Wiley & Sons.
- Lindemann, A. S. (1997). *Esau's Tears: Modern Anti-Semitism and the Rise of the Jews*. New York: Cambridge University Press.
- Liskofsky, S. (1966). United States immigration policy. *American Jewish Yearbook, 1966* (67):164–175.
- Lynn, R. (1987). The intelligence of the Mongoloids: A psychometric, evolutionary and neurological theory. *Personality and Individual Differences* 8:813–844.
- Lyons, P. (1982). *Philadelphia Communists, 1936–1956*. Philadelphia: Temple University Press.
- Maslow, W. (1950). Is American Jewry secure? *Congress Weekly* 17(13)(27 mars):6–9.
- McConnell, S. (1988b). The new battle over immigration. *Fortune* (9 maj).
- Neusner, J. (1993). *Conservative, American, and Jewish: I Wouldn't Have It Any Other*

- Way. LaFayette, LA: Huntingdon House Publishers.
- Nadell, P. S. (1984). From shtetl to border: Eastern European Jewish emigrants and the “agents” system, 1869–1914. I *Studies in the American Jewish Experience II*, red. av J. R. Marcus & A. J. Peck. Lanham, MD: University Press of America.
- Navasky, V. (1980). *Naming Names*. New York: Viking.
- Peretz, M. (1997). The god that did not fail. *The New Republic*, 8 och 15 september:1–12.
- Petersen, W. (1955). The “scientific” basis of our immigration policy. *Commentary* 20 (juli):77–86.
- Raab, E. (1993a). *Jewish Bulletin* (23 juli).
- . (1993b). *Jewish Bulletin* (19 februari).
- . (1995). Can antisemitism disappear? I *Antisemitism in America Today: Outspoken Experts Explode the Myths*, red. av J. A. Chanes. New York: Birch Lane Press.
- Ragins, S. (1980). *Jewish Responses to Anti-Semitism in Germany, 1870–1914*. Cincinnati: Hebrew Union College Press.
- Ross, E. A. (1914). *The Old World and the New: The Significance of Past and Present Immigration to the American People*. New York: The Century Co.
- Rushton, J. P. (1995). *Race, Evolution, and Behavior: A Life-History Perspective*. New Brunswick, NJ: Transaction Publishers.
- Sachar, H. M. (1992). *A History of Jews in America*. New York: Alfred A. Knopf.
- Samelson, F. (1975). On the science and politics of the IQ. *Social Research* 42:467–488.
- . (1979). Putting psychology on the map: Ideology and intelligence testing. I *Psychology in Social Context*, red. av A. R. Buss. New York: Irvington Publishers.
- Samuel, M. (1924). *You Gentiles*. New York: Harcourt, Brace.
- Sandel, M. J. (1996). Dewey rides again. *New York Review of Books* May 9:35–38.
- Schorsch, I. (1972). *Jewish Reactions to German Anti-Semitism, 1870–1914*. New York: Columbia University Press.
- Schatz, J. (1991). *The Generation: The Rise and Fall of the Jewish Communists of Poland*. Berkeley: University of California Press.
- Shipman, P. (1994). *The Evolution of Racism: Human Differences and the Use and Abuse of Science*. New York: Simon & Schuster.
- Silberman, C. E. (1985). *A Certain People: American Jews and Their Lives Today*. New York: Summit Books.
- Simon, J. (1990). *Population Matters: People, Resources, Environment, and Immigration*. New Brunswick, NJ: Transaction Press.
- Singerman, R. (1986). The Jew as racial alien. In *Anti-Semitism in American History*, red. av D. A. Gerber. Urbana: University of Illinois Press.
- Smith, R. M. (1988). The “American creed” and American identity: The limits of liberal citizenship in the United States. *Western Political Science Quarterly* 41:225–252.
- Stocking, G. W. (1968). *Race, Evolution, and Culture: Essays in the History of Anthropology*. New York: Free Press.
- Svonkin, S. (1997). *Jews Against Prejudice: American Jews and the Fight for Civil Liberties*. New York: Columbia University Press.
- Symott, M. G. (1986). Anti-Semitism and American Universities: Did quotas follow the Jews? I *Anti-Semitism in American history*, red. av D. A. Gerber. Urbana: University of Illinois Press.
- Wattenberg, B. (1991). *The First Universal Nation: Leading Indicators and Ideas about the Surge of America in the 1990s*. New York: Free Press.